

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gm NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Tháng Tư đen! Ngọn lửa đỏ !!!

1- Đã 34 năm trôi qua kể từ ngày Cộng sản Quốc tế, qua tên tay sai CSVN, thôn tính được Việt Nam Cộng Hòa. Nhờ sự viện trợ bằng quân trang quân dụng của Liên Xô và Đông Âu trong đại kế hoạch xich hóa toàn thế giới, nhờ sự hỗ trợ bằng chính trị của những tay phản chiến phương Tây ngầy ngô khờ khạo về hiểm họa CS, nhờ sự bỏ rơi đồng minh vì những toan tính trong thế cờ chính trị hoàn vũ của Hoa Kỳ, nhờ sự trấn giữ hậu phương giùm của hơn 300.000 quân Trung Cộng đầy âm mưu xâm lược, nhờ sự nội gián của Mặt trận Giải phóng và Thành phần thứ Ba đầy ảo tưởng và ngu xuẩn, vô số sư đoàn cán binh đối cộm đối của từ miền Bắc, tự rừng núi vượt qua giới tuyến, tràn xuống đồng bằng miền Nam, để thực hiện "sự hy sinh cực kỳ vô duyên cho một chủ nghĩa không tưởng, cho sự tiếm quyền của một lớp người đang âm mưu làm vua của cái nước VN khốn khổ này bằng chiêu bài Độc lập, Tự do mà ở các nước người ta đã có từ nửa thế kỷ trước vì người ta may mắn thay, đã không có đảng CS cầm quyền!" (Tô Hải, Hồi ký của một thằng hèn), để thực hiện cái gọi là "sự nghiệp giải phóng", mao xưng là "đoàn quân giải phóng", huênh hoang đặt thời điểm "sau ngày giải phóng". Và lập tức nhân dân miền Nam, thậm chí cả nước, hiểu rõ ngay ý nghĩa mỉa mai của động từ cao đẹp này.

Trước hết là "giải phóng" khỏi những tài sản vật chất. Ngoài việc chiếm lấy nhà cửa của những ai đã hoảng sợ bỏ đi, đoàn quân chiến thắng có nơi còn xông vào tư gia, chặn đường lộ để đoạt những máy móc lúc ấy được cho là quý hiếm: "đài", đồng hồ, máy ảnh... Rồi qua chiêu bài "cải tạo tư sản, cải tạo thương nghiệp", các doanh nghiệp xí nghiệp to nhỏ ở miền Nam đều bị tước đoạt vốn liếng tài sản và chủ nhân của chúng bị đẩy đi "vùng kinh tế mới" (đúng ra là kinh tế nhỏ); qua chiêu bài "cải tạo tư tưởng, cải tạo chính trị", nhà cửa cơ ngơi của nhiều quân cán chính VNCH bị tống vào các trại lao động khổ sai cũng bị chiếm dụng. Đến khi người dân Việt, thậm chí Việt gốc Hoa, liều chết vượt biển vượt biên, CSVN lại lũng sục, chặn bắt, lột sạch hay tổ chức "bán bãi" để thu vét vàng. Dịp những người thuộc chế độ cũ được ra nước ngoài định cư dưới các diện khác nhau cũng là cơ hội cho CS làm đầy vơi bạc!

Sau thời điểm phải mở cửa kinh tế kéo toàn thể đất nước chết chum với nhau vì kiệt quệ (1985), CSVN lại dùng chính sách "quy hoạch đô thị, phát triển kinh tế, mở khu chế xuất, mời gọi ngoại quốc đầu tư" để cướp lấy nhà cửa của thị dân, ruộng vườn của nông dân, cơ sở của giáo dân, tiền lương của công nhân... Trong số này không thiếu những cựu chiến binh, những mẹ chiến sĩ. Chưa hết, qua các dịch vụ "môi giới kết hôn với ngoại nhân", "xuất khẩu lao động ra nước ngoài", hàng triệu thanh niên nam nữ chẳng những phải đóng những số tiền thế chấp khổng lồ mà còn bị bóc lột sức lao động tàn tệ, biến thành lao nô tình nô bởi những tổ chức, cơ quan của CS từ trong ra tới ngoài nước. Đảng cũng không từ việc "giải phóng" túi tiền của cộng đồng hải ngoại qua mỹ từ "khúc ruột ngàn dặm", qua lời mời đường mật "về xây dựng quê hương", qua chính sách mỵ dân "hỗ trợ kiều bào lưu lạc"...

Nguy hiểm hơn hết, đảng đang "giải phóng" đất đai của Tổ tiên khỏi nước Việt để dâng cho lân bang phương Bắc, kẻ thù truyền kiếp của Dân tộc, như một sự trả nợ chiến phí cho cuộc xâm lấn miền Nam, như một kiểu cầu cạnh để được đàn anh đảng lớn bảo vệ ngai vàng. Sau khi nhượng lại Nam Quan, thác Bản Giốc và bao cao điểm chiến lược ở biên giới phía Bắc, rồi để mặc quân đảo Hoàng Trường Sa và biển Đông rơi để dâng vào tay Trung Cộng, đảng lại đang mở đường cho quân xâm lược này vào giữa lòng đất nước, đến tận yết hầu, yếu huyệt của Tổ quốc là vùng Tây Nguyên, dùng vô bực khai thác bauxite để chiếm lĩnh địa bàn quan trọng về mặt an ninh và chính trị này.

Thứ đến là "giải phóng" khỏi những của cải tinh thần. Sau khi chiếm được cả nước, CSVN đã sửa lại Hiến pháp hai lần (1980 rồi 1992) rồi ban hành cả hàng ngàn hàng vạn văn bản dưới luật để hoàn toàn tước bỏ mọi nhân quyền và dân quyền, đặt mọi lực lượng của xã hội vào tay đảng: từ quốc hội, chính quyền đến tòa án, từ công an tới quân đội, từ báo chí đến tôn giáo (quốc doanh). Đảng "giải phóng" trí tuệ và tâm hồn nhân dân bằng nền giáo dục độc quyền, nhồi sọ, ngu dân, phi nhân bản, phản dân tộc; bằng cả hệ thống thông tin một chiều, lèo lái, dối trá, đầu độc dư luận. Toàn dân đều được ăn bánh vẽ "tự do", "dân chủ", đều được dạy dỗ để tin vào "đạo đức của bác Hồ", "sự ưu việt của xã hội chủ nghĩa", vào "một tương lai xán lạn dưới sự cai trị của đảng"; đều được nhắc bảo "cứ chăm chỉ làm ăn, chớ động đến chính trị, tránh nói xấu nhà nước, đừng theo quan niệm nhân quyền Tây phương, hãy để đảng lo mọi vấn đề của quốc gia dân tộc"....

Những ai từng thuộc chế độ miền Nam, đã nếm qua phần nào tự do dân chủ, thì được đảng đem vào "trại cải tạo" để "giáo dục thành con người mới XHCN", khiến bao ý chí sống hùng bị kiệt quệ, bao tài năng xây dựng bị thui chột. Đến khi họ ra khỏi tù thì đảng tìm cách tống khứ khỏi nước để trừ hậu họa. Những ai mon men đòi quyền lợi, công bằng như nông dân bị lấy đất, công nhân bị xén lương, tôn giáo bị cướp cơ sở thì được đảng đi từ hứa hẹn tháng năm dài tới hăm dọa đủ cách kiểu, có lúc còn chơi trò mỵ dân "hãy hy sinh vì công ích, quốc lợi". Những ai quyết tâm đòi mọi quyền tự do, dân chủ cho đồng bào, can đảm vạch trần những sai lầm và tội ác của chế độ, thành tâm góp ý xây dựng quê hương đất nước thì bị đảng trấn áp bằng sách nhiễu, hăm dọa, gây khốn cho gia đình, tiếp đến là quản chế, giam cầm và nếu cần thì sát hại.

Từ lâu, để "giải phóng" tinh thần dân tộc khỏi tính Việt để theo tính Tàu, như ý đồ của Trung cộng, Việt cộng đã cho văn hóa Tàu tràn ngập đất nước, đặc biệt trên các phương tiện truyền thông. Quần chúng nhân dân, nhất là giới trẻ, nay biết lịch sử và văn minh của Tàu hơn là của Việt, khiến thi sĩ Bùi Chí Vinh mới đây phải than: "Chào một ngày giống hết mọi ngày. Sóng truyền hình phủ toàn phim TQ... Hết "Triều đại Mãn Thanh" đến "Đại Tống truyền kỳ"... Đọc báo thấy cha ông mất →

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Tháng 4 đen, ngọn lửa đỏ !**
- Trg 03 ► **Tuyên cáo chung về việc tập đoàn CSVN cho TC....**
-Quốc nội&Hải ngoại
- Trg 04 ► **Kiến nghị về vụ khai thác bauxite ở Tây Nguyên.**
-Một số công dân VN
- Trg 05 ► **Phóng vấn HT Quảng Độ về nội dung LKG "Bất tuân..."**
-Phòng TT Phật giáo QT
- Trg 07 ► **Đơn khiếu nại về việc thi công tại hồ Ba Giang**
-Đông Chúa Cứu Thế TH
- Trg 09 ► **Cảnh giác về việc xuất cảnh của Hội trường HDCQ...**
-Cao Đài Tây Ninh
- Trg 10 ► **Tổ quốc lâm nguy! SOS! SOS! SOS!**
-Trần Nhu
- Trg 11 ► **Thư gửi Bộ Chính trị đảng CSVN về bản đồ lãnh hải**
-Nguyễn Đan Quế
- Trg 12 ► **Đội quân thứ 5 của Trung Cộng**
-Vi Anh
- Trg 13 ► **Đảng bô-xít Việt Nam**
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 15 ► **Mối lo sợ mới ở VN về một cuộc xâm lăng của TQ**
-Martha Ann Overland
- Trg 16 ► **Tháng Tư Đen (thơ)**
-Bút Trẻ+Ngô Minh Hằng
- Trg 17 ► **Lợi và hại trong việc khai thác bauxite ở Tây Nguyên**
-Ba Phi - Hai Lúa
- Trg 19 ► **Chủ trương lớn của Đảng hay con đường bán nước...**
-Minh Tâm
- Trg 21 ► **Thời đều cáo lên ngôi**
-Nguyễn Thị Quảng Bình
- Trg 23 ► **30 tháng 4. Nghĩa gì làm gì?**
-Trần Phong Vũ
- Trg 25 ► **34 năm sau "giải phóng"**
-Đỗ Thái Nhiên
- Trg 27 ► **Nổi da xấu thịt**
-Nguyễn Thanh Giang
- Trg 23 ► **Tại sao tôi viết "Hồi ký của một thằng hèn"**
-Nhạc sĩ Tô Hải
- Trg 31 ► **Tiền đền bù đất để khai thác bô-xít đang làm nông dân....**
Báo Du Lịch

hút. Thấy thiên hạ quý mọp dưới tượng đài Bình pháp Mặc Công, Ngọa hổ Tàng long, Họa Bì, Xích Bích... Con nít thuộc lòng Hoắc Nguyên Giáp, Hoàng Phi Hồng... hơn thuộc sử Tiên Rồng. Chào một ngày đất nước tự lưu vong. Cội rễ văn hiến 4000 năm trốc gốc. Tuổi teen gói đầu giường Lý An, Ngô Vũ Sâm, Trương Nghệ Mưu, Trần Khải Ca lạ hoắc. Panô giăng khắp nơi hình ảnh Chương Tử Di, Thành Long, Củng Lợi...". Đỉnh cao của ý đồ Hán hóa tinh thần này là việc CSVN cho thành lập Học viện Khổng Tử (qua Công văn số 1992/VPCP-QHQT ngày 03-04-2009). Việc này khiến luật sư Đỗ Thái Nhiên đã lên tiếng báo động (qua bài "34 năm sau "giải phóng"): "Tu tưởng Khổng không có tiền đề triết học, không có qui luật triết học... Nó bao gồm những bài học rời rạc mà khi đi vào thực tiễn đời sống dân TQ, người ta nhìn ra ba trọng điểm: - Trong gia đình: Người cha là nhân vật tối cao, vợ con chỉ là những kẻ phải tuyệt đối tuân lệnh. - Trong xã hội quốc gia: Vua là tối thượng, nắm quyền sinh sát toàn dân. - Trong bang giao quốc tế: TQ là nước vua, những nước chung quanh chỉ là tôi thuộc, TQ có toàn quyền tùy nghi bành trướng. Ba trọng điểm nêu trên khi đã được nhồi nhét vào tim óc Việt sẽ biến người Việt trở thành những nô lệ của TQ trên căn bản tư tưởng rằng: TQ là nước vua, VN là nước tôi! Không còn nghi ngờ gì nữa, CS Hà Nội đang làm tay sai cho TQ trong nỗ lực dùng viện Khổng Học để "giải phóng" Tinh Việt và Tinh Việt ra khỏi con người VN, thay vào đó là tâm lý an phận thủ thường, chấp nhận thân phận hèn mọn trước TQ vĩ đại".

Quả thật, đất nước đã lâm vào vận đen, lịch sử đen từ Tháng Tư đen năm ấy. Và xem ra do lòng dạ, ý thức vô gia đình, vô tổ quốc đầy tối đen của Việt cộng, một Tháng Tư đen mới sẽ thành hình, mà lần này thì mất nước vào tay Trung cộng. Tương lai dân Việt sẽ còn đen tối hơn nữa!!!

2- Bên cạnh màu đen u tối đó, người ta lại xuất hiện thêm một màu cũng đáng sợ không kém là màu đỏ. Màu của bùn đỏ, bụi đỏ vô cùng độc hại phát xuất từ việc khai thác bauxite. Theo các nhà khoa học, bùn đỏ này (một quả bom 20 triệu tấn treo trên nóc nhà nước Việt) sẽ hủy hoại bề mặt của đất và các mạch nước ngầm, gây ô nhiễm nặng nề cho môi trường, khiến không có loài sinh vật nào sống được. Trung Quốc chẳng có thể dùng quả bom vĩ đại đó để đe dọa chúng ta sau khi chúng đã khai thác và chiếm lĩnh vùng Tây Nguyên sao? Còn bụi đỏ (vốn không chỉ nằm trong nơi khai thác mà sẽ chiếm lĩnh toàn vùng kể cả khu dân cư và khu nông nghiệp) sẽ bám trên lá cây trồng trọt, khiến cây không thể phát triển; nó cũng đi qua khí quản vào phổi và sau một thời gian dài thì người bị nhiễm sẽ đi đến ung thư phổi. Đây là những tai họa khác đang rình chờ người dân Việt Nam chúng ta tất cả. Tai họa đỏ đó hiển nhiên phát xuất từ quân xâm lược đỏ và tay sai đỏ của chúng.

Tuy vậy, cũng không thể không nói đến một màu đỏ hy vọng, đó là ngọn lửa đỏ mà toàn dân đã và đang nhen lên từ cả thập niên nay, khi khởi đầu thế kỷ 21. Ngọn lửa đỏ do các nhà tranh đấu dân chủ, các đoàn lũ dân oan, các cộng đồng tôn giáo, các tập thể công nhân đã đốt lên từ trái tim đầy phần uất trước bất công, đầy tha thiết với lẽ phải, đầy thốn thức trước vận mệnh suy đồi của Dân tộc. Ngọn lửa đỏ đã nhen lên trước văn phòng 2 Quốc hội, tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng, bên cạnh tòa Khâm sứ, trong Linh địa Thái Hà, từ Thanh Minh Thiền viện, nơi cây cầu vượt ở Hải Phòng, giữa phiên tòa bịt miệng tại Huế, tận đáy phòng giam các chiến sĩ dân chủ. Ngọn lửa đỏ đang bùng cháy trên trang mạng Bauxite Việt Nam và sẽ bốc mạnh khắp cả nước trong tháng 5 Bất tuân dân sự-biểu tình tại gia này, để như nhà thơ Hà Sĩ Phu nói, "Hồn dân tộc Triệu Trung về đốt lửa, thiêu lủ hèn Chiêu Thống cháy ra ma".

BAN BIÊN TẬP

Câu nô Ba Đình (Babui - DCVonline.com)

TUYÊN CÁO CHUNG

về việc

TẬP ĐOÀN CSVN CHO TRUNG CỘNG khai thác quặng bauxite tại Tây Nguyên

Quốc nội-Hải ngoại 02-04-2009

Xét rằng:

1. Trong gần 5000 năm dựng nước và giữ nước, tổ tiên và ông cha ta đã hy sinh biết bao xương máu để giữ gìn độc lập và toàn vẹn lãnh thổ. Từ khi đảng Cộng Sản Việt Nam (CSVN) cướp quyền, họ đã liên tiếp phạm biết bao nhiêu tội ác đối với quốc gia dân tộc, kể cả dâng hiến đất cho Trung Cộng, mong được chúng che chở để bám giữ độc quyền cai trị:

- Tháng 09 năm 1958, Phạm Văn Đồng đại diện đảng CSVN, ký “công hàm” gửi thủ tướng Trung Cộng Chu Ân Lai chấp nhận hai quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa thuộc về Trung Cộng.

- Tháng 12 năm 1999, CSVN ký Hiệp Ước Biên Giới nhường cho Trung Cộng hàng ngàn cây số vuông, trong đó 2/3 thác Bản Dốc và Ái Nam Quan của Việt Nam nay thuộc về Trung Cộng.

- Tháng 12 năm 2000, CSVN ký Hiệp Ước Phân Định Vịnh Bắc Bộ, dâng hiến gần 11,000 cây số vuông trên biển cho Trung Cộng.

- Ngày 2 tháng 12 năm 2007, Trung Cộng thành lập huyện Tam Sa thuộc tỉnh Hải Nam để cai quản hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam, nhưng CSVN không những đã không dám phản ứng mạnh mẽ, thích đáng, lại còn thẳng tay đàn áp thanh niên xuống đường chống đối việc cướp nước trắng trợn này.

2. Gần đây, đầu năm 2009, nhà cầm quyền CSVN lại phạm thêm một tội ác tày trời nữa. Bất chấp dư luận của quần chúng và ý kiến của các nhà khoa học, chúng đã mời Trung Cộng vào khai thác mỏ Bauxite tại Tây Nguyên. Đây là một

hành động vô cùng tai hại, vì:

- Sẽ làm ô nhiễm nguồn nước và làm khô cằn đất đai Tây Nguyên, tạo ra chất bùn đỏ độc hại, nguy hiểm đến sức khỏe và hủy diệt môi trường sống kéo dài nhiều thế hệ, thải độc tố vào thượng nguồn hai sông Đồng Nai và Serepok, nguồn nước chính của khu vực Sài Gòn và vùng phụ cận.

- Sự hiện diện của hàng vạn công nhân, viên chức Trung Cộng tại Tây Nguyên chẳng khác gì rước kẻ thù truyền kiếp vào một địa bàn quân sự chiến lược trọng yếu, đe dọa đến an ninh quốc phòng nước ta.

Chúng tôi, những chính đảng, cộng đồng, đoàn thể, nhân sĩ cùng đồng bào trong và ngoài nước ký tên dưới đây tuyên cáo:

1. Cự lực lên án nhà cầm quyền CSVN khiếm nhục làm tay sai cho Trung Cộng bán nước cầu vinh.

2. Mạnh mẽ lên án hành động xâm lăng của Trung Cộng trước đồng bào trong và ngoài nước, trước công luận quốc tế, trước Liên Hiệp Quốc.

3. Quyết liệt phủ nhận các hiệp ước mà nhà cầm quyền CSVN đã ký kết với bọn bá quyền Trung Cộng từ trước đến nay.

4. Kêu gọi toàn dân hãy đứng lên đòi nhà cầm quyền CSVN ngưng ngay việc cho Trung Cộng khai thác Bauxite tại Tây Nguyên. Có hành động thích đáng đối với sự xâm lăng của Trung Cộng tại hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Đương quyền CSVN phải nộp hồ sơ cho Ủy Ban Phân Định Thềm Lục Địa Liên Hiệp Quốc (UNCLOS) trước ngày 13-5-2009, để đòi hỏi quyền lợi thềm lục địa và các quần

đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam. Nếu không làm được việc này, thì đảng CSVN phải trao quyền lại cho nhân dân Việt Nam quyết định.

5. Quân đội là lực lượng bảo vệ lãnh thổ, bảo vệ nhân dân chứ không phải là công cụ của tập đoàn tay sai CSVN. Nay tổ quốc bị bọn bành trướng Trung Cộng xâm lược với sự cấu kết của tập đoàn tay sai CSVN, kêu gọi quân đội hãy rời bỏ đảng CSVN, trở về trong lòng dân tộc để cùng toàn dân chiến đấu bảo vệ tổ quốc.

6. Nhiệt liệt ủng hộ lời kêu gọi “Một Tháng Biểu Tình Tại Gia để chống lại việc lấy Vàng dân tộc đổi Nhôm nước ngoài” của đại lão Hoà Thượng Thích Quảng Độ, Tăng Thống Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, phổ biến ngày 29 tháng 3 năm 2009.

7. Yêu cầu Liên Hiệp Quốc và các quốc gia trên thế giới yêu chuộng công lý và hoà bình lên tiếng ngăn chặn những hành vi xâm lược của Trung Cộng đối với Việt Nam.

Mọi liên lạc xin quý vị email về: baovetudo@gmail.com

Ngày 2 tháng 4 năm 2009

Đông ký tên theo thứ tự thời gian:

Tổ chức và cá nhân:

1- Việt Nam Quốc Dân Đảng. 2- Khối Lập Trường Chung. 3- Đại Việt Quốc Dân Đảng. 4- Đoàn Thanh Sinh Phó Đức Chính. 5- Đoàn Thanh Niên Hùng Việt. 6- Phong Trào Tự Do Việt Nam. 7- Đoàn Thanh Niên Dân Tộc Việt. 8- Khu Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Nam California. 9- Lực Lượng Chống Cộng và Tay Sai. 10- Ủy Ban Đoàn Kết Chống Cộng Nam California. 11- Đài Phát Thanh Diễn Đàn Chống Cộng Nam CA. 12- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Tacoma, Washington. 13- Hội Cứu Trợ Thương Phế Binh Việt Nam Cộng Hoà tiểu bang Washinton. 14- Cộng Đồng Việt Nam Nam California, Hoa Kỳ. 15- Khu Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam, Los Angeles Hoa Kỳ.....

Cập nhật tới 28-04 là 100 tổ chức trong lẫn ngoài nước và 953

dưới đây.
Thưa quý cơ quan,

KIỆN NGHỊ

về vụ

khai thác bauxite ở Tây Nguyên

Việt Nam 12-04-2009

cá nhân quốc nội lẫn hải ngoại

Kính gửi:

Ông **Nguyễn Minh Triết** Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam;

Ông **Nguyễn Phú Trọng** cùng toàn thể Quốc Hội nước CHXHCN Việt Nam;

Ông **Nguyễn Tấn Dũng** cùng các thành viên Chính phủ nước CHXHCN Việt Nam

Chúng tôi, những người Việt Nam ký tên dưới đây, lo lắng trước vận mệnh nước nhà về vụ khai thác bauxite ở Tây Nguyên, xin kính gửi quý cơ quan bản kiến nghị này.

Thưa quý cơ quan,

Dân tộc Việt Nam chúng ta trải qua nhiều thập kỷ chiến tranh giành độc lập và thống nhất, ngày nay đang huy động tổng lực sức người sức của và sức trí tuệ vào công cuộc xây dựng đất nước theo định hướng đổi mới toàn diện.

Trong công cuộc xây dựng mới đất nước ta, trên nguyên tắc, không có sự đối lập về quyền lợi giữa Nhà nước và nhân dân – nhân dân ta ở trong nước cũng như ở ngoài nước, người giữ cương vị lãnh đạo cũng như người dân bình thường, ai ai cũng muốn đất nước ngày càng giàu mạnh, ngày càng văn minh, cả dân tộc sẽ là một gia đình lớn, vui tươi, ấm no, hạnh phúc.

Tiếc rằng, trong vụ bauxite đang diễn ra, những con người trung thực của đất nước bắt đầu thấy hẫng hụt, lý tưởng chung tay xây dựng đất nước gần như đang ít nhiều suy giảm vì *cách làm việc* của cơ quan điều hành đất nước, một tình trạng cần được phân tích ngắn gọn như

Việc khai thác tài nguyên của đất nước, trong đó có tài nguyên bauxite, là việc làm cần thiết, nhưng không thể là việc làm *bằng mọi giá!*

Công việc chuẩn bị cho dự án bauxite đã được nhiều nhà khoa học chỉ ra những thiếu sót toàn diện, mà chỉ riêng hai lá thư của Đại tướng Võ Nguyên Giáp cũng đủ cho thấy những bất cập về **chính trị, quốc phòng, môi trường, kinh tế, kỹ thuật**, và kiến nghị của Tiến sĩ Nguyễn Thanh Sơn, của Giáo sư Phạm Duy Hiên, và của các nhà nghiên cứu độc lập khác ở trong nước như nhà văn Nguyễn Ngọc, học giả Nguyễn Trung, nhà báo Lê Phú Khải, nhà văn Phạm Đình Trọng, và ở ngoài nước như Tiến sĩ Nguyễn Đức Hiệp chuyên gia về ô nhiễm môi sinh ở Úc, Kỹ sư tư vấn Đặng Đình Cung chuyên gia về mỏ ở Pháp... là những bổ sung toàn diện mang tính chất "kỹ thuật" cho hai lá thư tâm huyết của Đại tướng.

Tất cả các kiến nghị đó đã chỉ ra những kẽ hở hoặc những sai phạm khó chấp nhận trong chủ trương làm dự án bauxite này, mà chỉ ba điều sau cũng đủ để tất cả những ai có lương tri phải suy nghĩ:

- Chủ trương lập dự án được công khai hóa vào cuối năm 2008 sang đầu năm 2009, song thực ra nó đã được "ký tắt" với người Trung Quốc từ nhiều năm về trước mà không hề xin ý kiến nhân dân thông qua Quốc Hội do dân bầu ra; toàn bộ báo cáo tiền khả thi chưa bao giờ được trình ra trước nhân dân và đại diện của nhân dân tức Quốc Hội;

- Người Trung Quốc đóng cửa các mỏ khai thác bauxite của họ để

chuyển sang khai thác ở Việt Nam, định trút gánh nặng ô nhiễm môi trường cho các thế hệ Việt Nam hôm nay và nhiều đời mai sau – những hành động y hệt như họ đã và đang làm ở châu Phi với sự giúp sức của những chế độ cai trị tham nhũng tại châu lục này, và đang bị dư luận thế giới theo dõi chặt chẽ và hết sức công kích;

- Kỹ thuật, công nghệ và nhân công khai thác dự định du nhập chủ yếu từ Trung Quốc, một cường quốc mới nổi dậy với nền kinh tế đang giàu lên nhưng bên trong vẫn chứa đựng không ít thực trạng bất khả tín, trong đó liên quan đến vấn đề khai thác bauxite là sự "nổi tiếng" của Trung Quốc trên toàn thế giới hiện đại như là một quốc gia gây ô nhiễm môi trường vào bậc nhất, chưa kể những "vấn nạn" khác (chỉ mới trong tháng Ba vừa rồi Chính phủ nước Úc đã phải hủy bỏ một dự án khai thác khoáng sản ở Nam Úc ký với Trung Quốc vì lý do quốc phòng).

Thưa quý cơ quan,

Đất nước là của chung của cả dân tộc, chứ không phải của riêng của một nhóm người nào, của một nhóm quyền lợi nào, hoặc một tổ chức nào dù tinh hoa đến đâu cũng vậy.

Tất cả những người có ý thức với dân tộc, với đất nước, xót xa trước những việc làm không được kiểm soát chặt chẽ xoay quanh vụ bauxite, đều thấy cần thiết phải lên tiếng.

Chúng tôi kiến nghị:

1) Phải đưa vấn đề dự án bauxite Tây Nguyên ra trước Quốc Hội và mọi chủ trương liên quan phải được Quốc Hội quyết định;

2) Dự án bauxite Tây Nguyên phải chính thức dừng ngay lại, **có giám sát chặt chẽ** cho tới khi Quốc Hội xem xét toàn bộ báo cáo tiền khả thi và đưa ra những phê chuẩn thích hợp. Kính mong Quốc Hội thấu suốt được tinh thần của đại đa số dân chúng **không muốn dự án này tiếp tục** vì tất cả những hệ lụy nặng nề của nó;

3) Những nghiên cứu tiền khả thi với vấn đề bauxite Tây Nguyên cần được dư luận rộng rãi tham gia và theo dõi.

Thưa quý cơ quan,

Những người ký tên dưới bản kiến nghị này bày tỏ sự lo lắng khôn cùng trước phương cách làm việc chưa thấu triệt và hoàn bị về nhiều mặt cho một dự án có tầm chiến lược sống còn của đất nước như dự án bauxite.

Xin quý cơ quan nhận ở đây lòng kính trọng của chúng tôi và rất mong được thông hiểu cho nỗi trăn trở của chúng tôi cả ở trong nước lẫn ở ngoài nước.

Nhân dịp này, chúng tôi cũng kêu gọi người Trung Hoa nhất là giới trí thức hãy ủng hộ dân tộc VN, giúp cho môi trường sống của nước láng giềng phía Nam được trong lành, giúp cho nhiều vấn đề còn dở dang giữa hai quốc gia được giải quyết trong hòa bình và hữu nghị.

Việt Nam, ngày 12-4-2009

1- GS Nguyễn Huệ Chi, Nguyên Chủ tịch Hội đồng khoa học Viện Văn học, Ủy ban Khoa học xã hội Việt Nam, Hà Nội. 2- GS TS Nguyễn Thế Hùng, Đại học Bách khoa, Đà Nẵng. 3- Nhà văn Phạm Toàn Dạy, Hà Nội. 4- GS TS Hoàng Tuy, Nguyên Viện trưởng Viện Toán học Việt Nam, Chủ tịch Hội Toán học Việt Nam, Hà Nội. 5- GS TS Trần Văn Khê, Nguyên giám đốc Trung tâm Quốc gia Nghiên cứu Khoa học CNRS, Viện sĩ thông tấn Viện Hàn lâm khoa học, văn chương, nghệ thuật châu Âu, Sài Gòn. 6- GS Phan Đình Diệm, Nguyên Phó Viện trưởng Viện Khoa học Việt Nam, Hà Nội. 7- TS Vũ Quang Việt, Nguyên chuyên viên cấp cao về thống kê kinh tế của Liên Hiệp Quốc, New York City, Hoa Kỳ. 8- GS TS Nguyễn Lân Dũng, Đại biểu Quốc hội Khóa 12, Chủ tịch Hội các ngành Sinh học Việt Nam, Hà Nội. 9- GS TSKH Nguyễn Đăng Hưng, GS thực thụ danh dự Trường Đại học Liège, Bỉ, Sài Gòn. 10- GS TS Nguyễn Văn Tuấn, Supervisor Đại học Y khoa Australia, Viện Đại học New South Wales, Sydney, Australia. 11- Đạo diễn Trần Văn Thủy, Nhà làm phim độc lập, Hà Nội. 12- GS TS Nguyễn Văn Hạnh, Nguyên Thứ trưởng Bộ Giáo dục, nguyên Phó trưởng ban Văn hóa văn nghệ TW, Sài Gòn.

13- GS Lê Xuân Khoa Nguyên GS thỉnh giảng Trường cao học Nghiên cứu Quốc tế, Đại học Johns Hopkins, Washington DC, Hoa Kỳ. 14- GS TS Trần Văn Thọ, Chuyên gia kinh tế học, Đại học Waseda, Tokyo, Nhật Bản. 15- TS Nguyễn Quang A, Chủ tịch Hội IDS, Hà Nội. 16- GS TS Nguyễn Quang Riệu, Nguyên Giám đốc Nghiên cứu tại Trung tâm nghiên cứu Khoa học Quốc gia Pháp và Đài Thiên văn Paris, Paris, France. 17- GS TS Ngô Vĩnh Long, Khoa Lịch sử Stevens Hall, Trường Đại học Maine, Hoa Kỳ. 18- Nhà thơ Hoàng Hưng, Sài Gòn. 19- GS Nguyễn Đăng Mạnh, Đại học Sư phạm Hà Nội, Hà Nội. 20- GS TS Phạm Xuân Yêm, Nguyên Giám đốc Nghiên cứu CNRS và Đại học Pierre et Marie Curie, Paris, Pháp.

và 380 người ghi danh khác, tính đến sáng 28-04-2009, dựa trên http://bauxitevietnam.info/thongba o/090412_Danh sach.2.htm

kiêm Viện trưởng Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN).

Dưới đây chúng tôi xin chép lại nguyên văn cuộc phỏng vấn để độc giả theo dõi và nắm bắt tầm quan trọng, ý nghĩa và phương thức thực hiện cuộc Biểu tình Tại gia trong suốt tháng 5 nhằm cứu nguy đất nước trên hai phương diện sinh thái và quốc phòng.

Kể từ ngày Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế công bố Lời Kêu gọi của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ ký tại Saigon ngày 29-3-2009, công luận người Việt trong và ngoài nước đã hưởng ứng và hoan nghênh nhiệt liệt. Các Đài quốc tế phát thanh về trong nước đã loan tải, như các Đài Á châu Tự do, VOA, BBC... Nhiều diễn đàn Paltalk đã liên tục đề cập. Hai cuộc Hội luận hậu thuẫn Lời kêu gọi được Văn phòng Liên lạc các Hội đoàn và Người Việt Tự do tại Pháp tổ chức tại Paris hôm 11-4, và Văn phòng II Viện Hóa Đạo tổ chức tại

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

**Phỏng vấn HT Quảng Độ về nội dung Lời Kêu gọi
"Tháng 5 Bất tuân dân sự - Biểu tình tại gia"**

❀❀❀❀❀ **Paris 17-04-2009** ❀❀❀❀❀

**108 Cộng đồng, Tổ chức,
Đảng phái, Hội đoàn và
Nhân sĩ trên khắp năm châu
ký tên hậu thuẫn Lời Kêu
gọi của Đại lão Hòa thượng
Thích Quảng Độ**

Trong chương trình Đài Phát thanh Phật giáo Việt Nam hôm thứ sáu 10-4-2009 ký giả Ý Lan đã phỏng vấn Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ về nội dung Lời Kêu gọi "Tháng 5 Bất tuân dân sự - Biểu tình Tại gia" để ngăn chặn việc khai thác quặng bô xít ở Tây nguyên gây đại nạn sinh thái và uy hiếp an ninh quốc phòng. Hòa thượng là vị lãnh đạo Phật giáo, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống

Chùa Điều Ngự ở thành phố Westminster, California ngày 19-4.

Trong nước đã có sự lên tiếng hậu thuẫn của Tổng vụ Thanh niên, Viện Hóa Đạo, GHPGVNTN, Vụ trưởng Gia Đình Phật tử Vụ, Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Nam Đà Nẵng, và Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa thiên Huế.

Ngoài nước có sự lên tiếng hậu thuẫn của Đức Phó Tăng thống Thích Hộ Giác. Chủ tịch Văn phòng II Viện Hóa Đạo, GHPGVNTN. Ngoài ra còn có sự hưởng ứng hậu thuẫn của 108 Cộng đồng, Tổ chức, Đảng phái, Hội đoàn và Nhân sĩ trên khắp năm châu.

Phỏng vấn Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ về nội dung Lời Kêu gọi “Tháng 5 Bất tuân dân sự - Biểu tình Tại gia

Ỗ Lan : *Kính chào Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ. Trong cương vị lãnh đạo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất qua hai Viện Tăng thống và Viện Hóa Đạo, Hòa thượng là bậc cao tăng Phật giáo. Nhưng vừa qua Hòa thượng công bố Lời Kêu gọi đồng bào trong nước Bất tuân Dân sự bằng việc thực hiện cuộc Biểu tình Tại gia suốt tháng 5 tới để phân đối nguy cơ sinh thái và an ninh quốc phòng nhân việc nhà nước Việt Nam cho phép nhà thầu Trung quốc khai thác quặng bô-xít ở Tây nguyên. Kính xin Hòa thượng cho biết vấn đề khai thác bô-xít có liên quan gì đến tự do tôn giáo? Vì sao Hòa thượng quan tâm việc này?*

Hòa thượng Thích Quảng Độ : Thưa cô Ỗ Lan, và thưa quý vị thính giả. Vấn đề này không chỉ có một mình tôi quan tâm mà các nhà khoa học, các chuyên gia, trí thức, nhân sĩ, học giả đều đã lên tiếng cảnh báo về đại nạn sinh thái và an ninh quốc phòng. Về đại nạn sinh thái thì đã quá rõ. Nhưng về nguy cơ mất nước thì còn tiềm ẩn khó thấy nên ít người quan tâm hơn.

Riêng đối với Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất thì nguy cơ mất nước đang ngày một hiện lộ rõ nét hơn qua các sự kiện sau đây :

Thứ nhất ngoài biển, Hoàng sa, Trường sa đã mất. Trung quốc đã thiết lập huyện hành chính Tam Sa và căn cứ hải quân ở đó. Ngự dân Việt Nam đánh cá gần Hoàng sa và Trường sa đã bị lính Trung quốc bắt và bắn chết mà nhà cầm quyền Việt Nam giữ im lặng.

Thứ hai trên đất liền, Ải Nam Quan, thác Bản Giốc và một số ngọn đồi chiến lược hiểm yếu thuộc các tỉnh địa đầu cực Bắc đã mất về tay Trung quốc. Trong cuộc chiến 1979 mà gần đây nhà xuất bản Văn hóa của nhà nước Việt Nam đã cho phổ biến bản tiếng Việt tác phẩm *Ma Chiến hữu* của nhà văn Trung quốc Mặc Ngôn. Nội dung ca ngợi, biết ơn và vinh danh những người lính Tàu đã giết người già, con nít, hãm hiếp phụ nữ VN, là những anh hùng liệt sĩ.

Thứ ba, mở hai hành lang kinh tế ở sáu tỉnh miền Bắc giáp giới Trung quốc, trao đổi cán bộ làm việc ở hai nước. Nghĩa là các nhân viên người Trung quốc đến làm việc ở các tỉnh Việt Nam và cán bộ Việt Nam sang

làm việc ở các tỉnh biên giới Trung quốc. Đó là trên nguyên tắc, nhưng trong thực tế thì Trung quốc đưa sang Việt Nam mười người thì may ra Việt Nam chỉ đưa sang Trung quốc ba, bốn người là cùng. Và những người Trung quốc đó làm việc ở các tỉnh Việt Nam, tức là họ đã vào làm chủ nhà mình rồi. Tất cả những hoạt động về kinh tế, rồi có thể là quân sự nữa. Tất cả có gì... là họ như những nhà gián điệp vậy. Đứng đó cũng là nằm trong âm mưu xâm chiếm Việt Nam lâu dài của họ.

Thứ tư, người Trung quốc đến du lịch Việt Nam từ trước đến giờ đã được miễn thị thực nhập cảnh. Sau khi đến Việt Nam họ có thể tìm đến Cộng đồng người Tàu ở miền Bắc như thành phố Hải Phòng, hay vào miền Nam thì đến Chợ Lớn. Họ sẽ len lút ở lại thì cũng không ai biết đâu. Số người này đến Việt Nam càng đông cũng là một vấn đề. Đó cũng là một trong những âm mưu tầm ăn dâu chiếm dần.

Thứ năm, giờ đây quan trọng nhất là việc khai thác bô-xít ở Tây nguyên. Hiện đã có các làng người Hoa ở đó, hàng nghìn người đã đến Tây nguyên dưới dạng công nhân khai thác bô-xít và mấy nghìn người dân đến để phục vụ cho công nhân. Trong tương lai vì việc khai thác bô-xít có thể kéo dài hàng chục năm. Số người này có thể tăng lên hàng trăm nghìn người. Họ ở lại kết hôn với người Việt Nam, đàn ông đàn bà Việt Nam, họ cũng sinh ra những đứa trẻ. Về lâu về dài cũng là một vấn đề rất nan giải.

Nguy cơ mất nước là chắc, mà nước đã mất thì tôn giáo cũng chẳng còn. Trung quốc CS họ đâu có tôn giáo. Chính vì thế mà tôi phải quan tâm vấn đề khai thác bô-xít ở Tây nguyên. Tôn giáo mà chẳng có thì lấy gì mà tự do tôn giáo nữa. Vì thế Giáo hội phải quan tâm đến vấn đề bô-xít.

Ỗ Lan : *Bạch Hòa thượng, biểu tình tại gia là một danh từ mới lạ, đồng thời là một động thái biểu dương chưa hề xảy ra trong thế giới. Kính xin Hòa thượng giải thích cho thính giả được biết vì sao Hòa thượng chọn hành động này để phân đối nguy cơ khai thác bô-xít Tây nguyên? Sao không xuống đường biểu tình như thường lệ?*

Hòa thượng Thích Quảng Độ : Ở các nước tự do, dân chủ thật sự thì mọi quyền làm người của công dân đều được tôn trọng, kể cả quyền biểu tình nơi công cộng để nói lên nguyện vọng chính đáng của mình trong trật tự, kỷ luật. Không ai đàn áp, bắt bớ, bỏ tù. Nhưng ở VN hiện nay toàn dân đang sống dưới chế độ độc tài, công

an trị. Tất cả quyền sống của con người đều bị bóp nghẹt. Nếu dân chúng xuống đường biểu tình thì tức khắc bị đàn áp và tống vào trại giam.

Vì thế GH phải chọn phương pháp Vô Tướng, tức biểu tình ở nhà, không khẩu hiệu, không biểu ngữ, không hoan hô đã đảo ai. Chỉ nói lên ước vọng của mình bằng sự im lặng. Cho nên CA có muốn bắt cũng không biết đâu mà bắt. Không lẽ đến từng nhà gõ cửa hỏi người ta : Ông bà cô bác có đang biểu tình ngồi đấy không ?!

Thực ra phương pháp này không có gì mới mẻ đâu. Nó bắt nguồn từ phương pháp bất động cũng thôi. Nhưng vì ở Việt Nam theo luật cộng sản hiện hành, ra đường tụ tập 5 người trở lên cũng đã vi phạm pháp luật rồi. Dù không bạo động cũng bị đàn áp. Cho nên phải biểu tình trong nhà, thế thôi. Đây là động thái chưa từng xảy ra trên thế giới như cô Ỗ Lan nói, thì đứng đấy. Nhưng nó sẽ xảy ra ở Việt Nam trong tháng 5 tới.

Ỗ Lan : *Kính xin Hòa thượng cho biết một tháng biểu tình tại gia trong hoàn cảnh kinh tế khủng hoảng, dân đói nghèo, việc này có khả thi không?*

H.T. Quảng Độ : Chính tôi khi đưa ra khoảng thời biểu đó cũng nghĩ đến việc này. Đồng bào Việt trong nước, nhất là ở miền Bắc từ sau năm 1954 đến 1986 phải sống dưới chế độ bao cấp. Cái gì cũng phải có tem có phiếu mới mua được. Gạo... tất cả các thứ thực dụng hàng ngày, từng giọt dầu, từng hạt muối... năm nhà hai tháng được chung một cuộn chỉ đưa ra chia nhau, đo từng tấc từng thước, khổ cực vô cùng. Tôi ra miền Bắc năm 1982 sống đến 1986, chế độ tem phiếu vẫn còn chặt chẽ. Ba bốn người chung nhau mỗi năm mới được một mét vải. Có khi là họ lấy vải hai màu, một màu hết phải lấy hai màu. May cái quần một ống trắng một ống đen. Rất kỳ khôi (cười). Nó khổ đến như thế đấy. Thế thì hàng chục năm như thế. Còn đồng bào miền Nam thì bắt đầu từ năm 1975 cho đến 1986 cũng là mười năm ăn bo bo mỗi rảnh thôi. Cực khổ vô cùng.

Nghĩ lại những hàng chục năm khổ cực như thế mà còn chịu được. Bây giờ đây một tháng biểu tình tại gia không đến nỗi như hàng chục năm kia đâu. Có thể là khổ, là thiếu thốn, nhưng không đến nỗi khổ cực hàng chục năm dưới chế độ tem phiếu, bao cấp. Suy nghĩ lại, đây là mình chịu khổ thất lạng buộc bụng một tháng thôi. Nhưng trong một tháng này chia làm ba phần, cố gắng cho mỗi miền mười ngày. Tức là :

- **Đồng bào miền Bắc** biểu tình trong nhà từ ngày mồng 1 tháng 5 đến ngày mồng 10 tháng năm 2009.

- Sau đó thì bắt đầu đến **đồng bào miền Trung** từ ngày 11-5 đến ngày 20 tháng 5 biểu tình trong nhà. Chỉ ngồi trong nhà, không đi đâu.

- Cuối cùng đợt thứ ba là từ ngày 21 tháng 5 đến ngày 31 tháng 5 dành cho **đồng bào miền Nam**.

Tôi chia ra ba đợt như vậy thì mỗi đợt chỉ có mười ngày thôi. Xin toàn thể đồng bào từ Nam chí Bắc dốc hết tâm lực vào trong 10 ngày biểu tình ngồi trong nhà. Cứ đóng cửa hoặc mở cửa như thường. Cứ ngồi trong nhà thôi. Cũng không lo bị bắt. Ai biết đâu mà bắt. Không lẽ công an đi vào từng nhà mà hỏi ông bà đang biểu tình đây à?! Ai mà coi được.

Cái việc làm đây mà nếu được kết quả thực sự, đồng lòng mà làm chừng ba mươi chục triệu người hưởng ứng thôi. Làm một tháng như thế cũng có kết quả đấy. Kết quả này là kết quả lớn lắm. Nó là sự sống còn của cả một dân tộc, một đất nước. Nếu làm được như vậy là một cách đánh động dư luận trong nước và ngoài nước một luồng không khí mới thổi vào trong cuộc vận động cho dân chủ, cho nhân quyền và toàn vẹn lãnh thổ ở Việt Nam hiện nay.

Cho nên qua các cơ quan thông tấn, báo chí, đài phát thanh ở nước ngoài... tôi rất mong rằng quý vị cố cố động, rồi thì hội thảo trên các Paltalk, diễn đàn để cố sao chuyển đạt được cái tin này, lời kêu gọi này về Việt Nam đến đồng bào ba miền Nam Trung Bắc, đến được nhiều nhà chừng nào tốt chừng đó.

Ý Lan : Xin cảm ơn Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây. Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Xin vui lòng góp tay phổ biến rộng rãi bán nguyệt san này cho

DÒNG CHÚA CỨU THỂ THÁI HÀ

ĐƠN KHIẾU NẠI

về việc thi công trái phép tại hồ Ba Giang

.....Hà Nội * 18-04-2009.....

Đồng bào quốc nội
Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa VN
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc
TỔNG GIÁO PHẬN HÀ NỘI
Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam
GIÁO XỨ THÁI HÀ
180/2 Nguyễn Lương Bằng,
phường Quang Trung,
quận Đống Đa, Hà Nội
Số 01/2009/DCCTHN

Hà Nội, ngày 18 tháng 04 năm 2009

ĐƠN KHIẾU NẠI

V/v "**Đình chỉ thi công trái phép tại khu đất hồ Ba Giang, trả lại đất bị chiếm giữ trái phép cho Giáo xứ Thái Hà - Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội**"

Kính gửi:

- Ông Trần Đức Học, Chủ tịch UBND quận Đống Đa, Tp. Hà Nội
- Đồng kính gửi:
 - UBND Thành phố Hà Nội
 - Ban Tôn giáo Thành phố Hà Nội
 - UBMTTQ Thành phố Hà Nội
 - Sở Quy hoạch Kiến trúc Thành phố Hà Nội
 - Sở Địa chính Nhà đất Thành phố Hà Nội
 - Sở Công an Thành phố Hà Nội
 - Công an quận Đống Đa, Thành phố Hà Nội
 - UBND phường Quang Trung, quận Đống Đa, Hà Nội

- Công an phường Quang Trung, quận Đống Đa, Hà Nội

Chúng tôi, các linh mục tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế cùng toàn thể giáo dân giáo xứ Thái Hà, kính đơn khiếu nại đến ông Chủ tịch UBND quận Đống Đa, UBND Thành phố Hà Nội về việc khu đất hồ Ba Giang diện tích 18,230m² tọa lạc tại phường Quang Trung, quận Đống Đa, Hà Nội, là tài sản hợp pháp

thuộc quyền quản lý sử dụng của Giáo xứ Thái Hà - Dòng Chúa Cứu Thế bị chiếm đoạt, thi công trái phép như sau:

I. NGUỒN GỐC ĐẤT

1- Giấy tờ chứng minh quyền sở hữu của Giáo hội Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội:

Khu đất hồ Ba Giang thuộc địa giới hành chính phường Quang Trung, quận Đống Đa, là khu đất mà Dòng Chúa Cứu Thế chúng tôi được trao quyền sử dụng từ năm 1928 đến nay:

- Trong địa bạ kê khai lần thứ nhất năm 1928, khu đất hồ Ba Giang được ghi ở bản đồ số 2, tờ 59, lô 230, có chứng chỉ của sở địa bạ chứng nhận quyền sử dụng của Dòng Chúa Cứu Thế chúng tôi.

- Kê khai lần thứ hai ngày 10 tháng 11 năm 1961, trước bạ quyền số 1, tờ 584, lô số 496.

- Kê khai lần thứ ba theo Chỉ thị 379, ngày 23-7-1993 của Thủ tướng Chính phủ và thực hiện Chỉ thị hướng dẫn của Ban Tôn giáo Chính phủ ngày 4 tháng 12 năm 1993.

- Kê khai lần thứ tư theo Chỉ thị 245 ngày 22 tháng 4 năm 1996 của Thủ tướng Chính phủ về việc điều tra sử dụng đất của các tổ chức của Chính phủ; Chỉ thị 09/CT-UB của UBND Tp. Hà Nội ngày 25 tháng 5

năm 1996; theo Hướng dẫn số 61/NĐ-ĐC ngày 7-6-1996 của Sở Địa chính Nhà đất Hà Nội.

2- Các văn bản công nhận quyền sở hữu, sử dụng đất của Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội của cơ quan chức năng Tp Hà Nội:

Ủy ban Nhân dân Tp. Hà Nội, Sở Địa chính Hà Nội, Ủy ban Nhân dân quận Đống Đa, Ủy ban Nhân dân phường Quang Trung và nhất là những người dân sống chung quanh hồ Ba Giang và mọi giáo dân đều biết và công nhận quyền chủ sử dụng đất của chúng tôi:

- Báo cáo của Sở Địa chính Hà Nội, số 387 BC-SĐCNĐ ngày 11 tháng 5 năm 1999 đã khẳng định: “Khu đất hồ Ba Giang hiện do giáo xứ Thái Hà đang quản lý” và “UBND quận Đống Đa lập dự án xin Thành phố cho sử dụng đất làm nhà ở giãn dân”.

- Công văn số 64/CV-UB-ĐĐ ngày 30 tháng 1 năm 1996 của UBND quận Đống Đa về việc đề nghị giải quyết khu đất của nhà thờ Thái Hà đang quản lý và cho mượn; nay nhà thờ xin lại một phần đất để sử dụng vào mục đích của nhà thờ; Công văn trả lời đã ghi nhận việc làm này của Nhà thờ.

Như vậy, chúng tôi một lần nữa khẳng định rằng quyền sử dụng khu đất hồ Ba Giang thuộc về Giáo xứ Thái Hà - Dòng Chúa Cứu Thế chúng tôi.

Kính thưa ông Chủ tịch UBND quận Đống Đa và các cơ quan hữu trách

Pháp luật nước CHXHCN Việt Nam quy định như sau:

- Điều 79 Hiến pháp Nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam năm 1992 khẳng định: “*Những nơi thờ tự của các tín ngưỡng, tôn giáo được pháp luật bảo hộ*”.

- Thông tư 01/1999/TT-TGCP ngày 16 tháng 6 năm 1999 của Ban Tôn giáo Chính phủ hướng dẫn thực hiện một số điều trong Nghị định số 26/1999/NĐ-CP ngày 19-4-1999 của Chính phủ về các hoạt động tôn giáo, nhấn mạnh: “*Không để cơ sở thờ tự bị lấn chiếm, Nhà nước bảo hộ cơ sở thờ tự tôn giáo*”; “*Cơ sở thờ tự của các tôn giáo cho mượn*

có thời hạn nay đã hết thì phải trả lại. Nếu có nhu cầu sử dụng phải thỏa thuận với tổ chức tôn giáo”.

- Hướng dẫn số 500 HD/TGCP ngày 04 tháng 12 năm 1994 của Ban Tôn giáo Chính phủ về việc thực hiện Chỉ thị 379/TTg của Thủ tướng Chính phủ về hoạt động tôn giáo, đã nêu rõ: “*Không để dân lấn chiếm nơi thờ tự. Ở những nơi do tôn tại của quá khứ, nơi thờ tự có dân đang ở thì chính quyền địa phương phải có kế hoạch giải tỏa trong một thời gian nhất định*”.

II- TÌNH TRẠNG KHU ĐẤT HIỆN NAY: BỊ LẤN CHIẾM VÀ TỰ ĐỘNG ĐÓNG CỌC THI CÔNG TRÁI PHÉP.

Từ trước tới nay, khu đất hồ Ba Giang mà chúng tôi là chủ sở hữu, chưa hề được chúng tôi hiến tặng, cho mượn hay sang nhượng cho bất cứ một tập thể hoặc cá nhân nào. Điều đó đồng nghĩa với việc chúng tôi vẫn là chủ sở hữu của khu đất này.

Kể từ năm 1994 tới nay, chúng tôi đã liên tục rất nhiều lần đệ đơn lên các cấp chính quyền đề nghị giao lại khu đất này cho giáo xứ chúng tôi sử dụng vào các mục đích từ thiện, tôn giáo. Sau nhiều năm kiên trì, ngày 12-5-2004, ông Nguyễn Văn Lâm, Phó Chánh văn phòng Chính phủ đã có công văn số 2323, “*Yêu cầu Ủy ban Nhân dân thành phố Hà Nội báo cáo cụ thể về những nội dung phản ánh của linh mục Vũ Ngọc Bích, giao Ban Tôn giáo Chính phủ trực tiếp kiểm tra, nghiên cứu, báo cáo Thủ tướng Chính phủ trước ngày 30-5-2005*”.

Chúng tôi đang chờ đợi sự giải quyết hợp lý, hợp tình của các cấp chính quyền và các cơ quan liên quan để trả lại khu đất trên cho chúng tôi sau khi có yêu cầu của cơ quan Văn phòng Chính phủ.

Nhưng từ đó đến nay chúng tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời và khu đất trên vẫn chưa được trả lại cho chúng tôi là chủ sở hữu, có quyền sử dụng hợp pháp theo các quy định của pháp luật.

Trong khi chúng tôi luôn tin tưởng, kiên trì chờ đợi một sự giải quyết thấu tình đạt lý của các cấp

chính quyền nhưng sự việc chưa được giải quyết, thì những ngày vừa qua, trên khu đất hồ Ba Giang của chúng tôi có một đơn vị đã ngang nhiên đóng cọc thi công công trình.

Sự việc này đang gây nên tâm trạng bức xúc nơi cộng đoàn linh mục, tu sĩ và giáo dân giáo xứ Thái Hà - Dòng CCT chúng tôi.

Đây là một việc làm trái phép, trái với các chính sách của nhà nước, Hiến pháp và pháp luật, trái đạo lý và lẽ phải.

III- ĐỀ NGHỊ

Căn cứ nguồn gốc đất và những quy định pháp luật đã viện dẫn ở trên, chúng tôi kính đề nghị ông Chủ tịch UBND quận Đống Đa, UBND thành phố Hà Nội như sau:

1- Yêu cầu UBND quận Đống Đa có biện pháp buộc đơn vị đang thi công trên đất hồ Ba Giang đình chỉ ngay công việc thi công và rút toàn bộ trang, thiết bị ra khỏi khu vực đất đai của Giáo xứ Thái Hà - Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội.

2- Yêu cầu UBND quận Đống Đa, UBND thành phố Hà Nội và các cơ quan hữu quan có văn bản giao lại cho giáo xứ và tu viện Dòng Chúa Cứu Thế chúng tôi 18,230m² diện tích đất hồ Ba Giang để chúng tôi sử dụng vào mục đích tôn giáo và từ thiện.

Chúng tôi luôn tin tưởng vào chính sách về đất đai tôn giáo và việc thi hành đường lối “sống, làm việc theo Hiến pháp và pháp luật”. Đồng thời, chúng tôi cũng mong muốn các cơ quan nhà nước liên quan thực hiện những vấn đề chúng tôi đã nêu trên đây theo đúng tinh thần đó.

Chúng tôi mong rằng khiếu nại của chúng tôi sớm được ông Chủ tịch UBND quận Đống Đa và các cơ quan hữu trách giải quyết đúng quy định pháp luật, để chúng tôi luôn yên tâm ổn định đời sống tín ngưỡng và góp phần phục vụ đất nước, phục vụ nhân dân tốt nhất.

Chúng tôi, toàn thể các linh mục tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam và toàn thể anh chị em giáo dân, xin gửi đến quý ông lời cảm ơn và lời chào trân trọng.

Nơi nhận :

- Như trên
- Tòa Tổng Giám mục Hà Nội
- Quý Bê trên Dòng để thông báo
- Các cơ quan truyền thông

Cảnh giác vì nhiệm vụ của ông Nguyễn Thành Tám sẽ thi hành

Cảnh **T.M. Cộng đồng Đẳng Cấp Chúa Cứu Thế Hà Nội** mà Ông đã thuần nhân tâm nên vừa rời **Lính gác Bê trê** phục vào những nơi thờ phượng của HĐCQ đã tự đổi danh (**đúng đầu Hội ký tên**) chúng ta, và biến những nơi thờ **thánh**, vừa để **Liễu ma tước** **Thần Kỉ Khôi** **Phụng** hành diễn đàn quảng bá thuyết Mác-xít-Lêninít mà Chính phủ và Nhân dân Hoa Kỳ lấy làm khùng khiếp.

Cảnh giác vì nhiệm vụ của ông Nguyễn Thành Tám sẽ thi hành

Ban Bảo vệ Tự do Tín ngưỡng Đạo Cao đài

Hiền Tài Lê Trung Cang
9 rue Henri Martret
94000 Créteil France

P.S. : Chúng tôi kính xin phổ biến tiếp: nếu Ông Nguyễn Thành Tám đến Hoa Kỳ, chúng tôi sẽ tiếp rước Ông thật long trọng, nghĩa là một số đông Đồng đạo và một số đông Đồng hương sẽ **biểu tình** tại nơi phạt Đạo của bè lũ tay sai để phản đối sự có mặt của Ông.

T.M. Ban Bảo vệ Tự do Tín ngưỡng Đạo Cao đài
Hiền Tài Nguyễn Thanh Liêm
237 Summerfield Drive
Milpitas, CA 95035

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ TÒA THÁNH TÂY NINH THÔNG BÁO

Cảnh giác về việc xuất cảnh sang Genève và Hoa Kỳ của Hội trưởng Hội đồng Chương quản Cao đài Cải cách

.....Paris 28-04-2009.....

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
(Bát Thập Tứ Niên)
TÒA THÁNH TÂY NINH

Paris, ngày 28-4-2009

THÔNG BÁO

Trong tinh thần đề cao cảnh giác, chúng tôi thân mến thông báo cùng chư Đồng Đạo hay tin vừa nhận được là: Ông Nguyễn Thành Tám, Hội trưởng Hội đồng Chương quản Cao đài Cải cách, đã được phép của Chính phủ Hà Nội cho xuất cảnh sang Genève và Hoa Kỳ trong 1 ngày gần đây.

Cảnh giác là vì ly hương từ năm 1975, Tín đồ Cao đài Hải ngoại không biết tới cái gọi là Hội đồng Chương quản (HĐCQ), một cơ quan tân tạo dưới áp lực của Nhà cầm quyền, để thay thế Hội thánh nguyên thủy.

Lẽ tất nhiên không nhìn nhận Hội trưởng của cái Hội đồng đó, mà ai ai cũng đều nhớ là người đã xóa bỏ thủ bút của Điều tra viên Liên Hiệp Quốc trên quyền lưu niệm của Tòa thánh Tây Ninh, khuyến cáo "Tái lập Hội thánh" vì thấy rõ thủ đoạn tiêu diệt Đạo Cao đài (Rétablir le Conseil Sacerdotal).

trong chuyến công du tại Genève và Hoa Kỳ. Ngay bây giờ chúng ta phản đối tư cách Đại diện Đạo Cao đài nguyên thủy của ông Nguyễn Thành Tám trước diễn đàn quốc tế cũng như cái Hội thánh giả mạo của ông ta..

Cảnh giác vì ông Nguyễn Thành Tám sẽ tiếp tục thi hành nơi hải ngoại chính sách qui nhút thống tất cả những Thánh thất và Điện thờ Cao đài để đặt dưới sự thuần thuộc của chính phủ đương quyền. Chắc chắn là ông sẽ phạm phong chức phẩm cho một số Tín đồ để bành trướng Cao đài "mới" của ông tại hải ngoại. Điều mà Giáo sư Thiên Phong Nguyễn Thành Tám biết rõ là trái với Luật pháp Chơn truyền của Đạo về việc phong cấp chức phẩm xưa nay tại Toà thánh.

Cảnh giác là vì mặc dầu phản đối cử chỉ phản Đạo phản Thầy của ông Nguyễn Thành Tám, chúng ta không quên chức phẩm Thiên Phong của Ông mà chúng ta phải kính trọng để tự thấy có bốn phận mở rộng cửa Thánh thất tiếp rước nếu có sự yêu cầu của ông Giáo Sư. Lẽ dĩ nhiên là với điều kiện ông Nguyễn Thành Tám không đem

Nữ chiến sĩ Hồ Thị Bích Khương đã ra khỏi nhà tù nhỏ

Hồi 10g30' ngày 26-4-2009, nữ chiến sĩ dân chủ Hồ Thị Bích Khương đã bước ra khỏi trại giam Thanh Chương, tỉnh Nghệ An sau đúng 2 năm phải thụ án cách bắt công trong nhà tù công sản.

Như mọi người đã biết, chị Bích Khương là thành viên của Phong trào dân chủ Việt Nam và của Khối 8406 từ năm 2006. Trong thời gian tham gia đại cuộc đấu tranh dân chủ hoá nước nhà, chị đã viết gần 20 bài báo đòi hỏi nhân quyền dân chủ, công lý tự do, công bằng xã hội. Ngoài việc phổ biến bài viết trên Mạng, chị còn đứng cầm đầu hàng trăm cuộc xuống đường của quần chúng, đấu tranh trực diện với bộ máy công quyền độc tài CS để đòi lại những quyền lợi chính đáng của mình và của nhiều đồng bào dân oan đã bị CS độc đoán cướp đoạt tại quê nhà Nghệ An và giữa thủ đô Hà Nội...

Với gương sáng tranh đấu anh dũng ấy, chị trở thành cái gai nhức nhối cho nhà cầm quyền và là mối nguy cho chế độ, bởi thế công an CS đã quyết định ra tay phục kích bắt giữ chị sáng ngày 26-4-2007 tại một tiệm internet công cộng trong thị trấn Nam Đàn, tỉnh Nghệ An. Sau đó chị bị đưa ra xét xử với mức án 2 năm tù về cái gọi là "tội vi phạm điều 258 bộ luật hình sự của nước CHXHCNVN".

Trong nhà tù CS, chị Bích Khương tiếp tục đấu tranh rất can đảm đòi cải thiện chế độ lao tù, chống quản giáo hành hạ tù nhân và phản kháng mạnh

mẽ trước rất nhiều bất công ngược đãi khác. Tháng 9-2008 chị còn tìm cách gửi 3 lá thư viết từ trong ngục để tố cáo tội lỗi do công an gây ra cho mình (đánh đập tra tấn rất dã man và không cho gia đình tiếp tế thăm gặp). Các thư từ này đã được phổ biến công khai trên mạng toàn cầu.

Khi vừa đặt chân về đến nhà tại quê hương, chị đã trả lời phỏng vấn đài RFA do phóng viên Thiện Giao thực hiện. Đến buổi chiều, cô Báo Khánh của đài VSR từ Úc Châu cũng đã liên lạc để phỏng vấn chị. Chị đã can đảm tường thuật đời tù, tố cáo của CS đồng thời bày tỏ quyết tâm tiếp tục

Người Trung Hoa (TH) tiến xuống phía Nam lần này, dân tộc Việt Nam sẽ trở thành dân tộc thiểu số hoặc bị diệt chủng như dân Chiêm Thành!

Hơn một tỷ dân Tàu cần không gian sinh tồn, và để phát triển họ cuồng nhiệt đi tìm tài nguyên, Việt Nam là vùng đất lý tưởng nhất.

Bắc Kinh có lợi thế là được những người lãnh đạo ĐCSVN mời gọi "hợp tác toàn diện". Thứ nhất là di dân Tàu sang nước ta, từ giữa thập niên 90 theo chủ trương "xuất khẩu" 300 triệu dân Tàu ra nước ngoài của ĐCSTH. Đảng CSVN đã mở cửa hoan nghênh

"rừng vàng biển bạc" của Tổ Quốc cho quan thầy. Bọn chúng rồi sẽ ra đi, nhưng hậu quả chúng để lại cho đất nước ta lại rơi vào vòng Bắc thuộc!

Hỡi đồng bào Việt Nam hãy lắng nghe lời hịch này: "Ta thường tới bữa quên ăn, nửa đêm quên ngủ ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ căm tức chưa được trừng phạt tan quân thù" (Hịch tướng sĩ của Đức Thánh Trần Hưng Đạo.)

Ồ! Tháng ngày qua một viễn ảnh âm đạm đáng sợ: "Mất nước" !!!

Không một tiếng súng nổ ngoài biên cương, không một tiếng động trước công luận quốc tế, trong một sự kiện hiển nhiên trần trụi. Người ta thoáng kinh ngạc, bởi Bộ Chính trị cơ quan quyền lực cao nhất nước đã thỏa hiệp với Bắc Kinh hợp pháp hóa việc xâm lược, nên quốc tế không thể lên án phản đối kẻ xâm lăng.

Nhưng người ta có thể thấy một vẻ gì trầm uất ẩn hiện trong bầu trời Việt Nam năm tháng qua, với hàng trăm bản cáo trạng nẩy lửa, lên án ĐCSVN cấu kết với giặc, làm nội ứng cho giặc, bán nước, phủ kín trên các mạng và các blogs...

Lịch sử dân tộc Việt Nam trầm lắng ngậm đầy máu và nước mắt của nhiều thế hệ đã hy sinh vô bờ bến để bảo vệ gìn giữ từng tấc đất của Tổ quốc, qua nhiều cuộc chiến tranh tàn khốc, hủy diệt của phương Bắc, và sự chống trả quyết liệt của tiền nhân ta suốt chiều dài lịch sử 4000 năm.

Đất nước có lúc hưng thịnh, khi suy vong, nhưng chưa bao giờ tinh thần dân tộc tuột dốc thê thảm như ngày hôm nay! Chứng tỏ ĐCS có khả năng tàn phá sức sống dân tộc hơn bất kỳ loại giặc ngoại xâm nào.

Ai từng nghiên cứu lịch sử Việt Nam cũng có thể thấy một dân tộc tràn đầy sinh lực như dân tộc ta, chưa một đế quốc nào khuất phục được. Nhưng nó lại bị chính kẻ nội thù là đảng CSVN đánh quy. Từ thời Hồ Chí Minh, nỗi lo cơm áo, gạo tiền đã làm mất dần ý thức phản kháng của họ, bên cạnh đó là lực lượng công an mật vụ trùng trùng điệp điệp, chỉ dùng để theo dõi người dân như bóng với hình. Chúng rình rập từng bước đi, từng lời nói của dân, đưa đến tình trạng trên 80 triệu dân mà mỗi người đều trở lên cô đơn trợ trợ! Trước bày sới công an do dân nuôi, đứng đầu điều khiển chúng là 15 Ủy viên Bộ Chính trị, tay sai của Bắc Kinh. Chúng sẵn sàng hy sinh dân tộc, hành động vì lợi ích của ngoại bang để giữ địa vị độc tôn.

Bọn chúng không thể hiểu sự nam hiểm độc ác của quan thầy. Với mưu đồ "qua cầu rút ván", "bắt được

TỔ QUỐC LÂM NGUY SOS ! SOS ! SOS !

.....Trần Nhu 21-04-2009.....

chiến đấu...

Hỡi những người con yêu dấu của Tổ Quốc Việt Nam, các bạn ở đâu? Trên đất nước mình, từ Ai Nam Quan đến mũi Cà Mau hay bốn ba lý tán nơi đất khách... Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, thế nước chênh vênh, ngoài biển tàu Trung cộng đang rong ruổi trên vịnh Bắc Bộ và hải phận VN, trên đất liền khắp các tuyến biên giới phía Bắc đều bị giặc lấn chiếm!

Những ngày tháng qua, các tin xấu dồn dập đưa đến, giặc Tàu đã hiện diện ở khắp cả ba miền đất nước bằng nhiều đạo quân: chính trị, quân sự, kinh tế, văn hóa, di dân v.v... chúng đã chiếm cả vùng Tây Nguyên địa bàn sinh tử của cả ba nước Đông Dương Việt, Miên, Lào.

Vấn đề khai thác Bauxite ở Tây Nguyên là chủ trương chiến lược lớn của Trung Quốc. Đây là cả một quá trình được chuẩn bị từ trước, họ đã sẵn sàng bằng mọi giá chiếm Tây Nguyên. Đại hội X đảng CSVN, khi đó Bắc Kinh đã cử Giã Khánh Lâm - Ủy viên BCT ĐCSTQ, sang Hà Nội chỉ đạo và sắp xếp nhân sự. Nhất quyết là phía VN phải cử Nguyễn Tấn Dũng lên vị trí Thủ Tướng. Họ Giã nói: "Đó chính là nguyện vọng của TBT Hồ Cẩm Đào để nghị phía VN trong dịp ông thăm VN hồi tháng 11-2005."

Bầu người lãnh đạo đất nước không do dân mà theo nguyện vọng của ngoại bang thì còn gì là độc lập tự chủ? Bắc Kinh đã dùng bọn Việt gian để che đậy âm mưu xâm chiếm nước ta.

người Trung Hoa vào VN, tự do làm ăn buôn bán, sở hữu tài sản, người Tàu được cả phía Bắc Kinh lẫn Hà Nội khuyến khích nâng đỡ, trong khi đó hàng triệu người VN bị đẩy ra nước ngoài một cách phũ phàng! Còn những người dân trong nước không được hưởng quyền lợi như người Trung Hoa. Tài sản đất đai không được pháp luật bảo đảm, ngược lại họ còn bị tước đoạt một cách hết sức trắng trợn lạnh lùng tàn nhẫn!

Chưa bao giờ lịch sử dân tộc đen tối bi đát như ngày hôm nay! Ai có thể ngờ rằng đất nước VN lại bị Bắc thuộc vào đầu thế kỷ 21. Trong một cuộc xâm lăng không tiếng súng nổ!

Giặc xông vào nhà, hàng triệu chiến sĩ thiện chiến đã từng chiến đấu dũng cảm đẩy lùi quân thù ở khắp các tuyến biên giới phía Bắc 30 năm trước. Hôm nay phải "án binh bất động" vì lệnh của Bộ Chính trị, còn các lực lượng công an trùng trùng điệp điệp thì làm nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho giặc. Chúng lỏng lẻo lúng lúng sục bắt bớ giam cầm các chiến sĩ yêu nước làm cho cuộc xâm lăng của Trung cộng không gặp trở ngại nào.

Nhà văn Trần Vũ đã viết: "Chưa một đế quốc nào đi chiếm đất lân bang dễ dàng như đế quốc Trung Hoa đầu thế kỷ 21, vừa chiếm đất vừa khinh thị, vừa được Chế Mân ôm hôn thắm thiết".

Kẻ xâm lăng trở thành người bạn tốt... Một sự tử tế bất ngờ của loài lang sói đang được đảng CSVN hết sức vuốt ve nâng niu bằng đủ mọi phương diện. Chúng dâng tất cả

thở rồi làm thịt chó săn”.

Các người hãy xem cái gương bọn Khờ-me Đô và Pol Pốt còn sờ sờ trước mặt. Chúng quên rằng âm mưu của Mao Trạch Đông và Ban lãnh đạo Bắc Kinh là dùng bọn Khờ-me Đô (tức ĐCS) tận diệt dân tộc Cao Miên trong vòng 7 năm, sau đó làm thịt luôn bọn Khờ-me Đô cho tuyệt chủng, rồi đưa 10 triệu dân Tàu sang, sau đó đánh chiếm Việt Nam từ hai phía với chính sách diệt chủng!

“Qua cầu rút ván”, “bắt được thỏ rồi, làm thịt chó săn.”

Mao Trạch Đông chắc sẽ mãi nguyện với các mục tiêu mà ông nhắm tới trong việc dùng đảng CSVN làm công cụ hữu hiệu nhất để xâm lược VN. Ngay từ đầu cuộc cách mạng, họ Mao đã dùng Hồ Chí Minh phát cao ngọn cờ quốc tế vô sản làm chiêu bài xâm lăng. Hôm nay, Hồ Cẩm Đào kịch bản cũ lại diễn ra, đảng CSVN tiếp tục sự nghiệp HCM

là cú cung tận tụy phục vụ ngoại bang để giữ địa vị độc tôn quyền lực một cách u mê, ngu muội, đại dốt, tự nguyện đưa cổ vào tròng để quan thầy ngày càng thắt chặt hơn. Bọn chúng không hiểu người Tàu trước sau vẫn là: “Qua cầu rút ván”, “bắt được thỏ rồi làm thịt chó săn”.

Stalin đã từng giết hàng trăm tướng soái, những công thần đã giúp ông làm nên sự nghiệp đế vương. Mao Trạch Đông cũng đã từng làm thịt hàng loạt các tướng soái, các đồng chí người Hán dám công thần, còn bọn Mạnh, Dũng, Phú... là dân ngoại tộc, sinh mạng bọn bay có nghĩa gì khi mà người Tàu đã chiếm trọn được Việt Nam.

“Qua cầu rút ván”, “bắt được thỏ rồi làm thịt chó săn”

Từ Tổng Thái Tổ, Mao Trạch Đông đến Hồ Cẩm Đào cùng một âm mưu, thế nhưng nó được thể hiện bằng phương pháp khác nhau mà

mục đích giống nhau. Gieo gió gập bão, bọn Nông Đức Mạnh, Nguyễn Minh Triết, Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng sẽ tự chuốc lấy cái họa cho chính bản thân chúng và con cháu của chúng.

Chúng bay nhớ rằng: Làm tay sai cho thực dân Pháp lúc sa cơ thất thế còn có chỗ nương thân, còn làm tay sai cho giặc Tàu Cộng thì mò mả chạ ông chúng bay cũng không có chỗ để táng! Rồi theo dòng thời gian, đến con cháu người Việt cũng không có chỗ về cố hương của họ, cũng chẳng thể về Hoa Lục!

Con người ai không yêu quê cha đất tổ, song có thể không còn đất tổ để mà yêu! Đất Tổ một phần đã bị chiếm thành đất của người Trung Hoa, phần còn lại đang bị Hán hóa! Trước mắt là rừng núi Tây Nguyên đang bị bức tử, sinh thái Tây Nguyên bị tiêu diệt, các dân tộc thiểu số tiêu vong!

Chúng ta không thể khoanh tay thúc thủ, để mặc hiểm họa lù lù đến cho dân tộc, mang nỗi nhục thiên thu cho con cháu!

Chúng tôi kêu gọi tất cả mọi người có lương tri hãy bày tỏ sự phản kháng quyết liệt, không do dự, kể cả các tôn giáo. Đừng về mặt đạo đức, tôn giáo không thể là kẻ bàng quan đứng ngoài cuộc. Nhất là về mặt bảo vệ Tổ quốc, phải chung vai sát cánh với dân tộc. Vì sự tồn vong của đất nước là sự tồn vong của các tôn giáo. Do đó các tín đồ có bổn phận trách nhiệm, phải đặt quyền lợi danh dự Tổ quốc lên hàng đầu, tham gia vào cuộc đấu tranh chống bọn bá quyền Trung Quốc. Một tấc đất bị giặc chiếm, một thước sông để mất là trách nhiệm chung của mỗi công dân Việt Nam. Một ngư dân bị giặc Tàu giết cũng là máu thịt đồng bào. Nếu đất nước bị xâm lăng thì đất của Chùa, của nhà Thờ còn giữ được chăng?

Thưa quý vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo, đất nước đang ở khúc quanh hiểm nghèo nhất! Các nhà khoa học, các nhà trí thức, nhà văn, nhà báo, sử gia, sinh viên, các cựu quân nhân, những người có ý thức dân tộc. Tất cả đều có duy nhất một mối lo trước họa xâm lăng của người Trung Hoa.

Vậy, chúng tôi khẩn cầu các ngài linh mục, tu sĩ, các chư tăng... hãy nhận lãnh trách nhiệm kêu gọi các tín đồ xuống đường cầu nguyện cho đất nước và tham gia vào các cuộc biểu tình chống Trung cộng xâm lược. Đây là nghĩa vụ thiêng liêng trước vấn đề sinh tử của tổ quốc không thể thoái thác, mong thay!

Tất cả tám mươi triệu đồng bào

THƯ GỬI BỘ CHÍNH TRỊ ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM

của BÁC SĨ NGUYỄN ĐAN QUẾ

Sài Gòn ngày 19-4-09

Gửi các ông:

- Nông Đức Mạnh
- Nguyễn Minh Triết
- Nguyễn Tấn Dũng
- Nguyễn Phú Trọng

và Bộ Chính Trị đảng Cộng sản Việt Nam

Thưa các ông,

Mặc dầu không đồng ý với đường lối và không công nhận vai trò lãnh đạo đất nước của các ông, tôi buộc lòng phải gửi thư này, vì quyền lợi thiết yếu của Tổ Quốc, nhắc nhở và đòi hỏi các ông phải kịp thời đăng ký quyền sở hữu thêm lục địa của Việt Nam nói rộng ra 350 hải lý với Liên Hiệp Quốc, trước ngày hết hạn 13-5-2009.

Mọi công dân Việt Nam (trong đó có các ông -- tự phong cho mình vai trò lãnh đạo đất nước, chứ không do dân bầu) đều có trách nhiệm và nghĩa vụ thiêng liêng bảo vệ lãnh thổ/lãnh hải/thêm lục địa do tiền nhân dày công gìn giữ và để lại. Nếu vì áp lực của Trung Quốc mà không dám đăng ký, tức là các ông đã một mặt tự chứng tỏ không đủ khả năng hành sử trách nhiệm của mình, và mặt khác có thể bị toàn dân kết tội thông đồng với ngoại bang để mưu cầu tư lợi, đưa tới hậu quả thiệt hại cho quyền lợi Tổ Quốc. Trong trường hợp đó, chúng tôi - những công dân bình thường của Tổ Quốc Việt Nam hôm nay - sẽ tìm đủ mọi cách, kể cả thông qua các Tổ Chức Phi Chính Phủ để Liên Hiệp Quốc phải ghi nhận lập trường chính đáng và quyền lợi tối thượng của dân tộc VN.

Cầu mong hồn thiêng sông núi soi sáng để các ông còn nhất điểm lương tâm sớm tỉnh ngộ, nhận rõ đâu là quyền lợi đích thực của Tổ Quốc, đủ can đảm đương đầu với ngoại bang, không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào trong nhiệm vụ bảo vệ quyền lợi tối thượng của quốc gia dân tộc. Ngược lại, nếu vì lý do nào đó, các ông vẫn không thể hành sử đúng trách nhiệm của mình, thì chỉ còn một lối thoát dành cho người còn chút liêm sỉ và tự trọng, là tự ý rút lui, trả lại cho toàn dân quyền điều hành và bảo vệ đất nước.

Cùng lúc gửi cho các ông, bức thư này cũng được phổ biến trong và ngoài nước, để tường trình trước quốc dân về trách nhiệm và thái độ của các ông.

Bác Sĩ Nguyễn Đan Quế,

Đại Diện Cao Trào Nhân Bản Việt Nam

cùng hành động để bảo vệ đất nước. Hãy tỏ thái độ rõ ràng dứt khoát với nhóm lãnh đạo đảng CSVN, những kẻ đã quay lưng lại với dân tộc "rước voi về dày má tổ" không thể tha thứ.

Chúng tôi kêu gọi các đoàn thể, các đảng phái, hãy phát động một cuộc tổng nổi dậy, vì sự sống còn của tổ quốc, tất cả hãy xuống đường!

TC. Hay trở thành một thứ Ba Tàu Chợ Lớn ở Cao Nguyên qua việc công nhân TC toàn đàn ông ăn ở với phụ nữ Việt sanh con đẻ cái, biến Cao nguyên thành một China Town của TC ngay trong lòng VN.

Thực vậy, trong lịch sử cận đại, đồng bào ở Miền Bắc CS đã thăm

lên Tây Nguyên là con đường chiến lược lịch sử ngoại bang dùng để xâm chiếm VN từ biển.

Thử tưởng tượng trong trường hợp biến động, như khi người dân Việt biểu tình bạo động chống TC, Bắc Kinh viện lý do bảo vệ kiều dân là số công nhân TC đưa vào khai thác bauxite ở Cao Nguyên, TC đưa tàu chiến và đổ quân; hay khi công nhân TC hô hoán bị "ô nhiễm nán" tấn công, mở đường máu tiến ra biển nói là để thoát thân, thì việc gì sẽ xảy ra. TC sẽ kiểm soát một hành lang chiến lược cắt đôi đất nước VN từ Cao Nguyên ra bờ biển Nam Hải mà TC coi là biển Nam Trung Quốc. Thì ôi thôi! Dân tộc VN Nam Bắc một nhà vĩnh viễn chia lìa; quốc gia VN thống nhất vĩnh viễn đôi bờ xa cách.

TC cứ cù cưa cù nhần, kéo dài tình trạng ấy, viện cả trăm lý do để chậm trễ. Quốc tế cũng không can thiệp được vì TC đâu có đem quân xâm lăng, chỉ để bảo vệ kiều dân, tổ chức di tản thôi. Lý của kẻ mạnh bao giờ cũng thắng. Còn lâu Mỹ mới nhảy vào vì quyền lợi của Mỹ đối với TC lớn hơn đối với VN. Còn lâu Hội đồng Bảo an LHQ mới ra được một quyết nghị can thiệp với lá phiếu phủ quyết của TC.

Có người nói CS Hà Nội đi với TC thì mất đất, đi với Mỹ thì mất đảng. Nhưng còn một đường nữa. Đó là CS Hà Nội thần phục TC để làm thái thú hầu vinh thân phì gia. CS Hà Nội bây giờ đâu có thiết tha gì đến đất và đảng. Cái mà CS Hà Nội thiết tha bây giờ là bám quyền hành để "thu vén cuối đời". Đảng CS VN đã mất đảng tính lâu rồi, chỉ còn là một tổ chức làm bung xung để độc tài, đảng trị toàn diện trên nhân dân. Đất VN, người dân VN, CS Hà Nội coi là địa bàn để thực dân, thần dân để khai thác, là thuộc địa, chớ đâu phải là "Tổ quốc, Đồng bào". Chính Tổng Bí thư Nông Đức Mạnh đã "hiệp thương" với Bắc Kinh cho TC vào khai thác ở Cao Nguyên, còn cho công nhân TC vào nữa. Chính Thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng đã hô hào đây là chính sách lớn của Đảng trước làn sóng chống đối của người dân Việt.

Đội quân thứ 5 của TRUNG CỘNG

Vĩ Anh 04-04-2009

*Tổ Quốc Việt Nam muôn năm!
Trần Nhu*

Trước âm mưu và hành động của Trung Cộng đang bành trướng và Hán hoá VN, bước ngoặt lớn là cắt VN bằng con đường chiến lược từ biển lên Tây Nguyên trong việc đưa người qua khai thác quặng bauxite ở Tây nguyên, một số vị trong Phật giáo Hoà hảo nhắc lại Sấm giảng của Đức Huỳnh Giáo Chủ:

*"Bắc kỳ sau hóa ruộng sâu,
Tàu man đến đó giăng câu đặt lò.
Sài Gòn, Gia Định ai ngờ.
Nước đầu mà cháy lở bờ, lướt cây."*

Hoà Thượng Quảng Độ, Xứ lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất mới đây cũng báo động: "Một vấn đề trầm trọng khủng khiếp khác là nguy cơ an ninh quốc phòng. Tây Nguyên là vùng chiến lược, yết hầu quân sự cho việc phòng ngự VN trên ngã ba biên giới Cam Bốt-Lào-Việt Nam. Việc nhà thầu Trung Quốc khai thác quặng bauxite đã bắt đầu, những làng người Hoa vừa dựng lên ở Tây Nguyên, khoảng năm, mười nghìn người Trung Quốc sẽ tới: Trọng Thủy đã cưỡng bức Mị Nương trên dãy Trường Sơn."

Bên cạnh tai họa sinh thái, môi trường, người dân Việt lo lắng cả binh đoàn công nhân TC trở thành đội quân thứ năm, con ngựa thành Troy khi có biến động giữa VN và

thía việc TC đưa người vào trùng tu đường tiếp viện cho CS Hà Nội, dẫn đến nổi căm hờn mất Ái Nam Quan, Thác Bản Giốc và nhiều xã thôn, thị trấn ven biên giới Việt Nam và Trung Hoa.

Đồng bào Miền Nam tự do đã thăm thía cảnh mây đại xỉ thẩu ở Quận 5 bất cứ lúc nào cũng có thể tăng hay hạ giá gạo, đường, sắt thép, xi măng, công khai tổ chức dạy tiếng Hoa như chuyên ngữ ở các trường Việt Tú, Minh Đạo, lại còn mời giáo sư Tàu qua chấm thi Tú tài Tàu mà họ gọi là Cao Trung. Tệ hơn nữa, có khi đại xỉ thẩu nói thẳng với ông Quận trưởng Quận 5 liêm khiết muốn đi hay ở là tùy ông Quận trưởng biết phải quấy với chuyện làm ăn [dĩ nhiên bất hợp pháp] của mây đại xỉ thẩu. Người Hoa đa số bản chất hiền lành, là cộng đồng di dân đã đóng góp nhiều vào việc xây dựng Miền Tây và Miền Nam. Nhưng vẫn có một thiểu số đáng ngại, đặc biệt là nếu có ai liên hệ tới tình báo Bắc Kinh.

Thiết nghĩ yếu tố Trung Quốc, nỗi lo bị Hán hoá, nỗi sợ đội quân thứ năm, con ngựa thành Troy của TC "bỏ trí" ở cao điểm nước VN, là nguyên do chánh để đồng bào vô cùng quan tâm, lo lắng (tiếng CS gọi là bức xúc) và tìm đủ mọi cách để chống đối. Tướng già 97 tuổi, đã hồi hưu, bị cho ra rìa rất lâu rồi, tức Võ nguyên Giáp, là người đầu lên tiếng chống. Ông nói rõ hành lang

Miễn TC cho CS Hà Nội làm thái thú là CS Hà Nội "hồ hởi, phần khởi" lắm rồi. TC cũng đâu có đại gì đưa người Tàu qua cai trị, bị mang tiếng thực dân kiểu cũ, cứ để CS Hà Nội thân phục làm thái thú, quan tỉnh, quan quận, quan huyện, theo kiểu thực dân mới, ít mang tiếng mang tai hơn.

Cái gì lợi cho cho CS Hà Nội, giúp cho họ bám được quyền hành họ sẽ "đồng tình, nhất trí" ngay. CS Hà Nội phải dựa vào TC vì CS Hà Nội biết không còn người dân VN nào tín nhiệm họ nữa. Dựa vào TC một phần cũng do thói quen thân phục TC từ khi lập đảng. Phe thân TC và phe của TC lúc nào cũng có trong đảng CSVN, và bắt đầu đóng vai trò trội yếu từ khi L. Xô sụp đổ.

Nhưng đất nước VN muôn đời là của người dân Việt. Triều đại và chế độ nào đi nữa rồi cũng đi qua. Không có ai sáng suốt hơn "quần chúng nhân dân". Chính CS cũng phải thừa nhận, qua từ ngữ "mất dân như mất khóm". Phong trào nhân dân chống CS Hà Nội để cho TC khai thác mỏ bauxite ở Cao Nguyên bùng lên đúng thời cơ, địa lợi và nhân hoà. TC đã lấy đảo Hoàng Sa, Trường Sa lập thành huyện Tam Sa của TC. CS Hà Nội trước áp lực và bất mãn của người dân, bí quá phải mặc thị cho xì áp lực bất mãn từ phía người dân. Để cho tờ báo Du Lịch nhắc đến sinh viên VN chống TC chiếm Hoàng sa và Trường sa. Cho binh chủng Hải Quân kết hợp với Thường trực Mặt trận Tổ quốc Trung ương hội thảo về chủ quyền lãnh hải, và cho báo Lao Động đăng tải. Đối với các người có học, cho mở cuộc hội thảo về chủ quyền VN trên Biển đông và Hải đảo.

Phát ngôn viên Lê Dũng lên tiếng chống lại quyết nghị của Quốc hội Phi luật Tân xác nhận chủ quyền trên một số đảo. Điều đáng chú ý là CS Hà Nội không hề đá động một chữ nào đến TC dù đã lấy hai đảo Hoàng Sa và Trường Sa rồi. Đảng CS Hà Nội chỉ mặc thị để cho cơ quan ngoại vi lên tiếng, chớ Đảng CS thì không hở môi. Để hiểu, Đảng CS im lặng thủ lợi cho Đảng. Nếu TC phản ứng thì CS đổ

thừa và ra tay dập tắt để "lập công dâng lên" Anh Cả Đò.

VI ANH

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ**

**ĐẢNG BÔ-XÍT
VIỆT NAM**

★★

Ngô Nhân Dụng 24-04-2009

Cộng sản độc tài.

Hàng ngàn người VN, ở trong nước và bên ngoài, đã ký tên vào bản kiến nghị yêu cầu đảng CSVN ngưng vụ khai thác các mỏ Bô-xít (bauxite) ở cao nguyên Trung phần. Việc khai mỏ này đe dọa môi trường sống và tài nguyên kinh tế ở các vùng từ Tây nguyên xuống bờ biển miền Trung nước ta. Mỗi ngày càng nhiều người hưởng ứng cuộc tranh đấu của những nhà trí thức đại diện cho lương tâm dân tộc Việt. Bộ Chính trị đảng CS vẫn cương quyết khai thác Bô-xít và chưa chịu lùi bước. Nông Đức Mạnh, Nguyễn Minh Triết và Nguyễn Tấn Dũng đều tuyên bố đó là một "đường lối lớn" của đảng, cho nên từ bây giờ có thể gọi tên nhóm người này là đảng Bô-xít.

Trước phong trào phản đối ngày càng lan rộng, ông Thủ tướng Bô-xít Nguyễn Tấn Dũng đã bay qua đảo Hải Nam để xin ý kiến của các đồng chí từ Bắc Kinh bay xuống. Nếu người VN ở Australia có thể mở phỏng dư luận nước này mà phong cho ông Nguyễn Tấn Dũng làm phó đại sứ Trung Quốc (TQ) ở Hà Nội. Giống như ông Thủ tướng Úc Kevin Rudd đang được các đại biểu đối lập trong Quốc hội phong cho tước hiệu Đại sứ Lưu động của Cộng hòa Nhân dân TQ. Thủ Tướng Rudd đang tính chấp thuận cho công ty Nhóm TQ (China Aluminium Corporation, viết tắt là Chinalco) mua và khai thác các quặng mỏ ở Úc, trong đó cũng có cả

quặng Bô-xít. Tháng sáu này, hội đồng chính phủ phụ trách việc cho phép các công ty ngoại quốc đầu tư vào Úc mới quyết định về việc cho phép Chinalco mua 18% cổ phần của công ty Rio Tinto, để trở thành cổ đông với phần hùn lớn nhất hay không. Nhưng hiện nay phong trào phản đối trong dân chúng Úc đang lên cao, chắc chắn là gây ồn ào náo nhiệt hơn ở VN vì dân Úc được tự do viết báo, lên đài bày tỏ ý kiến.

TQ có chiến lược tìm tài nguyên khắp thế giới. Từ hàng chục năm

qua, Bắc Kinh cho người đi mua quyền khai thác quặng mỏ kim loại và dầu lửa ở Châu Phi, Châu Á và Nam Mỹ. Tuần báo Economist đã viết một bài nhan đề "Thực Dân Mới" với hình bìa là một đoàn người TQ cưỡi ngựa và lạc đã đi trên sa mạc ở Phi Châu, người dẫn đầu trương cao ngọn cờ ngũ tinh màu đỏ của TQ. Trong thời đại kinh tế toàn cầu hóa này, các nhà thực dân mới không cần dùng súng đạn đi xâm chiếm đất nước khác như đám thực dân vào thế kỷ 18, 19 - trừ khi họ đã dùng súng chiếm từ trước, như TQ đã chiếm Hoàng Sa của VN năm 1974, và chiếm thêm Trường Sa năm 1988. Nhưng họ không thể sử dụng đường lối đó với các quốc gia độc lập khác. Bây giờ họ phải dùng thị trường thay cho bãi chiến trường, lấy tiền bạc (tốt nhất là dùng đô la Mỹ) làm khí giới, qua các thị trường chứng khoán họ mua cổ phần của các công ty về quặng mỏ và dầu lửa. Hoặc điều đình trực tiếp mua luôn quyền làm chủ tất cả một công ty, để được hưởng những tài nguyên mà công ty đó được quyền khai thác. Giống như năm 2005 công ty CNOOC của TQ đã toan mua Unocal của Mỹ để mua lấy quyền khai thác dầu khí của Unocal ở Trung Á, Miến Điện và Úc. Hồi đó các đại biểu Quốc Hội đã buộc chính phủ Mỹ phải tìm cách ngăn cản, cho nên Cnooc đành bỏ cuộc khi thấy gặp khó khăn.

Năm ngoái, tổng số tiền mà TQ đã chi vào việc đầu tư ở nước ngoài là 52 tỷ Đôla, bằng hai phần ba tổng sản lượng nội địa của VN; trong đó hai

phần ba là để nắm quyền khai thác tài nguyên thiên nhiên. Trong ba tháng đầu năm 2009 họ đã bỏ ra 23 tỷ Đôla trong 65 vụ thương thuyết đầu tư kiểu này. Dùng cơ cấu thị trường đi mua tài nguyên nước khác là phương pháp làm ăn lương thiện, tôn trọng luật chơi kinh tế. Nhưng chính phủ một nước mạnh như TQ vẫn có thể dùng biện pháp khác, gây ảnh hưởng trực tiếp trên chính quyền các nước khác để được ưu đãi trực tiếp khai thác lâm sản, đá quý (Miền Điện và Lào) hoặc quặng mỏ (như ở VN, Congo). Trong trường hợp đó họ chỉ dùng “diễn biến hòa bình” chứ không dùng vũ lực, mà lại không tốn tiền như khi phải mua cổ phần trên các thị trường.

Vụ Chinalco mua Rio Tinto trở thành một đề tài chính trị ở Úc vì báo chí và các đại biểu Quốc Hội Úc tìm ra rằng chưa đầy một tuần sau khi ông chủ tịch Chinalco ký giấy thuận trả gần 20 tỷ Đôla để mua 18% cổ phần của Rio Tinto, thì ông ta được thăng lên cấp phụ tá bộ trưởng trong chính phủ Bắc Kinh, với trách nhiệm đi mua thêm tài nguyên các nước khác. Một điều ai cũng biết nhưng ở Úc từ trước không ai nêu ra, là Chinalco không phải là một công ty kinh doanh thuần túy. Như tất cả các xí nghiệp lớn ở TQ, họ là những cánh tay nối dài của đảng CS và nhà nước có nhiệm vụ thực hiện các mục tiêu chính trị. CS TQ dùng các xí nghiệp quốc doanh như những đạo quân đi chiếm tài nguyên của thế giới qua thị trường kinh tế tư bản. Ông chủ tịch công ty Chinalco đóng vai trò một nhà kinh doanh khi ra nước ngoài mua bán, nhưng trong đảng CS thì ông là một cán bộ do Bộ Chính trị điều động.

Ông Tiểu Á Khánh (Xiao Yaqing) 49 tuổi tốt nghiệp kỹ sư vào lúc Đặng Tiểu Bình bắt đầu tư bản hóa kinh tế nước Trung Hoa. Ông leo lên dần dần trong guồng máy, được Giang Trạch Dân và Chu Dong Cơ chiếu cố cất nhắc, năm 2004 được lên làm bí thư đảng ủy công ty Chinalco. Năm đó ông đã tranh mua với 10 công ty quốc tế khác, thắng cuộc đấu thầu mua một quặng mỏ Bô-xít ở Úc với giá 3 tỷ đô la Mỹ. Đó cũng là thời gian TQ bắt đầu chú ý tới mỏ Bô-xít ở VN. Mỏ Bô-xít này nằm bên vùng khai thác mỏ của Rio Tinto, công ty khai thác khoáng sản lớn thứ ba trên thế giới. Năm 2007, Chinalco cộng tác với một công ty Á Rập Sau-đi mua mỏ đồng ở Peru từ một công ty Canada. Họ tranh thắng dễ dàng vì họ không quản ngại trả giá cao để đạt mục đích chính trị.

Cuối năm 2007, công ty khai thác mỏ lớn nhất thế giới BHP Billiton của Anh đề nghị mua các cổ phần để chiếm đa số kiểm soát công ty Rio Tinto. Lúc đó ai cũng biết Rio Tinto đang mang những món nợ lớn tới 38 tỷ đô la Mỹ, sau khi vay để mua công ty nhôm Alcan của Canada, món nợ này khiến nhiều cổ đông lo sợ muốn bán cổ phần của họ. Nếu thành công, BHP sẽ làm chủ những mỏ sắt lớn nhất thế giới. Rio Tinto không muốn bị BHP “nuốt” cho nên đi tìm các công ty khai mỏ khác điều đình bán cổ phần cho họ, hy vọng rằng làm như vậy BHP sẽ không thể chiếm được đa số cổ phần với khả năng áp đảo. Nghe tin đó, Bộ Chính trị đảng CSTQ đã họp khẩn cấp các công ty khai mỏ, nằm trong guồng máy dưới sự điều hợp của Cơ quan Phát triển và Đối mới (NDRC) của Bắc Kinh. Chinalco được trao nhiệm vụ đóng vai “phò cứu” cho Rio Tinto bằng cách mua cổ phần của hãng này.

Để thực hiện “diễn biến hòa bình” trên, Chinalco được hai ngân hàng nhà nước TQ tài trợ, một ngân hàng do con ông Chu Dong Cơ đứng đầu, ngân hàng kia có con một người phụ tá của ông Đặng Tiểu Bình điều khiển. Tiểu Á Khánh đã mời công ty nhôm Alcoa của Mỹ hợp tác, góp một phần nhỏ trong cuộc đầu tư này để khỏi lộ liễu.

Đêm 31-01-2008, sau khi thị trường New York và London đều đóng cửa, đích thân ông Tiểu Á Khánh cùng với các chuyên viên thị trường của công ty cổ vấn đầu tư Mỹ Lehman Brothers thức suốt đêm đặt mua các cổ phần của Rio Tinto trên các thị trường quốc tế. Cứ như vậy, họ thu mua được 9% số cổ phần của Rio Tinto với số tiền 14 tỷ Đôla, ngày hôm sau Chinalco trở thành cổ đông có số cổ phần lớn nhất của công ty khai mỏ Anh-Úc này. Sau đó, BHP bỏ ý định mua Rio Tinto. Nhưng cũng từ đó giá cổ phần các công ty mỏ và kim loại tụt xuống vì kinh tế thoái trào khắp nơi khiến nhu cầu kim loại đột ngột giảm bớt. Có lúc giá cổ phần xuống thấp đến mức số tiền đầu tư của Chinalco đã mua cổ phần Rio Tinto chỉ còn trị giá 4 tỷ Đôla, lỗ khoảng 10 tỷ.

Nhưng địa vị của ông Tiểu Á Khánh không bị lung lay. Trái lại, ông còn nghe lời khuyên của công ty cổ vấn Mỹ J.P. Morgan đề nghị tăng gấp đôi số cổ phần Chinalco làm chủ. Dịp may vừa tới, công ty Rio Tinto đang mang những món nợ lớn và tới Tháng 10-2009 sẽ phải trả gần 9 tỷ đô la tiền nợ. Tháng 12-2008, ông Douglas Riithcie, giám đốc chiến lược

của Rio Tinto đã nói chuyện với đại diện của Chinalco ở Úc, để nhờ giới thiệu với các ngân hàng TQ ngõ hầu có thể vay nợ mới trả nợ cũ.

Chinalco lúc nào cũng sẵn tiền, đã đề nghị cho Rio Tinto vay hơn 7 tỷ đôla dưới hình thức trái khoán “khả hoán” (convertible bonds), mà các trái khoán này có thể đổi thành cổ phần của công ty Úc. Ngoài ra, Chinalco sẽ bỏ ra thêm hơn 12 tỷ đôla mua một số mỏ quặng của Rio Tinto. Ban giám đốc của công ty Úc đã chấp thuận đề nghị này, thay vì bán thêm cổ phiếu trên thị trường để gây vốn lấy tiền trả món nợ đáo hạn tháng 10 năm nay.

Nhưng khi báo chí loan tin Chinalco sắp bỏ thêm 19.5 tỷ đô la để làm chủ 18% số cổ phần của Rio Tinto, dư luận Úc và cả thế giới phải chú ý. Người ta thấy đây không phải là một cuộc mua bán hoàn toàn vì lý do kinh tế mà đảng sau còn những ẩn ý chính trị. Nhất là khi nghe tin ông Tiểu Á Khánh được thăng quan tiến chức, thì mối nghi ngờ trên càng lớn, khiến các đại biểu Quốc Hội Úc phải chất vấn ông thủ tướng, một người nói thông thạo tiếng phổ thông TQ và đã từng làm nhà ngoại giao của Úc ở TQ trước đây. Vì vậy ông Kevin Rudd được dân Úc phong làm Đại sứ Lưu động của chính phủ TQ!

Tại Úc, Nghị sĩ Barnaby Joyce lên ti vi đặt câu hỏi: “Chính phủ TQ không bao giờ cho phép chính phủ Úc mua một mỏ kim loại ở TQ! Tại sao chúng ta lại để cho người TQ mua và kiểm soát một tài sản chiến lược của nước ta?” Ở VN nhiều người cũng muốn đặt câu hỏi giống như vậy, nhưng họ không bao giờ được nói công khai trên báo, trên đài. Vì đảng Bô-xít VN kiểm soát tất cả các phương tiện truyền thông, bịt miệng tất cả những ý kiến chống Bô-xít.

Đến Tháng 06 này chúng ta mới biết sau cùng tham vọng làm chủ một phần năm tài sản Rio Tinto của đảng CSTQ có thành công hay không. Trong kinh tế thị trường theo lối tư bản, hiện tượng một công ty nước này làm sở hữu chủ các xí nghiệp của nước khác không làm ai ngạc nhiên. Vì đồng tiền có được tự do tìm chỗ đầu tư sinh lời cao nhất thì kinh tế thế giới mới phát triển mạnh. Nhưng trong trường hợp các công ty TQ đầu tư thì khác. Vì ai cũng biết các công ty này chỉ là dụng cụ của chính phủ Bắc Kinh để thực hiện tham vọng gây ảnh hưởng chính trị của họ.

Trong vụ khai thác Bô-xít ở VN, họ có tham vọng gì, chắc chỉ có Bộ Chính trị đảng CSTQ ở Bắc Kinh biết với nhau thôi, mà Bộ Chính trị đảng

CSVN ở Hà Nội chưa chắc đã biết. Nhưng khi hàng ngàn nhà trí thức ở trong nước và hải ngoại đã lên tiếng yêu cầu ngưng ngay việc này, nếu đảng CS VN vẫn nhất định bịt tai không nghe thì phải đổi tên họ thành đảng Bô-xít thật.

Giáo sư Tôn Thất Thiện đang cư ngụ ở Canada đã đề nghị người Việt hải ngoại nêu vấn đề môi trường sống ở Tây nguyên bị tàn phá nếu khai thác bô-xít để yêu cầu các tổ chức bảo vệ môi trường quốc tế điều tra, can thiệp và can ngăn các lãnh tụ đảng Bô-xít VN. Đó là một phương pháp đấu tranh mới mà chúng ta cần vận dụng.

<http://www.nguoi-viet.com>

MỐI LO SỢ MỐI Ở VN về một cuộc xâm lăng của TRUNG QUỐC.....

Martha Ann Overland. Time 16-4-2009

|||||

Cách đây 30 năm, bộ đội Việt Nam tiến hành một trận đánh mãnh liệt cuối cùng trên vùng đồi núi tinh Lạng Sơn gần biên giới phía bắc của đất nước để đẩy lui quân thù. Cả hai phía phải chịu đựng nhiều tổn thất kinh khủng, nhưng cuối cùng thì Việt Nam tuyên bố chiến thắng. Hàng thập niên sau, các mối quan hệ ngoại giao được phục hồi và hai quốc gia, ít nhất là ở bề ngoài, gọi lẫn nhau là bạn hữu. Kẻ thù cũ của Việt Nam hiện đang là một thành phần đầu tư quan trọng trong nước, quan hệ thương mại song phương đang ở một thời kỳ cao nhất từ trước tới nay, và khách du lịch, chứ không phải quân đội, đang đổ vào.

Không, không phải là người Mỹ đổ vào đâu. Người Trung Quốc đấy. Là một phần trong một nỗ lực xông xáo mãnh liệt để bành trướng ảnh hưởng thương mại cũng như chính trị trong vùng Đông Nam Á Châu, Trung Quốc đang đầu tư nặng nề vào Việt Nam. Các công ty Trung Quốc hiện đang dính dáng vào vô

số các dự án xây dựng đường xá, hoạt động khai thác quặng mỏ và các nhà máy phát điện. Nhưng mặc dù trên thực tế, sự hợp tác giữa hai quốc gia cộng sản đang được khuyến khích bởi giới lãnh đạo Việt Nam, thì sự tràn ngập thân hữu này không được ổn thỏa mấy đối với một dân tộc đã từng chống trả sự xâm lăng của người Trung Hoa qua hơn hàng ngàn năm, gần đây nhất là vào năm 1979. Nhiều người Việt Nam lo ngại rằng Trung Quốc hiện đang được trao cho những cái chìa khoá không những chỉ vào các nguồn tài nguyên thiên nhiên của

đất nước nhưng cũng vào cả các khu vực chiến lược nhạy cảm, làm đe dọa đến nền an ninh quốc gia. Như ông Nguyễn Văn Thụ, chủ tịch Hiệp hội Doanh nghiệp cơ khí Việt Nam cảnh báo thì "Cái mối nguy hiểm là Trung Quốc đã bỏ trứng trâu hươu hết các mối thầu xây dựng các nhà máy điện lực, xi măng, và hoá chất. Họ gặm nhắm tất cả và không chừa gì lại".

Ông Thụ nói rằng ông nghi ngờ vài công ty Trung Quốc đã trúng thầu các hợp đồng xây dựng bằng cách đưa ra các giá bỏ thầu thấp, có nghĩa là họ sẽ cắt chỗ này bỏ chỗ kia, đe dọa đến chất lượng và mức an toàn (của các công trình). Nhưng mối lo ngại lớn nhất của ông Thụ chính là sự tràn lan đổ vào Việt Nam của một số lớn lao động Trung Quốc, trong đó có cả những người nấu ăn và dọn dẹp, giành mất công ăn việc làm của người Việt Nam và đe dọa đến sự ổn định xã hội trong nước. Ông Thụ nhấn mạnh, "Các nhà thầu Trung Quốc đem mọi thứ vào đây, ngay cả cái bàn cầu! Những vật liệu đó thì Việt Nam có

thể sản xuất, và về những công việc kia thì người VN có thể làm được".

Đòn sấm sét mới nhất đánh vào cảm tính chống Trung Quốc là kế hoạch của chế độ Hà Nội nhằm cho phép các công ty trực thuộc của Tập đoàn nhôm Trung Quốc (Chinalco) được khai thác quặng bô xít ở Cao nguyên Trung phần Việt Nam. Bô xít là nguyên liệu chủ yếu để chế ra nhôm mà Trung Quốc đang cần để cung cấp cho ngành công nghiệp xây dựng của họ. Việt Nam có một trữ lượng quặng bô xít chất lượng cao được ước tính vào khoảng 8 tỷ tấn, là nguồn dự trữ đứng vào hàng thứ ba trên thế giới.

Nhưng cái giá phải trả cho vấn đề môi sinh môi trường từ việc khai thác khoáng sản này có thể rất cao. Khai thác theo từng mảng thì có hiệu quả cao nhưng đất đai sẽ bị dày xéo và tiến trình chế biến bô xít sẽ thải ra một chất bùn đỏ độc hại, có thể thấm vào trong nguồn nước sử dụng nếu không được gìn giữ một cách thích đáng. Nhiều khoa học gia kỳ cựu cũng như phong trào bảo vệ môi sinh mới chớm nở ở Việt Nam đang thắc mắc về cái đầu óc khôn ngoan (năm ở đâu) khi cho Trung Quốc cái quyền khai thác mỏ, trong khi chính các khu mỏ của họ phải đóng lại vì những tác hại to lớn sẽ gây ra cho môi trường.

Nhưng sự chống đối thật sự dường như rất ít là về vấn đề bảo vệ môi sinh, mà nhiều hơn là do sự e ngại của Việt Nam đối với kẻ láng giềng ở biên giới phía bắc. Các nhóm theo chủ nghĩa quốc gia đã lên án việc Hà Nội phải nhượng bộ trước áp lực của một Trung Quốc đang đói khát về nguyên liệu, cho phép các dự án khai thác quặng mỏ được triển khai. Nhiều blogger đang ra sức báo động mối lo sợ về sự đổ tràn vào Việt Nam của lao động Trung Quốc, là một phần trong chiến lược lâu dài của Bắc Kinh nhằm chiếm đóng đất nước họ. Các tổ chức ủng hộ cho dân chủ bị cấm đoán ở Việt Nam, rất vui vẻ khi có bất cứ dịp nào để chỉ trích cái chính phủ độc tài, gọi công việc làm ăn khai thác quặng mỏ này là một "kế hoạch gây ra bệnh hoạn". Đầu tháng này, một nhà sư Phật giáo bất đồng

chính kiến là Hoà thượng Thích Quảng Độ, đã cho rằng việc khai thác mỏ theo từng mảng sẽ phá hoại nếp sống của các dân tộc thiểu số trong vùng. Ngài còn nói thêm rằng dự án trên đã tạo ra "một bức tranh minh hoạ cho thấy Việt Nam lệ thuộc vào Trung Quốc". Nhưng lại không có sự phân đối kịch liệt như vậy đối với dự án của Tập đoàn nhôm khổng lồ của Hoa Kỳ là công ty Alcoa nhằm khai thác hai khu vực ở tỉnh Đak Nông thuộc Cao nguyên Trung phần.

Nhưng có lẽ điều không ngờ nhất là sự chống đối từ Đại tướng Võ Nguyên Giáp, một nhà lãnh đạo quân sự Việt Nam rất được nể trọng, ông đã từng giúp Việt Nam đánh bại người Pháp, và sau đó là người Mỹ. Trong một lá thư gửi cho Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, vị anh hùng thời chiến 97 tuổi đã lên tiếng bày tỏ mối quan tâm về sự hiện diện của con số đồng đảo người Trung Hoa ở vùng Cao nguyên Trung phần, vốn là cửa ngõ chiến lược của Việt Nam, là một nơi mà các cuộc chiến được quyết định thắng thua.

Những quốc gia khác trong vùng đã bị làm cho khó chịu vì sự thêm khất tài nguyên của Trung Quốc. Tháng trước đây, vì các mối lo ngại về an ninh quốc gia, chính phủ Úc đã từ chối một giá sang nhượng 1.8 tỷ đô-la của công ty khai thác quặng mỏ Minmetals của Trung Quốc để mua lại công ty OZ Minerals, là công ty khai thác quặng kẽm lớn đứng hàng thứ nhì thế giới hiện đang nợ nần như chúa chổm. Công ty OZ Minerals có những hoạt động gần khu thử nghiệm vũ khí Woomera của nước Úc

Nhà nước Hà Nội nói rằng họ đang lắng nghe những mối lo ngại này nhưng hình như vẫn giữ nguyên lập trường. Ông Dũng mới đây đã tuyên bố việc khai thác bô xít là "chủ trương lớn của đảng và nhà nước". Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải tái xác nhận sự ủng hộ của chính phủ, và nhiều cán bộ quan chức các tỉnh thành địa phương có mặt tại một hội nghị khai thác khoáng sản vừa qua để bảo vệ dự án này, lập luận rằng mặc dù có sự

hiện diện của công nhân TQ, việc phát triển khu vực sẽ giúp ích cho các sắc dân thiểu số còn nghèo khổ đang sống trong khu vực.

Áp lực đối với Việt Nam để tiếp tục triển khai việc khai thác bô xít như đã dự định thì vô cùng to lớn, theo ông Carl A. Thayer, một chuyên gia về các vấn đề Việt Nam hiện đang giảng dạy tại Học viện Quốc phòng Úc Đại Lợi ở Trường Đại học New South Wales. Việt Nam cần buôn bán với Trung Quốc, là nước có nền kinh tế đứng thứ ba trên thế giới, để tồn tại. Ông Thayer nhìn nhận rằng không có công ty nào ở Trung Quốc hoạt động một cách độc lập với nhà nước họ. Ông nói, "Nếu quý vị đi vào xa hơn, quý

vị sẽ tìm thấy một sự liên hệ về quân sự hoặc an ninh nào đó. Nhưng một cuộc xâm lăng của Trung Quốc? Tôi không tin thế".

Năm ngoái, đầu tư nước ngoài vào VN bị sụt xuống một con số kỷ lục 11,5 tỷ. Trung Quốc trong năm qua có 73 dự án đầu tư vào VN với trị giá 334 triệu đôla. Nhưng trong tình hình kinh tế hiện đang suy thoái trên toàn cầu, đầu tư trực tiếp nước ngoài đã giảm xuống đến 70% trong ba tháng đầu năm 2009, so với cùng thời gian hồi năm ngoái.

Chế độ Hà Nội đang kêu gọi gia tăng đầu tư, và thậm chí còn vô vọng hơn mong chờ tiền bạc đổ vào từ bên ngoài khi mà hiện nay, nền kinh tế của họ đã bị san bằng. Việt

***** THÁNG TƯ ĐEN *****

Tháng tư đen như mực... Tàu
vấy lên cả nước... một màu tang chung.
Tháng tư đen như mặt... Hồ
Dân Ta ngồi... rửa nỗi nhớ ngàn đời.
Tháng tư đen như... Bô-xi (xít)
bung Bô cho Hán tặc... Xi đây nhà.
Tháng tư đen như... đảng tà
đỉnh cao ngu tối, chuyên... "chà đồ nhôm".
Tháng tư đen, xã hội đen
bạo quyền... cướp trắng, dân hèn... trắng tay
Tháng tư đen, Đuốc Tiên Nhân
BẮT TUÂN DÂN SỰ !...toàn dân lên đường!
Tháng tư đen, Sứ vẫn xanh
Anh Hùng Hào Kiệt !...quyết giành Giang Sơn!

Bút Trẻ, 19-03-09

||| THÁNG TƯ ĐEN |||

Ngày Ba Mươi Tháng Tư xưa
Lệnh hàng: vết chém ai đưa qua hồn
Lòng đau với Tháng Tư buồn
Súng rơi cùng suối lệ tuôn nghẹn ngào...
Ngày Ba Mươi Tháng Tư nào
Ai đem dân tộc xô vào lầm than
Xác người ai bón rừng hoang
Biển xanh pha máu Việt Nam đỏ hồng!
Ai làm cách núi ngăn sông
Cha con chia biệt, vợ chồng ly tan?
Ai làm tan nát Việt Nam
Hòa bình sao lại vô vàn đớn đau ?
Tháng Tư đen. Tháng Tư sâu
Một trăm cái trứng đào sâu oán thù
Giết nhau bằng những mưu mô
Giết nhau bằng súng Liên xô, đạn Tàu
Giết nhau không nhận ra nhau
Giết nhau chẳng chút lòng đau. Lạ lùng!
Giết nhau, vũ ngục: Anh Hùng
Ngàn trang ướm sử trùng trùng máu tươi
Tháng Tư đen. Tháng Tư ơi!
Việt nam có xót xa người Việt nam???

Ngô Minh Hằng 16-04-2009

Nam lại còn bị chòng chắt một mức thâm thủng mậu dịch to lớn với Trung Quốc. Khi có thêm nhiều các công ty Trung Quốc từ bên kia biên giới đánh bạo bước vào Việt Nam, và đổ hàng triệu đô-la vào các dự án đầu tư mới, thì Hà Nội không thể tự đưa ra tất cả các điều kiện. Hoặc họ không thể chỉ cứ dẩy nút lại là xong. "Nhà nước Việt Nam cần phải thận trọng về cái mà họ mong muốn", theo ông Carl Thayer.

Phan Lưu Quỳnh lược dịch

Thép cũng quan trọng không kém trong chiến lược của các cường quốc. Trung cộng đang phát triển rất mạnh và có nhu cầu lớn về Nhôm cho các ngành sản xuất, đặc biệt là quốc phòng của họ. Tuy Trung cộng sản xuất ra Nhôm nhiều nhất thế giới nhưng giá nguyên liệu là bột Nhôm thì bị khống chế bởi các đại gia Mỹ, Úc và Canada. Do đó không có gì khó hiểu khi Trung cộng nhảy vào Việt Nam và tôi nghĩ đúng như TT Vc Dũng nói "Đây là

trả lại môi trường như thuở ban đầu. Vậy Trung cộng, một nước còn rất kém về khoa học kỹ thuật, đặc biệt ngay tại quốc gia họ, họ còn làm không xong thì lấy gì bảo đảm môi trường Tây Nguyên tại vùng khai thác sẽ được tái tạo lại như cũ? Nếu không tái tạo lại môi trường Tây Nguyên sau thời gian khai thác thì TT Dũng và Đảng có tội rất lớn với người dân Tây Nguyên vì TT Dũng nói rằng "Dự án bauxite là một chủ trương lớn của Đảng". Do đó nếu Đảng chủ trương không tái tạo lại Tây Nguyên sau khi khai thác hoặc không có một kế hoạch thực tiễn để trồng lại rừng cây ở đây thì Đảng có tội rất lớn với nhân dân.

Giai đoạn thứ 1 cũng là giai đoạn giết mầm sống xung quanh mỏ khai thác. Trung bình mỗi tấn bột nhôm tách được từ bauxite sẽ thải ra ngoài ít nhất là BA TẤN hỗn hợp mà bạn hay nghe gần đây là bùn đỏ (red mud). Bùn đỏ rất độc cho cây trồng và nguồn nước sử dụng vì nồng độ PH (độ acid) rất cao, hơn 13.0, trong khi độ PH bình thường trong nước là 6.8-7.0 và độ PH để cây trồng có thể sống được phải khoảng từ 5.5-7.0 (bảo đảm cà phê Trung Nguyên gần đó sập sập tiệm vì không cây nào có thể sống nổi). Vậy thử hỏi mọi người nếu tách được khoảng 1 triệu tấn bột nhôm thì khoảng 3 triệu tấn bùn đỏ sẽ giải quyết như thế nào? Theo Alcoa và Rio Tinto thì chỉ có vài phương cách. Thứ nhất là đổ ra lộ thiên. Đây là cách gây "chết chóc" cho toàn Tây Nguyên vì cây trồng và nguồn nước sẽ bị nhiễm độc rất nặng. Cách thứ 2 là đào những hồ và dùng vật liệu chặn các vách hồ để chứa bùn đỏ. Cách này chỉ giải quyết được một phần nhưng có ai chắc chắn Trung cộng sẽ dùng vật liệu để che chắn hồ, bảo đảm không để bùn đỏ làm ảnh hưởng vào môi trường, đặc biệt là mạch nước ngầm. Ngoài ra, chỗ để đào hồ lớn bao nhiêu và làm thế nào khi hết chỗ để đào hồ chứa? Cách quan trọng mà hiện nay Alcoa và Rio phải xài để xử lý bùn đỏ là khử độ "độc" của bùn bằng kỹ thuật tiên tiến. Cái này thì ngoài tầm hiểu biết của tôi và tôi đoán họ chỉ xử dụng ở

LỢI và HẠI trong việc khai thác bauxite ở TÂYNGUYÊN

BaPhi-HaiLua, X-cafe * 23-04-2009

<http://www.time.com/time/world/article/0,8599,1891668,00.html>

Thiệt hại

Muốn nói về cái hại, ta phải biết sơ về ngành công nghiệp Nhôm. Ngành công nghiệp Nhôm hiện nay là một ngành công nghiệp độc quyền của vài tập đoàn "đại gia" trên thế giới, trong đó có Alcoa của Mỹ, Rio Tinto của Úc, Rusal của Nga, BHP của Úc và một vài đại gia nhỏ hơn. Ngành công nghiệp nhôm có vai trò rất quan trọng trong nền công nghiệp nặng và nhẹ của các siêu cường, đặc biệt là trong Quốc Phòng. Một số khách hàng lớn của Alcoa thường từ bộ Quốc Phòng. Có lẽ cũng dễ hiểu vì Nhôm là một vật liệu quan trọng trong sản xuất vũ khí, đặc biệt là cho máy bay chiến đấu và các chương trình không gian. Nếu nói không quá thì như Alan Greenspan đã từng nói rằng nếu Ông ta theo dõi được sản lượng Nhôm, Sắt hoặc Thép của Trung cộng cùng các số liệu khác như điện năng, Ông ta có thể đoán được nền công nghiệp nặng, thậm chí là công nghiệp quân sự của Trung cộng phát triển như thế nào.

Ai cũng cho rằng dầu hỏa quan trọng nhưng quên rằng Nhôm và

chủ trương lớn của Đảng và Nhà Nước", chắc chắn dự án này không thể dừng lại.

Muốn sản xuất Nhôm phải qua khoảng 3 giai đoạn: tách bột Nhôm từ bauxite, luyện bột Nhôm thành Nhôm và chế biến Nhôm sang các dạng cần dùng, thích hợp riêng cho từng khách hàng hoặc nền công nghiệp. Hiện nay thì Việt Nam chỉ làm giai đoạn thứ 1 và đây là giai đoạn không đem lại lợi nhuận nhiều, thậm chí thua lỗ vì rất nhiều lý do sau đây.

Giai đoạn thứ 1 là giai đoạn gây chết cho môi trường. Vì sao? Vì trong quá trình khai thác bauxite, toàn bộ rừng, cây hoặc bất cứ thứ gì nằm trên mặt đất phải bị khai hoang. Trong hợp đồng khai thác, công ty khai thác phải có một trách nhiệm rất quan trọng việc tái tạo lại môi trường như cũ hoặc ít nhất là 80% lúc ban đầu. Điều này nhà thầu Trung cộng có làm được không? Tôi đoán là không. Ngay cả Alcoa, Rio khi khai thác tại Guinea, Iceland cũng chỉ có khả năng tái tạo lại khoảng 80% môi trường lúc ban đầu. Họ đã sử dụng nhiều biện pháp tiên tiến với trình độ khoa học kỹ thuật cao nhưng vẫn không thể nào

những quốc gia mà luật pháp vì nhân dân, còn các nước thứ 3 thì chắc chính phủ không cần, vì tiền quan trọng hơn.

Không những vấn đề bùn đỏ mà còn nhiều thiệt hại khác về sức khỏe con người khi lượng bụi độc hại từ nhà máy, công trường ảnh hưởng lên toàn bộ khu vực cùng với đường giao thông mà nó đi qua. Tại cảng biển, không thể nào tránh khỏi việc ô nhiễm toàn bộ cảng biển cũng từ các độc chất từ bột nhôm trong quá trình vận chuyển.

Tuy nhiên quan trọng nhất là lượng khí thải lên trời từ quá trình tách bột Nhôm ra khỏi Bauxite. Để tách bột Nhôm, đòi hỏi phải dùng công đoạn Bayer (các bạn có thể google để biết thêm). Công đoạn này thải ra một lượng khí carbon rất lớn, trung bình để sản xuất 1 tấn nhôm thì nhà máy sẽ thải ra 13 tấn khí Carbon Dioxide. Như vậy nếu khai thác 1 triệu tấn bột Nhôm thì ai sẽ trả cho hàng triệu tấn khí thải Carbon Dioxide này? Theo tính toán bằng tiền thì cái giá phải trả cho lượng khí Carbon thải ra khoảng USD \$700/tấn, dĩ nhiên là Trung Quốc không phải trả cho cái giá này. Đây là một trong những “negative externality” lớn nhất của khai thác Bauxite tại Tây Nguyên.

Giai đoạn thứ 1 cũng là giai đoạn mà chính phủ VN phải trợ cấp cho các công ty khai thác của TQ nhiều nhất. Vì sao? Trong giai đoạn này, để tách bột nhôm từ bauxite, các nhà máy đòi hỏi hai thành phần rất quan trọng đó là điện năng và nước. Phải nói rằng ngành công nghiệp chế biến nhôm tốn một lượng điện năng khổng lồ và sử dụng một lượng nước rất lớn. Mọi người có biết rằng Trung cộng xây dựng đập thủy điện lớn nhất thế giới là Tam Hợp cũng với mục tiêu ban đầu là để cung cấp điện cho các nhà máy luyện Nhôm của họ. Trung bình một tấn Nhôm được luyện đòi hỏi 13.000 Kwh điện. Nếu sản xuất 1 triệu tấn nhôm/năm thì mỗi năm cần khoảng 13 tỉ Kwh điện, tức khoảng 1/3 lượng điện phát ra cho dân xài từ thủy điện Trị An (Trị An vào 2006 phát khoảng 36 tỉ Kwh) . Do đó, khi xây một nhà máy luyện

nhôm, chính phủ phải xây 1-2 nhà máy điện gần đó, đồng thời sử dụng nước từ hồ chứa của nhà máy thủy điện trong quá trình chế biến bột Nhôm và Nhôm. Nên nhớ các nhà máy luyện và sản xuất nhôm được trợ cấp rất nhiều trong giá điện và nước. Nếu không được trợ cấp điện và nước thì khâu thứ 1 rất khó lời và thậm chí hoàn toàn thua lỗ.

Như vậy ở khía cạnh thiệt hại ta đã thấy được những thiệt hại rất lớn. Ai sẽ tái tạo lại môi trường Tây Nguyên sau khi khai thác? Ai sẽ trả giá cho hàng triệu tấn khí thải Carbon Dioxide lên bầu trời Việt Nam? Ai sẽ giải quyết hàng triệu tấn bùn đỏ tại Tây Nguyên? Ai sẽ giải quyết độ PH quá cao tại các nguồn nước tại Tây Nguyên? Ai sẽ dọn dẹp các cảng biển ô nhiễm tại miền Trung? Ai sẽ chăm lo cho hàng ngàn đồng bào Tây Nguyên khi phải di dời và hứng chịu hậu quả độc hại của môi trường? Ai sẽ giải thích như thế nào về việc trợ cấp hàng tỉ Kwh điện và hàng tỉ met khối nước cho các nhà máy luyện nhôm của Trung cộng trong khi người dân Việt Nam phải chịu cảnh cúp điện thường xuyên? Chắc chắn không phải là người Trung cộng.

Lợi ích

Nhà cầm quyền là người hưởng lợi đầu tiên cùng với các công ty khai thác Trung cộng. Tuy nhiên hiện nay giá Nhôm trên thế giới rất thấp, Nhà cầm quyền Việt Nam bây giờ chỉ có “ăn cháo”, còn “cơm sườn nướng” thì chắc chắn là phía Trung cộng (vì họ có khả năng add value ở giai đoạn 2 và 3 của sản xuất nhôm) .

Thường trên thế giới thì khi khai thác tài nguyên quốc gia, quốc gia được chia theo phần trăm, gọi là royalty (tôi tạm gọi là huê hồng hay bán quyền cũng được, đại khái là chia tiền). Đây là mấu chốt của vấn đề vì không một người dân đen nào biết Trung cộng trả bao nhiêu phần trăm royalty cho nhà cầm quyền Việt Nam (có lẽ là dưới 0.7%). Royalty có thể được tính theo % giá nhôm trên thế giới tại thị trường LME (London Metal Exchange), ví dụ giá Nhôm hiện giờ khoảng

\$1,400/tấn, nhà cầm quyền Việt Nam nếu được 0.7% royalty thì tính ra tiền là $1,400 \times 0.7\% = \$9.8/\text{tấn}$. Nếu nhà cầm quyền nói tôi nói sai thì nên công bố cho toàn thể dân Việt Nam biết số tiền royalty từ phía Trung cộng trả là bao nhiêu. Số tiền \$9.8/tấn này không bằng ...ly Hennessy của mấy tên cán bộ, nói gì tới bù lỗ \$700 là cái giá của mấy tấn Carbon Dioxide, ngoài ra còn tiền bù lỗ điện nước, tiền giải quyết bùn đỏ, tiền di dời người dân..v.v. Như vậy tiền vào túi nhà cầm quyền VN chỉ có 1, người dân VN chỉ có... 0 còn TQ thì 10.

Trung cộng là nước hưởng lợi lớn nhất. Họ hoàn toàn không phải trả một cái cho các mất mát về môi trường, điều kiện sống độc hại tại Việt Nam. Họ thu lợi lớn vào thời điểm khi giá nhôm đang xuống thấp so với một năm trước (năm ngoái khoảng \$3,000/tấn so với \$1,400/tấn hiện giờ). Một điều ngạc nhiên nhất là công nhân phổ thông Trung cộng khai thác tại đây và hình thành một khu dân cư riêng của họ trong khi người dân Tây Nguyên không được giải quyết công ăn việc làm và đời sống hàng trăm năm của họ bị thay đổi theo chiều hướng đi xuống một cách nhanh nhất.

Như vậy chúng ta phải có một dấu hỏi rất lớn cho câu nói “Đây là chủ trương lớn của Đảng và Nhà Nước”. Nếu TT Dũng và ban điều hành kinh tế tài ba với PTT Hoàng Trung Hải có bằng MBA tại châu Âu có thể đưa ra những số liệu để phản bác những điều tôi vừa nêu trên thì họ có thể chứng minh chủ trương bauxite là đúng. Còn nếu không, đây chỉ là một chủ trương phá hoại tài nguyên, môi trường sống và đời sống của người dân Việt Nam. Còn nếu an ninh thì tôi dám cá với các bạn là TT Dũng không đáng xách dép cho Đại tướng Võ Nguyên Giáp về vấn đề này.

Một câu bình dân mà người Tây hay nói đó là “Nếu bạn thấy nó giống con vịt, đi giống vịt và có mùi vịt thì nó chính là con vịt”. Dân Mỹ khi tỏ ý chê bai một điều gì thì dùng chữ Bull Shit (phân bò). Chủ trương lớn Bauxite của đảng Việt cộng nên gọi là dự án Bull Shit.

hội thông tin đã phát triển mạnh mẽ.

Vì thế, cái ‘chủ trương lớn này’ đã được mang ra mổ xẻ, phân đôi khi ồn ào quyết liệt, khi âm thầm râm ran nhưng sức nóng của nó thì quá lớn đã làm cho Đảng và Nhà nước hết sức lúng túng, bị động và có nguy cơ phơi trần bộ mặt phản động của mình.

Đó là sức nóng của lòng yêu nước trong nhân dân, dù đã qua gần 2/3 thế kỷ được Đảng lãnh đạo tuyệt đối, được giáo dục cẩn thận theo phương sách ‘Đảng bảo cho là cho, Đảng bảo bán là bán’ nhưng không thể mất đi mà vẫn âm ỉ cháy trong lòng dân Việt.

"Chủ trương lớn của Đảng" hay con đường bán Nước hại Dân

Minh Tâm 16-04-2009

Câu nói nổi tiếng của Thủ tướng Việt Nam Nguyễn Tấn Dũng ‘Đây là một chủ trương lớn của Đảng và Nhà nước’ về việc khai thác bôxít tại Tây Nguyên đã gây nên một trận cuồng phong bất bình trong dân chúng từ trong ra ngoài nước.

Giọt nước đã tràn ly.

Dù các báo đã được lệnh cấm đưa tin, nhưng rồi Đảng đã không thể dùng tay che nổi mặt trời khi xã

hội thông tin đã phát triển mạnh mẽ. Ngay cả khi Đảng cho đội quân lâu la của mình ra trấn áp thẳng tay những người yêu nước đòi lại giang sơn Tổ quốc thì nỗi sợ hãi Đảng cố tình tạo nên nhằm bịt miệng người dân đã không có tác dụng.

Sở dĩ vậy là bởi người dân đã quá hiểu những ‘chủ trương lớn của Đảng và Nhà nước’ sẽ dẫn dân tộc này đi đến đâu.

Nhìn lại vài ‘Chủ trương lớn của Đảng và Nhà nước’ trong quá khứ và hiện tại, nhân dân không khỏi rùng mình vì có nhiều bài học quá lớn, hậu quả nặng nề trăm năm không hàn gắn nổi.

- Chủ trương lớn: Cải cách ruộng đất

Nắm được cốt lõi của vấn đề sống còn cho Đảng là ruộng đất, tư liệu, công cụ sản xuất của nhân dân. Từ khi mới manh nha cứng cáp do được người dân nuôi dưỡng sau cuộc cách mạng mùa thu của toàn dân tộc mà Đảng đã chơi trò thâu cướp giành lấy thành công lao của mình, Đảng liền tiến hành một ‘chủ trương lớn’ là Cải cách ruộng đất vào những năm giữa thập niên 50 của thế kỷ trước.

‘Chủ trương lớn’ này của Đảng đã làm thay đổi xã hội Việt Nam đến tận từng cơ sở nhỏ nhất là cá nhân và gia đình. Số người chết oan uổng dưới bàn tay của Đảng vì tội biết làm ăn, biết làm giàu đến nay Đảng vẫn giấu nhem nhưng là một con số khủng khiếp.

Hậu quả không chỉ là tư liệu sản xuất trong xã hội bị phá hoại, là những người đã tức tưởi chết bởi ơn của Đảng, Bác. Hệ thống đạo đức xã hội đã đảo lộn và cứ thế theo đà trượt dốc cho đến ngày nay khi Đảng dạy con tố cha, vợ tố chồng trong bài học đấu tranh giai cấp và cướp chính quyền như một ngón nghề riêng muôn thuở của nòi Cộng sản.

- Chủ trương lớn Đảng ‘Cải tạo tư sản’

Sau khi miền Nam đất nước rơi vào tay những người Cộng sản. Cuộc ‘Cải tạo’ này của Đảng đã đập nát toàn bộ cơ bản nền kinh tế thị trường miền Nam sau ngày đất nước thống nhất để áp dụng khuôn mẫu của nền ‘kinh tế kế hoạch Xã hội Chủ nghĩa hơn hẳn’.

Hậu quả của ‘chủ trương lớn’ này là hàng loạt người đã bị bức đoạt thành quả lao động tích lũy từ nhiều năm. Hàng loạt người vào nhà tù, hàng ngàn gia đình ly tán, những cuộc vượt biển giao tính mạng trong tay hải tặc và vùi dưới đáy biển khơi đã nhấn chìm cả miền Nam đất nước vào con tang tóc. Hậu quả nhãn tiền là đẩy đất nước đến suy sụp đói kém, kiệt quệ vào những năm 80 sau đó, để rồi sau này mới ‘xây dựng nền kinh tế thị trường theo định hướng XHCN’.

‘Chủ trương lớn’ của Đảng và Nhà nước tiếp theo là cuộc chiếm đóng đất nước Campuchia một thời gian dài, đặt đất nước vào thế phi nghĩa và bị cô lập trên thế giới. Cuộc bao vây, cấm vận của các nước kéo dài sau những nghị quyết lên án của Liên Hợp Quốc mà Đảng bỏ ngoài tai. Hậu quả là đất nước chìm trong sự tối tăm, lạc hậu, người dân tiếp tục sống cuộc sống của những con vật hai chân, chậm tiến và bị coi rẻ. Kinh tế hầu như chẳng có gì ngoài khả năng xin viện trợ, quốc phòng hầu như chỉ dựa

vào ngoại bang. Chính trị bị cô lập trên toàn thế giới.

Thêm một ‘chủ trương lớn của Đảng’ trong thời kỳ đó, là xây dựng lăng Hồ Chí Minh hoành tráng, vĩ đại cho ‘kịp các nước anh em trong phe xã hội chủ nghĩa’. Việc này hoàn toàn nằm ngoài những lợi ích của đất nước, của dân tộc và ngay cả ý nguyện của người đã chết. Dù Đảng đã cố tình bao biện rằng đó là nguyện vọng của nhân dân, nhưng nhân dân chưa bao giờ được Đảng thêm để ý đến nguyện vọng của họ là gì.

Hậu quả của ‘chủ trương lớn’ này là cả đất nước đói nghèo cùng cực vẫn phải xài sang, vẫn phải chi số tiền khổng lồ hàng năm cho ‘chủ trương lớn’ này.

Thử làm con số tính toán đơn giản: Với diện tích 14 ha vùng lăng và Quảng trường 3,2 ha. Giá trị đất khu vực này tính rẻ nhất khoảng 100.000.000đồng/m², con số đó sẽ là 17,2 ngàn tỷ đồng. Với lãi suất ngân hàng 10%/năm, mỗi năm riêng tiền đất nhân dân ta thất thu vì ‘chủ trương lớn’ này là 1,72 ngàn tỷ đồng. Nên nhớ rằng cây cầu Thanh Trì bắc qua Sông Hồng dài 12 km, rộng 33 mét, lớn nhất Việt Nam hiện nay cũng chỉ có 5,7 ngàn tỷ đồng, nghĩa là riêng tiền đất dành cho lăng Hồ Chí Minh, cứ ba năm thì mất một cây cầu Thanh Trì.

Ngoài hệ thống lăng và biết bao công trình phụ trợ được xây dựng tốn kém như bảo tàng, nơi đón tiếp, nghỉ ngơi.... Một Bộ tư lệnh bảo vệ lăng với đầy đủ quân cán, một hệ thống duy trì bảo dưỡng tốn kém vô cùng về tiền bạc và nhân lực hàng năm là một gánh nặng đặt lên đầu lên cổ nhân dân. Tất cả nhân dân phải cắn răng chịu đựng biết đến bao giờ. Số tiền đó nếu được dùng ‘xoá đói giảm nghèo’ thì con số dân được hưởng sẽ là bao nhiêu người?

Những năm gần đây, nhiều vấn đề của đất nước đã tiến hành một cách âm thầm, đầy sự ngờ vực của dân chúng. Tất cả những vấn đề đó, đều là ‘chủ trương lớn của Đảng’. Cũng chính vì chủ trương lớn này mà nhân dân cứ thế câm miệng mà làm, cắn răng mà chịu.

Diễn hình là vấn đề đàm phán

biên giới Việt – Trung, Đảng đã thì thụt với Trung Quốc và ký toẹt từ bao giờ. Biên giới được hoạch định không minh bạch, rõ ràng. Nhiều nguồn tin cho biết Đảng đã cứng không cho nước ngoài số đất đai khổng lồ. Diễn hình nhìn thấy được là Ai Nam Quan và Thác Bản Giốc - những địa điểm có kiểm chứng được thì rõ ràng đã mất đất.

Rồi vấn đề biển đảo, Đảng đã thì hành ‘chủ trương lớn’ từ ngay những năm 1958 bằng công văn của Phạm Văn Đồng công nhận hải phận của Trung Quốc, nghĩa là từ bỏ hải phận của Việt Nam. Rồi vấn đề phân chia Vịnh Bắc Bộ, khu vực đánh cá chung nhưng khi người dân Việt Nam vào đánh cá thì tàu Trung Quốc bắn chết không thương tiếc, Đảng lại bắt nhân dân phải im lặng không được kêu...

Những vấn đề này đã dẫn đến nhiều tiếng nói bất bình, nhà tù đã phải chứa thêm những người chủ đất nước cần biết sự thật.

Những sự việc đó buộc nhân dân phải chấp nhận, không được có tiếng nói trở lại hay phản ứng, vì đó là ‘chủ trương lớn của Đảng’.

Việc xa thì thế, việc gần thì mới đây thôi, khu Hoàng thành Thăng Long, 1 dấu tích ngàn năm của lịch sử dựng nước và giữ nước của cha ông, đã bị Đảng dùng máy đào thủy lợi để ‘khai quật’ và phá nát hàng năm trời báo chí mới mò ra được.

Đó cũng là ‘chủ trương lớn’ của Đảng nên Đảng cứ làm. Nhân dân không cần biết, vì rằng giữ lại khu Hoàng thành Thăng Long, thì Đảng sẽ trả lời ra sao với dân khi dân được biết Hoàng Thành không chỉ là mấy trăm mét vuông hiện đã khai quật. Cả nhiều triệu đại lịch sử đã nằm trong khu vực xây dựng lăng Hồ Chí Minh, Quảng trường Ba Đình và những công trình lân cận. Vậy khi làm lăng Hồ Chí Minh, Đảng đã xử lý thế nào với khu Hoàng Thành dưới đó? Hay Đảng đã đào đổ đi dấu tích của cha ông đất Việt? Thôi đã chót thì phải chết, đành đào tất cả đổ đi cho nhẹ tội.

‘chủ trương lớn của Đảng’ phá nát Hội Trường Ba Đình cũng không nằm ngoài mưu tính này.

Ngay sát bên khu vực khai quật Hoàng Thành Thăng Long, hội trường Quốc hội mới sẽ góp phần xoá dấu tích Hoàng Thành càng nhanh càng tốt, giống như cách rửa tay của một tên tội đồ trước khi mặt trời mọc.

Rồi mở rộng thủ đô Hà Nội, chắc chắn người dân biết tông tông tong cái mẹo vặt của mấy tay cộm cán trong Đảng muốn mở nhanh, mở gấp Hà Nội hết đất Hà Tây để nhằm mục đích gì, đầu phải để được cái Thủ đô lớn thứ hai thế giới cho oai. Nhưng nếu không mở rộng, đất Hà Tây không lên giá, thì các ngân hàng do con ông cháu cha dựng lên đã đầu tư mua đất trong đó sẽ bán cho ai.

Vấn đề này cũng nhằm trong ‘chủ trương lớn của Đảng’ nên Quốc hội dù muốn hay không vẫn được chỉ thị phải giơ tay. Thế là xong, ‘chủ trương lớn của Đảng’ đã thành công tốt đẹp.

Chuyện boxit Tây Nguyên được Đảng âm thầm cho thực hiện từ lâu, khi quân Tàu đua nhau rầm rập kéo vào Tây Nguyên – mái nhà Đông Dương - nhân dân vẫn không được biết. Mãi đến khi ngô ra được nguy cơ rấn vào tận chuồng gà, nhân dân tá hoả tam tinh, thì Đảng lại phán ‘Đây là chủ trương lớn của Đảng và Nhà nước’(!)

Những tưởng rằng với cách ra uy dọa dẫm đó, nhân dân sẽ chẳng thẳng nào dám mở mồm, đại gì mà chống lại ‘chủ trương lớn’ nếu không muốn mất mạng?

Nhưng, thời thế đã khác. Những người còn tâm huyết với giang sơn, lãnh thổ đất nước và dân tộc đã không thể ngồi im cho những Lê Chiêu Thống và Trần Ích Tắc thời hiện đại mặc sức phá nát cơ đồ, đưa dân tộc ta một lần nữa vào vòng nô lệ Bắc thuộc.

Tất cả đã đồng thanh lên tiếng. Đến đây thì Đảng hoảng, công tác trấn an được bộ sậu được đưa ra khăn cấp thi hành. Báo chí nhà nước được lệnh im ắng từ lâu, nhưng trước sức ép của lòng dân bất bình, Đảng buộc phải để cho vài lời lên tiếng.

Nhớ lại bộ máy tuyên truyền này của Đảng, đã không thiếu cách để

ĐỀU CĂNG lên ngôi

Nguyễn Thị Quảng Bình 30-04-2009

Đảng bịt miệng những người muốn có tiếng nói theo lương tri. Diễn hình là ngày hôm nay, Đảng cho đình bản tạp chí Du lịch vì tội dám cổ vũ cho tiếng nói yêu nước thương nòi, cổ vũ những người đã thể hiện tinh thần ái quốc mà không biết rằng chỉ có Đảng mới được có độc quyền yêu nước – yêu nước theo cách của Đảng.

Thế mới hay, các bộ luật Đảng cho dựng lên loè thiên hạ nhưng Đảng lại ngồi xôm lên nó – Đảng chỉ quen xài luật rừng mà thôi.

Thời thế đã đổi thay, vận nước đang hồi suy vi, cơn bão dữ dội của làn sóng đỏ Cộng sản tác oai tác quái một thời gian dài nay đã lộ mặt. Những người tâm huyết với đất nước, với giang sơn dù đã bị nhồi sọ bao nhiêu năm dưới họng súng đã không còn tin vào những lời đường mật. Nhân dân Việt Nam đã bước qua sự cuồng tín về một chủ nghĩa hư vô nhằm lừa mị để đem lại quyền lợi và chức tước cho một nhóm người ngồi xôm trên lợi ích toàn dân tộc.

Vì vậy, những ‘Chủ trương lớn của Đảng và Nhà nước’ đã bị nhân dân vạch trần, đó chỉ là con đường bán nước, hại dân.

VietCatholic News

Đã 34 năm từ ngày oan nghiệt 30-4 khiến cả nước VN bị nhận chìm dưới làn sóng đỏ, nhiều người trong và ngoài nước đã hãnh diện, rồi rít khoe rằng VN nay sắp là con rồng, con hổ châu Á, sắp cất cánh bay cao, sắp bơi ra biển lớn v.v và v.v... Riêng tôi, mỗi ngày đọc báo hoặc nghe đài về những tệ trạng trong nước, về cách hành xử, về những hành động của người dân cũng như nhà nước, tôi cứ nhớ hoài hai câu của nhà thơ Bùi minh Quốc diễn tả hoàn cảnh xã hội nước mình mà ghen ngào chua xót vì nó đúng quá, đúng đến xấu hổ, đớn đau: “Quay mặt vào đâu cũng phải ghim cơn mưa. Cả một thời đều cắng đã lên ngôi!!!”

Ông Bùi minh Quốc không cô đơn. Một người quá cố cũng gửi gắm tâm sự qua câu đối thoại của một vở kịch

đã mang đến cái chết đau thương của mình và vợ con. Kịch tác gia Lưu Quang Vũ cho rằng sau thời kỳ đồ đá thì đến đồ đồng, còn thời đại nước ta bây giờ là thời kỳ đồ đều. Gia đình bé nhỏ của ông đã chết trong một tai nạn xe cộ mà ai cũng hiểu là do bàn tay lông lá của công an dàn dựng.

Nhưng cái nhóm chữ “thời kỳ đồ đều” hoặc “thời đều cắng” sao mà chính xác để diễn tả tình trạng rệu rã, băng hoại của nước ta dưới sự cai trị của những “đỉnh cao trí tuệ” hiện nay.

Ngày xưa chữ “đều” trong đều cắng, đều giả thì ai cũng biết, nhưng nay dưới thời xã hội chủ nghĩa tôi đọc thấy chữ này được dùng rất thường chẳng hạn trong câu chuyện một người tặng bạn của mình xấp lụa còn nhấn mạnh rằng: không phải “lụa đều” đâu nhé, tức là hàng tốt không phải hàng dởm.

Có nhiều vụ đâm chém, thậm chí đưa đến án mạng chỉ vì thủ phạm cho rằng nạn nhân “nhìn đều” mình. Rồi một trò khác được gọi là “xin đều”: một hai người thanh niên lên xe đò với một bọc bánh mì đem phát cho từng người gọi là tặng bà con ăn chơi lấy thảo, ai từ chối cũng bị ép lấy. Sau đó họ đến từng người xòe tay xin yểm trợ tiền, mà không phải tùy hỉ đâu, còn ra giá cắt cổ nữa, ai phàn nàn hoặc không đưa đủ thì bọn đầu gấu này liền ra tay hành hung đánh đập ngay. Đã hết đâu, một đạo báo chí ồn lên vụ “cơm tù”, xe đò đưa khách vào nhà hàng đã toa rập trước, xe vừa đậu lại là khách bị bắt vào ăn, không ai được ngồi lại trên xe, có khi công còn bị khóa lại nội bất xuất ngoại bất nhập. Ai trái ý là bị chửi mắng, hành hung có khi trọng thương. Bọn thảo khấu tha hồ mà chặt đẹp, mà cắt cổ khách đi xe, việc này có thể gọi là “cơm đều” chứ.

Còn những hành vi đều giả, lọc lừa, hãm hại lẫn nhau thì vô số, nhan nhản trên những tờ báo nhà nước, đọc vào thấy rùng mình cho sự suy đồi của nền văn hoá, của sự giáo dục, của lòng đạo đức mà dân tộc VN vốn tôn trọng như trong rất nhiều câu ca dao tục ngữ chẳng hạn “Tiên học lễ, hậu học văn”. Người lớn đã tồi tệ vậy mà giới trẻ thì cũng sa đọa chẳng kém. Những vụ bé gái vì ham ăn chơi, ham chit chat trên mạng mà bị bạn bè lừa bán vào động mãi dâm, những vụ sát nhân rùng rợn đẫm máu

chỉ để lấy tiền chơi game, hoặc mua sắm điện thoại di động, áo quần thời trang của những đứa trẻ chưa đến tuổi thành niên khiến người đọc phải kinh sợ vì sự nhẫn tâm của chúng. Đến nỗi nhà cầm quyền Saigon trong báo cáo tình hình an ninh trật tự năm 2008 đã báo động rằng tình trạng phạm pháp hình sự trên địa bàn không những gia tăng mà nguy hiểm hơn khi độ tuổi của các đối tượng ngày càng trẻ hóa. Phải chăng “Ồ bầu thì tròn, ở ống thì dài”? Ngay cả những lãnh vực như giáo dục, y tế, tâm linh, từ thiện cũng đầy dẫy những chuyện giả dối, phỉnh phờ: băng giả, thuốc “dỏm”, buôn thần bán thánh, ăn chặn tiền cứu đói, ăn cắp phẩm vật cứu trợ nạn nhân thiên tai... Thật là hơn lúc nào hết, xã hội VN đang trong cái cảnh mà thi sĩ Tản Đà đã từng than thở :

Văn minh Đông Á Trời thu sạch.

Văn hóa cương thường đảo ngược rú

Cổ nhân có những câu “Thượng bất chánh hạ tác loạn”, “Nhà dột thì trên nóc dột xuống”, hoặc “Người trên ở chẳng chính ngôi, để cho kẻ dưới chúng tôi lằng loàn”.

Ta hãy xem “người trên” ở như thế nào mà xã hội VN bây giờ nhiều như vậy, băng hoại đến thế. Chao ơi, biết bao là chuyện trái tai gai mắt, gương mù gương xấu trong suốt 34 năm qua, mà chuyện nào cũng đáng được nhắc tới cả. Thôi thì phiên phiên vài chuyện kéo lại bị chê là “nói không sách, mách không chứng” chỉ giới phản động “bôi bác quê hương”!

Trước nhất, Hồ Chí Minh đã chẳng đều cắng khi lường gạt các nhà ái quốc, các đảng phái quốc gia với chiêu bài giành độc lập nước nhà như sử sách đã chứng minh sao? Các cụ Phan Bội Châu, Nguyễn Hải Thần, Huỳnh Thúc Kháng cùng nhiều vị nữa đều là nạn nhân của họ Hồ. Những người phụ nữ mà điển hình là Nông Thị Xuân bỏ mạng cũng vì chiêu bài giả dối “độc thân vì nước” của ông ta. Cả một danh sách dài những lừa bịp gạt gẫm của “cha già dân tộc” và cái đảng cộng sản ngoại nhập khiến cho đất nước điêu linh “máu chảy thành sông, xương chất thành núi” đã được bao nhiêu sách sử kể ra. Ngày 30-4-1975 cũng là thành quả của các thủ đoạn đều cắng, lọc lừa mà thôi. Sau ngày này, là cuộc tổng ăn cướp để lột sạch dân

miền Nam như đổi tiền, cải tạo công thương nghiệp, đánh tư sản mại bản, đẩy đi vùng kinh tế mới, học tập cải tạo, bán thuyền bán bãi vượt biên. Những cú lừa thế kỷ này đã làm bao nhiêu người mất mạng, bao gia đình tan nát làm sao kể cho xiết.

Về những cơ quan nhà nước lừa bịp dân thì vô số, xin kể một trường hợp. Cách đây mấy năm, Viện Tai mũi họng Trung ương phẫu thuật cấy máy Óc tai điện tử gửi thư quảng cáo đến học sinh trường cảm giác Xã Đàn, Nhân Chính (Hà Nội) rằng máy ÔTĐT sẽ giúp bệnh nhân có thể nghe hiểu và giao tiếp bằng ngôn ngữ như người bình thường. Máy được bán với giá 5000 mỹ kim, nhiều người bệnh và gia đình đã mơ tới một ngày kia được trở về với thế giới âm thanh sống động. Chỉ có 5 bệnh nhân mà gia đình cố chạy vạy để có tiền cho vụ phẫu thuật gọi là “nhân đạo” này. Nhưng sau 2 năm chờ đợi, mọi hy vọng đều đã tiêu tan. Tiền mất tật mang, đã nghe không được còn thêm bệnh đau đầu. Trong đơn gửi Bộ trưởng Bộ Y tế, gia đình các nạn nhân tố cáo những lời quảng bá không đúng sự thật lừa đảo đến sự thất vọng và tổn thương lòng tin đối với lương y. Theo tìm hiểu của báo giới thì các tình tiết cho thấy một kịch bản đã được toan tính trước để đánh vào kỳ vọng của bệnh nhân. Những người có trách nhiệm đã ra sức bao biện hòng đánh lừa dư luận và các cơ quan chức năng.

Những vụ chiếm đoạt đất đai của dân oan là cả một dự án đều, như là một chính sách lớn của nhà nước. Chỗ nào đất tốt, vị trí đẹp, được lọt mắt xanh, vào tầm ngắm của quan tham thì lập tức mưu kế được dàn dựng: nào qui hoạch, nào dự án, nào công trình... Dân mất nhà cửa ruộng vườn, mất kế sinh nhai, mất đất sống, gia đình ly tán, con cái thất học, mặc kệ! chỉ cần biết tiền thầy bỏ túi.

Dân oan đi khiếu kiện hàng chục năm ở vườn hoa Mai Xuân Thưởng bị đàn áp là chuyện thường ngày ở huyện. Mới đây nhà văn Trần Khải Thanh Thủy qua bài viết “Chuyện ba làng từ tỷ phú xuống bần hàn” ở tỉnh Hưng Yên đã vạch rõ vụ nhà nước dồn dân vào bước đường cùng: ba làng nghề từ phú đất đai màu mỡ, cây cối xanh tốt, huê lợi vững vàng nhờ bàn tay cần mẫn bồng chốc tai họa giáng xuống vì bị quan trên chiếu cố biến thành dự án Khu Đô thị và Du lịch...” Một m2 đất trị giá 7 triệu mà mức đền bù cho dân không bằng 1/40. Dân thắc mắc thì chủ tịch Nguyễn Cảnh Hưng bảo: “Đi buôn thì

phải có lãi”. Thật là hết ý kiến với bọn cướp ngày!

Những khu đất của các tôn giáo cũng cùng chung số phận nghiệt ngã với người dân. Đất Toà Khâm sứ được nhà nước hứa hẹn với Vatican để giáo dân thôi tập trung cầu nguyện, rồi dùng một cái biển thành công viên. Đất giáo xứ Thái Hà cũng bị chiếm đoạt rồi khi bị giáo dân cương quyết đòi Công lý, không chia chác được bèn hô biến thành công viên. Ở Vĩnh Long, các nữ tu dòng Thánh Phaolô nhận được một văn thư của UBND tỉnh mời tới họp để thảo luận việc xử dụng tu viện. Khi tới nơi, phái đoàn nữ tu thấy mình trở thành nạn nhân của một vụ lừa bịp do nhà cầm quyền tạo dựng. Chẳng có thảo luận hoặc trao đổi ý kiến gì cả mà chỉ được Chủ tịch UBND tỉnh loan báo quyết định biến tu viện thành công viên. Các cơ quan nhà nước còn trơ trên loan tin rằng các nữ tu hoan hỉ với quyết định này. Đây quả thực là trò lừa đảo mới! Chẳng lẽ lại gọi là “công viên đều”? Thảo nào nhà văn TKTT phải nhại thơ Tố Hữu: *“Cướp, cướp mãi bàn tay không ngưng nghỉ. Cho cộng đồng, dân tộc xác xơ thêm. Cho oan khiên ai oán chất chồng. Ngày nói ngày mãi dài theo năm tháng”*.

Có cần phải nhắc đến những trò lừa bịp, gạt gẫm qua mặt cả các nước viện trợ cho VN như Nhật Bản không? Những vụ PMU 18 và PCI cũng như VN Airlines hãy còn nóng hổi. Các công ty môi giới xuất khẩu lao động, các công ty môi giới hôn nhân được sự thông đồng của nhà nước VN, với các trò lừa đảo, ăn chặn tiền đầu trên cổ, lừa dối bằng những hứa hẹn tới đẹp nhưng ra đến nước ngoài thì người công nhân cũng như các cô dâu bị “đem con bỏ chợ”, bị chủ lường gạt, bóc lột sức lao động, quỵt lương, bỏ đói cũng mặc kệ, không thêm bệnh vực giúp đỡ gì cả, có khi còn toa rập với chủ nhân hoặc công ty để ức hiếp công nhân và cô dâu Việt nữa. Vậy các toà đại sứ VN ở các nước đó để làm gì, họ không có nhiệm vụ bảo vệ dân mình sao? Đó có phải là “đại diện đều” không?

Không thể không nói đến trò hề “đăng cử dân bầu” mà mấy năm một lần nhân dân cả nước và thế giới được xem cái màn lừa bịp vĩ đại đó.

Một chuyện siêu lường gạt trong lịch sử là vụ “cây đuốc sống” Lê Văn Tám của người viết sử Trần Huy Liệu để phục vụ mục đích tuyên truyền: một cậu bé đã tắm xăng và tự châm lửa đốt mình rồi còn chạy được hơn 50m lao vào kho xăng của địch. Sự

láo khoét này khiến ông Liệu ân hận nên cuối đời đã tự thú.

Toà án VN dưới sự điều khiển của đảng cs nên cán cân Công lý cũng bị triệt tiêu luôn. Những người vô tội như Linh mục Nguyễn Văn Lý, Luật sư Lê Thị Công Nhân, Ls Nguyễn Văn Đài, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và rất nhiều những nhà đấu tranh cho dân chủ thì bị giam cầm với những bản án bất công nặng nề. Họ còn bị bao nhiêu cái loa nhà nước mở chiến dịch đánh hội đồng, bôi nhọ, bịa điều đặt chuyện để vu khống đủ mọi thứ tội lỗi xấu xa. Báo chí nhà nước đã không còn lương tâm và đạo đức nghề nghiệp khi tham gia vào những trò lừa bịp dư luận rất ư là đều giả như thế. Tòa án thì cũng chẳng buồn giấu giếm sự giả dối như để cho công an tự do bịt miệng dân, bắt bớ nhân chứng, ngăn trở trả đáp không cho luật sư biện hộ, bản án thì đã được định sẵn nên gọi là tòa án Kanguru cũng xứng đáng lắm.

Những Việt kiều yêu nước, ca sĩ thương dân, đại gia thương đảng nghe lời dụ dỗ, lừa phỉnh đem tiền về quê hương làm ăn không sớm thì muộn bị nhà nước lường gạt phải bỏ của chạy lấy người, ôm đầu máu trở ra hải ngoại im thin thít.

Nhưng huy chương đệ nhất đều chắc phải dành cho ngành công an, thành tích của họ thì vô số, nhắc đến chỉ tốn giấy mực mà thôi. Nhiệm vụ công an là giữ gìn an ninh trật tự, là bảo vệ dân mà thuê côn đồ hành hung, võ trang gây gộc tấn công dân khiếu kiện như ở giáo xứ Kê Mui, Hà Tĩnh. Giáo dân và tu sĩ ở Thái Hà cũng là nạn nhân của đám người hung hăng, nghiệp hút được công an (CA) điều tới. Chuyện người dân bị CA đánh đập đến gục xuống giữa đường thì nhan nhản khắp nơi, có người bị đánh chỉ vì CA không thích bộ râu của anh ta, có người bị CA cao hứng lôi về trạm cắt tóc da beo nham nhờ để làm trò cười cho vui.

Các nhà đấu tranh cho dân chủ, các người bất đồng ý kiến đều không thoát khỏi bị “mời đều” lên trụ sở Công an hết ngày này qua ngày khác. Thật là khổ khổ điều đưng, không làm ăn buôn bán gì được. Các em bé tiểu học cũng bị “làm việc” thế nào mà trở thành khủng hoảng tâm thần, ảnh hưởng suốt đời.

Công an là hung thần của người dân lành, là công cụ của cái đảng Mafia để trấn lột, hăm dọa dân chúng mà thôi.

Chủ nhân của đám công an đó là những ai, tài nghệ đại bịp hẳn là thuộc hàng thượng thừa. Những kẻ này ở trong Bắc bộ phủ, đã cai trị

Nghĩ gì - Làm gì??

Trần Phong Vũ

nhân dân hàng mấy mươi năm bằng những sự lừa bịp ngày càng quý quái tinh vi. Nhưng sự lừa bịp vô tiền khoáng hậu phải kể là sự mãi quốc cầu vinh. Để củng cố quyền lực, bọn này đã lường gạt nhân dân, đã lén lút ký những thỏa ước thiệt thòi cho đất nước, đã giấu giếm việc cất đất, nhượng biển rồi hiến luôn hải đảo và bây giờ dâng cả vùng chiến lược Tây Nguyên cho kẻ thù truyền kiếp phương Bắc. Cái tập đoàn lừa bịp không kể gì đến việc bảo toàn lãnh thổ mà tiền nhân đã đổ máu để dựng nước và giữ nước qua bao thế hệ. Hành động phản quốc, "rước voi giày má tổ" này chứng tỏ nhà nước VN chỉ giỏi "khôn nhà đại chợ", bịp bợm gian xảo hung hiểm với người dân nhưng quy lụy hèn hạ khiếp nhược với ngoại nhân.

Trọng tội bán nước sẽ là giọt nước làm tràn ly, sẽ châm ngòi làm nổ kho thuốc súng. Lòng dân nay đã phần uất lăm rồi. Dân tộc đang đứng trước họa diệt vong, đất nước thành quận huyện của Tàu, ngàn năm Bắc thuộc rồi sẽ lập lại chăng? Người dân Việt đã chịu đựng và chờ đợi mấy mươi năm rồi, chẳng lẽ cứ ngồi đó mà "ghìm cơn mưa"? Đã đến lúc mọi tầng lớp dân chúng trong cũng như ngoài nước cần phải đứng lên, đoàn kết lật đổ bọn người bịp bợm, chấm dứt cái thời "đều cẳng lên ngôi".

Quốc hận 30-04-2009
Nguyễn Thị Quảng Bình

I.- Một ngày để nhớ:

Đối với tuyệt đại đa số người Việt trong các cộng đồng tị nạn CS ở hải ngoại, ngày 30 tháng tư hàng năm quả là một ngày đáng ghi nhớ - dĩ nhiên, ghi nhớ để buồn thương cho số phận của đất nước, của dân tộc... và của chính mình. Bởi vì, khởi đi từ ngày 30-4-1975, kể trước người sau, ước tính không dưới 3 triệu người dân Việt đã phải bỏ xứ sở ra đi, tán lác khắp bốn phương trời hải ngoại. Đây là chưa kể tới con số nhiều trăm ngàn đồng bào bất hạnh khác đã không tới được bến bờ tự do! Hoặc bỏ thân ở những khu rừng già Cao Miên, Thái Lan trong nỗ lực vượt thoát bằng đường bộ. Hoặc bị mất xác giữa lòng đại dương hay bị hải tặc bắt đi biệt tích trong những chuyến đi gian nan qua đường biển. Chẳng có thống kê nào cho biết số nạn nhân chính xác, nhưng chắc chắn là không dưới con số trăm ngàn!

Liệu có cần nói thêm đến hàng trăm ngàn đồng bào khác, thuộc đủ mọi thành phần quân-dân-cán-chính,

kể cả tu sĩ thuộc mọi tôn giáo ở miền nam, sau Tháng-Tư-Đen đã bị đẩy vào các nhà tù trá hình mang danh trại "cải tạo" được dựng lên khắp nước. Kể 5, 7 năm, người 10, 15, 17 năm! Cũng có những nạn nhân cho đến hôm nay, sau hơn ba thập niên dài dặc, vẫn biệt tăm biệt tích! Họ đã chết hay vẫn còn bị đày và nhà nước cộng sản đọa đày đâu đó!?

Và cũng từ cái ngày oan nghiệt ấy, bên cạnh những khu biệt thự sang trọng, những cao ốc khang trang mà chủ nhân ông là thiếu số lãnh tụ và những đại-gia-tư-bản-đồ, trên 80 triệu đồng bào trong nước đang bị nhận chìm trong cảnh sống tối tăm, tủi nhục, thiếu cơm, thiếu áo, thiếu tự do, nhân quyền, nhân phẩm bị chà đạp. Trong số này còn có hàng chục ngàn thanh niên, thiếu nữ bị bán sức lao động cho ngoại bang!

Như thế, ngày 30 tháng tư dương lịch hàng năm quả là một ngày đáng để toàn dân Việt Nam, ở trong cũng như ngoài nước tưởng niệm, ghi nhớ. Không cần phải có một cố gắng nào, tự nó đã khắc sâu trong tâm tưởng mỗi nạn nhân của chế độ bạo tàn cộng sản, dù ở quốc nội hay đang sống kiếp lưu vong nơi xứ người.

Nhưng hẳn không chỉ là ghi nhớ và tưởng niệm.

II.- Một ngày để suy tư về Việt Nam hôm nay:

Một Việt Nam bên bờ vực thẳm

Kể từ 30-4-1975, toàn thể lãnh thổ Việt Nam bị đặt dưới sự lãnh đạo của một tập đoàn những kẻ bất nhân, bất tài, bất đức thuộc trung ương đảng bộ cộng sản:

* Chúng đã nhân danh người vô sản để thu gom ruộng vườn, đất đai, nhà cửa, sản nghiệp của tư nhân, của các tổ chức, hiệp hội, tôn giáo nói là để chia cho người nghèo. Nhưng thực tế, chúng đã cùng nhau chia chác để sống một cuộc đời vương giả trên những mảnh đời tang thương, rách nát, đói cơm thiếu áo, mất tự do, nhân phẩm của hơn 80 triệu đồng bào ở quốc nội.

* Nhân danh người lao động cùng khổ để xây dựng đảng cộng sản dưới cái chiêu bài gọi là "Xã Hội Chủ Nghĩa", ngày nay, 15 tay gộc trong Bộ Phủ đã công nhiên phản bội lại giới này khiến cho cả triệu công nhân đang bị vắt kiệt sức lao động

bởi những chủ nhân ông ngoại quốc. Những cuộc đình công triền miên với sự tham dự của hàng chục, hàng trăm ngàn công nhân tại các khu chế xuất, các doanh nghiệp ở Sài Gòn, Hà Nội, Hải Phòng, Đà Nẵng, bất chấp sự canh chừng của các công đoàn nhà nước, đã giúp cho công luận thấy được tình trạng khốn cùng của mấy chục triệu người dân lao động Việt Nam hôm nay.

* Để trả nợ quan thầy Bắc Kinh trong những năm được viện trợ vũ khí, bom đạn để theo đuổi cuộc trường chinh xâm lược miền Nam, nướng cả triệu thanh niên vào cuộc chiến, gây nên cảnh chết chóc đau thương, tan cửa nát nhà cho biết bao gia đình nạn nhân ở miền nam vĩ tuyến 17, ngày nay chúng công khai bán đứng lãnh thổ và lãnh hải cho kẻ thù truyền kiếp của dân tộc:

1- Về lại bản đồ ranh giới để chính thức dâng hiến Ải Nam Quan, Thác Bản Giốc và hàng chục ngàn cây số vuông đất đai của cha ông cho TC!

2- Nhắm mắt để cho Bắc Kinh công khai sáp nhập hai đảo Trường Sa và Trường Sa vào quận Tam Sa của chúng.

3- Bất chấp sự công phẫn của nhân dân, kể cả những thành phần trong đảng, Nguyễn Minh Triết và Nguyễn Tấn Dũng, với sự đồng tình của Nông Đức Mạnh, Nguyễn Phú Trọng, đã thỏa thuận cho hàng ngàn người Hoa tràn vào Tây Nguyên khai thác mỏ Bô-Xít, tác hại cho môi sinh, đe dọa sinh mạng của đồng bào địa phương, trong mưu toan mở đường cho mưu đồ bành trướng để Hán hóa đất nước ta!

Để khóa miệng đồng thời bịt mắt người dân, họ mở chiến dịch:

Một mặt huy động các lực lượng an ninh công an cảnh sát vũ trang rình mò, khủng bố, bắt bớ những người lên tiếng đối kháng, cho dầu bằng những phương tiện ôn hòa, không vượt ra ngoài những quy định của công pháp quốc tế, kể cả cái gọi là Hiến Pháp của chế độ.

Mặt khác, họ dùng 600 tờ báo và cả chục đài phát thanh, phát hình để tuyên truyền, xuyên tạc, bóp méo sự thật. Kết quả là những con người kiên cường, bất khuất như các luật sư Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân, linh mục Nguyễn Văn Lý, cô Phạm Thanh Nghiên, nhà văn Nguyễn Xuân

Nghĩa, nhà báo Nguyễn Văn Hải tức Blogger Điều Cày cùng với nhiều tuổi khác đã bị đẩy vào nhà tù.

Hệ quả của vụ xử 8 giáo dân Thái Hà qua thái độ hành xử phi luật pháp của hệ thống pháp lý, báo chí truyền thông Hà Nội (dẫn tới việc các nạn nhân quyết định kháng cáo và khởi tố từ Hà Nội Mới và kênh truyền hình VTV1 vì có những bài tường thuật xuyên tạc vắn trong tình trạng nhập nhằng thiếu minh bạch) và vụ công an quận Gò Vấp công khai dùng áp lực cưỡng chế luật sư Lê Trần Luật không cho ông lên phi cơ ra Hà Nội hôm 03-3-2009 cùng những hành vi khám xét bất bớ nhân viên văn phòng của ông những ngày sau đó... cũng là những vấn đề để mọi người phải suy tư nhân ngày 30-04 năm nay.

Một Việt Nam bất khuất.

Cho dù những khó khăn, cay nghiệt chất chồng, cho dù bị rình mò, bị đe dọa, khủng bố, đàn áp, kể cả tù đầy và sự an toàn sinh mạng, cao trào đấu tranh của quần chúng chống lại sự ác ở trong nước vẫn tiếp tục dâng cao và đang bước vào giai đoạn quyết liệt.

Từ giai đoạn đấu tranh tố giác những hành vi tàn ác, độc tài phi dân chủ, xúc phạm nhân quyền, nhân phẩm của đảng và nhà nước CS do những cá nhân, những nhóm nhỏ mang tính cục bộ chủ trương, trong thời gian gần đây nỗ lực đấu tranh của đồng bào quốc nội đã chuyển vào một tư thế mới mang tính tập thể và đồng bộ: tư thế quần chúng.

Khởi đầu là những đợt nông dân từ khắp các tỉnh miền Bắc lũ lượt kéo về vườn hoa Mai Xuân Thuởng ở Hà Nội và bà con thuộc các tỉnh hậu Giang, tiền Giang ở miền Nam tìm về văn phòng 2 Quốc Hội ở Sài Gòn để khiếu kiện đòi lại tài sản, đất đai đã bị đảng và nhà nước cướp trắng. Tiếp đến là những buổi cầu nguyện với sự hướng dẫn của đồng đạo linh mục, tu sĩ, có lúc lên tới cả chục ngàn giáo dân ở Tòa Khâm Sứ cũ, ở giáo xứ Thái Hà, Hà Nội, ở Dòng Chúa Cứu Thế đường Kỳ Đồng Sài Gòn để đòi phục hồi công lý, nhân quyền và nhân phẩm VN. Và gần đây nhất là những cuộc biểu tình, rải truyền đơn, treo biểu ngữ tại những nơi công cộng ở Sài Gòn, Hà Nội và các tỉnh thị do tập thể thanh niên, sinh viên chủ trương với mục tiêu chống âm mưu xâm lăng lãnh thổ, lãnh hải của Trung Cộng, và qua đó gián tiếp cảnh cáo ý đồ bán nước, nhượng bộ kẻ thù phương bắc của đảng và nhà nước CS Việt Nam.

Đây là những hiện tượng cực kỳ trong các chế độ cộng sản. Nhưng nó đã thực sự xảy ra dưới ánh sáng mặt

trời, trước sự chứng kiến của công luận và đã được thu vào ống kính của truyền thông quốc tế. Nó xảy ra không chỉ một hay hai ngày, mà trong nhiều tháng ngày liên tiếp.

Giới trí thức, đặc biệt là giới luật sư đã bắt đầu có những động thái ngoạn mục. Khởi đầu là các luật sư Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân quyết liệt lên tiếng, chấp nhận ngồi tù, dứt khoát không khuất phục bạo quyền. Tiếp theo là tiếng nói của luật sư Trần Lâm và gần đây nhất là luật sư Lê Trần Luật và toàn thể các luật sư và nhân viên trong văn phòng Luật sư Pháp quyền của ông dẫn thân bảo vệ những nhà dân chủ ở miền Bắc, công khai đứng ra bào chữa cho 8 giáo dân Thái Hà, can đảm đương đầu với mọi thủ đoạn đe dọa, khủng bố trắng của đảng và nhà nước cộng sản xuyên qua những hành vi công an vũ trang áp giải ông ra khỏi phi trường Tân Sơn Nhất không cho lên phi cơ ra Hà Nội tiếp xúc với thân chủ, cũng như xuyên qua trường hợp bà Tạ Phong Tần và luật sư Nguyễn Quốc Đạt thuộc văn phòng ông cũng bị khủng bố... cho thấy những chỉ dấu lạc quan đã xuất hiện trong hàng ngũ những người am tường luật pháp, và nói chung giới trí thức ở quốc nội hiện nay. Trong khi nhà nước càng ngày càng tỏ ra khiếp nhược trước kẻ thù phương Bắc, cam tâm bán đất, dâng biển cho Bắc Kinh thì giới luật gia Việt Nam đã nối tiếp nhau đứng dậy theo gương nhà tranh đấu lừng danh của Trung quốc Cao Trí Thịnh, một luật sư đã hiến trọn cuộc đời cho lý tưởng bảo vệ công lý và sự thật cho đồng bào ông qua những lần tự nguyện bào chữa cho các tín đồ Pháp Luân Công và các tín đồ Kitô Giáo. Bất chấp những đòn thù của nhà cầm quyền cộng sản Bắc Kinh trong nhiều đợt bị giam giữ kể cả hiện nay ông đang bị hành hạ trong ngục tối, ông vẫn nêu cao khí tiết của người trí thức mang biểu tượng bậc đại trượng phu thời cổ là "uy vũ bất năng khuất". Được biết để tránh những đòn thù tiểu nhân của cơ quan mật vụ Bắc Kinh, vợ con luật sư Cao Trí Thịnh đã được những bạn bè đồng chí hướng liệu thân đưa trốn qua Thái Lan và hiện đã xin tị nạn chính trị tại Hoa Kỳ.

Điều quan trọng là con số những đảng viên CS và những viên chức nhà nước bỏ đảng, bỏ cơ quan cũng tăng theo cấp số nhân. Nguồn tin từ trong nước cho hay trong thời gian qua đã có tới trên 7000 cán bộ trung cấp từ trung ương tới địa phương đã tự ý rời bỏ nhiệm sở ra làm ăn với các công ty tư nhân do người ngoại quốc làm chủ. Cùng lúc nhiều ngàn

viên chức có trách nhiệm gìn giữ an ninh tại nông thôn cũng đã bỏ về với ruộng vườn sau khi phát hiện đối tượng rình mò, theo dõi của họ không ai khác hơn là chính thân nhân, láng giềng của họ. Trong khi ấy, con số những đảng viên cộng sản thâm niên, kể cả những thành phần có địa vị trong cơ chế đảng và nhà nước công khai lên tiếng chống báng hoặc trả lại thẻ đảng cũng tiếp tục tăng lên. Tiêu biểu như cố giáo sư Hoàng Minh Chính hoặc cựu tướng Trần Độ. Những nhà thơ nhà văn như Chế Lan Viên, Nguyễn Khải từng một thời cực cung tặn tụy phục vụ đảng, nhưng khi chết đã để lại những bài thơ, những trang hồi ký vạch trần bộ mặt thật phản dân hại nước của chế độ đương quyền dưới sự chỉ đạo sắt máu của đảng CS. Câu "Sống không thể nói, Chết mới được ra lời" ứng vào trường hợp Chế Lan Viên và Nguyễn Khải không còn gì chính xác hơn.

Trong khi ấy, cũng không thiếu những người tuy còn đang phải sống trong lòng chế độ đã vượt qua được nỗi sợ hãi thường tình để can đảm cất lên tiếng nói trung thực của mình. Chúng tôi muốn nói tới những nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa ở Hải Phòng (hiện đang bị cộng sản bỏ tù), Vũ Cao Quận, Bùi Ngọc Tấn, Tạ Duy Anh. Ngoài ra, chúng tôi cũng muốn nói tới người nhạc sĩ lão thành từng có mặt ngay từ những ngày đầu khi cộng sản còn ngụy trang dưới nhân hiệu Việt Minh là nhạc sĩ Tô Hải. Năm nay ông đã 83 tuổi. Hơn một thập niên trước, năm 1995 ông khởi sự viết tác phẩm có tên là "Hồi ký của một thằng hèn". Sở dĩ ông đặt cho tác phẩm của ông một cái tên lạ thường như vậy là mỗi khi duyệt lại những trang đã viết ông vẫn thấy tuồng như ông chưa vượt ra khỏi được nỗi sợ hãi "hèn hạ" luôn ám ảnh mình khiến cho khi viết phải cân nhắc, dè dặt, không dám nói hết những điều mình nghĩ và những sự kiện mình đã kinh qua trong mấy chục năm sống trong đảng, nhất là viết xong đã lâu mà chưa đủ can đảm để gửi tới người đọc. Nhưng cuối cùng vào cuối năm 2008, bản thảo "Hồi ký của một thằng hèn" đã tới tay những người chủ trương tủ sách Tiếng Quê Hương. Tô Hải đích thân nhờ tủ sách ẩn hành để giới thiệu đưa con tinh thần được viết nên bằng máu và nước mắt của ông đến với độc giả hải ngoại. Nếu không có gì trở ngại vào phút chót, tác phẩm hi hữu này sẽ đến tay người đọc vào cuối Tháng-Tư-Đen 2009.

Đọc tác phẩm của Tô Hải chúng ta sẽ nhận ra hai điều.

Thứ nhất: trong hàng ngũ những đảng viên kỳ cựu của đảng CSVN, theo nhận định của tác giả họ Tô, tuyệt đại đa số đã hoàn toàn chán đảng, chỉ chờ có dịp, nhất là khi loại bỏ được cái mặc cảm sợ hãi, là nhất loạt sẽ quay lưng lại với đảng.

Và thứ hai: qua chứng từ của tác giả cho thấy dù trong cảnh ngộ nào tình thần bất khuất của dân tộc vẫn tiềm tàng trong huyết quản mọi người. Và đây cũng là điều để chúng ta suy gẫm nhân 30-4 năm nay.

III.- Một ngày để quyết tâm

Buồn, đau, tiếc, hận là những tình cảm tự nhiên của chúng ta mỗi khi nghĩ về Tháng Tư Đen. Nhưng những tình cảm ấy chỉ có giá trị tích cực khi mỗi người biết chuyển hóa nó thành hành động, trong quyết tâm dứt bỏ chế độ tham tàn, bạo ngược cộng sản để xây dựng một nước Việt Nam mới, trong đó mọi người dân được sống trong một thể chế tự do, nhân quyền, nhân phẩm được bảo đảm.

Nhận định rằng cuộc đấu tranh chống cộng của toàn dân Việt Nam hôm nay đã chuyển vào một tư thế mới. Từ giai đoạn cá nhân, cục bộ, nó đã đi vào thế quần chúng. Cái ám ảnh về nỗi sợ hãi bị rình mò, khủng bố thuờ nào đã giảm bớt. Những người Dân Oan bị tước đoạt ruộng vườn, tài sản, tín đồ các tôn giáo bị cấm cách hoặc bị xách nhiều trong khi bày tỏ niềm tin đã dám công khai bày tỏ lập trường, quan điểm của mình. Họ trông chờ rất nhiều ở sự tiếp tay của các cộng đồng người Việt ở hải ngoại, không chỉ bằng những trợ giúp vật chất, bạc tiền mà còn là những yểm trợ về mặt tinh thần cùng những nỗ lực vận động dư luận quốc tế.

Chúng ta vẫn cần có những cuộc biểu tình để bày tỏ lập trường dứt khoát với bạo quyền cộng sản và bọn tay sai. Nhưng, nếu chỉ có thế thì vẫn chưa đủ. Một cách thiết thực, những người, từng gia đình phải là những chiến sĩ hậu phương để khi cần sẵn sàng đóng góp phương tiện gửi về tiếp trợ cho những cá nhân cũng như các phong trào đấu tranh ở quốc nội. Trong dịp Tháng-Tư-Đen năm nay, một số tổ chức có sáng kiến phát động chiến dịch dứt khoát không về cũng không gửi tiền bạc về trong nước. Đây là một hành động mang tính biểu tượng để nói cho đảng và nhà nước CS thấy ý chí kết đoàn của tập thể người Việt chúng ta ở hải ngoại. Điều này không hề có ý nghĩa là ngăn cản mọi người không được về thăm quê hương và người thân.

Trong nỗ lực góp phần một cách cụ thể và thiết thực vào cuộc đấu

tranh chung, về thăm quê hương, thân nhân, bằng hữu cũng là một cách để biểu lộ tinh thần của người quốc gia không chấp nhận chế độ cộng sản, miễn sao khi về chúng ta đừng bao giờ quên mình là người tị nạn, từng một thời là nạn nhân của chế độ đương quyền khiến phải bỏ xứ sở ra đi. Không ai đòi buộc những người về phải tham gia trực tiếp vào những cuộc đấu tranh chống chế độ, kể cả bằng lời nói có thể dẫn tới những hệ lụy cho sự an toàn cá nhân.

Với ý thức của người tị nạn cộng sản, trong khi xử kỷ tiếp vật, luôn giữ lối sống chừng mực, dứt khoát loại bỏ thái độ huênh hoang “áo gấm về làng” của những kẻ vô lương tâm, “ăn cháo đá bát”, cậy có tiền mang về để ăn chơi thỏa thích, chà đạp lên nỗi đau của đồng bào. Đừng bao giờ quên rằng mình đang là cư dân của các quốc gia tự do, dân chủ. Hãy sống xứng đáng với tư cách ấy. Hãy thẳng thắn cho thân nhân, bạn bè và mọi người biết mình đã và đang sống ra sao tại các quốc gia tạm dung. Chính từ đây gián tiếp cho đồng bào quốc nói thấy được cuộc sống tù túng, bất hạnh mà họ đang phải đối diện từng

xuống hỏa ngục. Bây giờ, 34 năm đã trôi qua, chúng ta có thừa bình tĩnh để suy nghĩ về “con đau giải phóng”. Sau đây là những tình huống “bị” giải phóng điển hình:

Nạn nhân đầu tiên của hành động giải phóng lại chính là con đẻ của Bắc Kinh và Hà Nội. Đó là Mặt trận Giải phóng Miền nam Việt Nam. Thực vậy, sau khi chiếm được miền Nam Việt Nam, Hà Nội vội vàng “giải phóng” Mặt trận Giải phóng Miền nam Việt Nam ra khỏi sân khấu chính trị Việt Nam. Nói cách khác Hà Nội đã giải tán MTGPMNVN không trống, không kèn, không một lời cảm ơn, không một lễ hạ cờ. Kế tiếp màn giải-phóng-Mặt-trận-Giải-phóng là sự việc hàng loạt cán bộ Hà Nội được tung ra để chiếm giữ vị trí lãnh đạo, đồng thời cũng là vị trí tham ô từ trong Nam ra tới ngoài Bắc, từ xã ấp lên tới trung ương. Đó là ý nghĩa của tình đồng chí giữa Cộng sản Bắc và Cộng sản Nam.

34 năm sau "giải phóng"

Đỗ Thái Nhiên * 04-2009

ngày từng giờ trên quê hương.

XXXXXXXXXXXX

Theo nghĩa thông thường, “giải phóng” là cởi trói, là thay đổi hoàn cảnh sống theo hướng làm cho đời người trở nên êm ả hơn, hạnh phúc hơn. Tuy nhiên, sau 30-04-1975, người Việt Nam, đặc biệt là những người sanh sống tại miền Nam Việt Nam trước 1975 ngày càng tỏ ra hoài nghi về ý nghĩa của hai chữ “giải phóng” do chế độ Hà Nội xư dụng. Ngay giữa Saigon, đầu năm 1976, nhạc sĩ Trần Nhật Ngân là người đầu tiên đặt dấu hỏi về hồ sơ giải phóng. Dấu hỏi kia được gói ghém trong nhạc phẩm “Anh giải phóng tôi hay tôi giải phóng anh?”. Sau dấu hỏi của Trần Nhật Ngân, mọi người nhanh chóng nghiệm ra rằng: Đối với CSVN, “giải phóng” có nghĩa là cưỡng bách nhân dân phải từ bỏ thiên đảng để nhảy

Bây giờ chúng ta hãy xét tới mối “liên hệ giải phóng” giữa đảng CSVN và đất nước VN. Đất nước ở đây gồm nhân dân và lãnh thổ.

“Giải phóng” nhân dân Việt Nam

Sau 1975, đối với nhân dân Miền Nam Việt Nam, CSVN đánh các đòn giải phóng sau đây: giải phóng khỏi đời sống tự do để đưa vào những nhà tù khổ sai dưới mỹ danh “học tập cải tạo”. Giải phóng khỏi những ngôi nhà khang trang để “tự giác” tìm tới vùng kinh tế mới. Giải phóng khỏi quê hương thân yêu để trôi dạt tới những vùng đất tạm dung nằm rải rác khắp năm châu. Người Việt sinh sống tại hải ngoại khoảng 3 triệu người. Người Việt gục ngã trên đường vượt biên khoảng 500 ngàn người. Từ 1975 cho tới 1985 những người vượt biên bị gọi là phản quốc, bị đẩy ra biển

trong chương trình vượt biên bán chính thức, vượt biên bất chấp những an toàn tối thiểu của những chuyên đi biển... Mặc dầu bị đối xử tàn tệ như vừa kể, lòng yêu gia đình, yêu quê hương hồi thúc người Việt hải ngoại gửi tiền về trong nước ngày càng nhiều. Khối tiền to lớn kia đã che khuất hai chữ “phản quốc”. Người Việt hải ngoại được Hà Nội xáo trá tặng cho danh hiệu “những khúc ruột ngàn dặm của tổ quốc”. Rõ ràng là CSVN bất chấp liêm sỉ, sẵn sàng nói ngọt với người Việt hải ngoại chỉ để tiếp tục “giải phóng” túi tiền của những người trước kia đã bị CS ra tay hành hạ ở mức độ hiểm ác nhất. Đối với khúc-ruột-ngàn-dặm, “moi tiền” là mục đích chính. Đối với đồng bào sống ngay tại quốc nội CSVN đã đối xử ra sao?

Trước tiên, hãy nói tới “Mẹ chiến sĩ”. Mẹ ở đây là những người đã dày công bảo bọc, che chở, tiếp tế cơm gạo cho đám cán binh Việt Cộng trong thời kỳ CSVN phải sống chui rúc ở hốc núi, hầm đất cùng đủ loại địa đạo... Ngày nay đám “con chiến sĩ” đã có quyền lực đây mình, tiền bạc đây túi. Thay vì đền đáp công ơn trời biển của Mẹ, đám con tai quái kia lại quay ra “giải phóng” nhà, “giải phóng” ruộng vườn của Mẹ và của vô số đồng bào khác. Công việc giải phóng yêu ma kia đã tạo ra tại Việt Nam một giai cấp mới: giai cấp dân oan.

Giai cấp dân oan cộng với nông dân thất nghiệp phải chạy vào thành phố kiếm sống, cộng với giới phụ nữ chấp nhận “lấy chồng ngoại” để có được cơm áo cho gia đình, cộng với đông đảo nam nữ thanh niên sẵn sàng bán bấp thịt trong những chương trình “xuất khẩu lao nô”, cộng với khối quần chúng lớn lao không có cơ hội đi học, không có nghề nghiệp chuyên môn... Các bài toán cộng vừa nêu dẫn tới nhận định rằng: hầu hết lực lượng lao động của xã hội Việt Nam ngày nay chỉ có thể là lao động chân tay. Lao động kiểu này gọi là lao động “tay làm, hàm nhai”. Lợi tức của “lao động tay làm hàm nhai” gọi là lợi tức cơm chim. Thế nhưng, ngày cả

cơm chim của nhân dân cùng khổ cũng bị CSVN tận tình “giải phóng”. Thực vậy, thời gian gần đây, dưới danh nghĩa cờ bauxite và cờ công tác xây dựng, CSVN vừa miễn thuế kinh doanh cho Trung Quốc, vừa mời gọi Trung Quốc tự do mang dân Tàu vào Việt Nam làm việc tại những nơi Trung Quốc trúng thầu, gọi là tụ điểm Tàu. Do được miễn thuế kinh doanh, Trung Quốc trở thành quốc gia độc quyền trúng thầu tại Việt Nam. Vì vậy, hiện nay từ Bắc chí Nam của lãnh thổ Việt Nam tràn ngập tụ điểm Tàu. Mỗi tụ điểm Tàu có trên dưới 2000 dân Tàu, hầu hết chuyên làm lao động tay chân. Đó là lý do giải thích tại sao giới lao động chân tay người Việt bị thất nghiệp và cơm chim của giới này đã bị người Tàu “giải phóng” với sự hỗ trợ tích cực của nhà cầm quyền Hà Nội.

Như vậy là dạ dày của người dân đã trống rỗng. Liệu chúng có hay không hiện tượng rằng: bên trên cái dạ dày lép kẹp là quả tim và bộ óc hùng lực chống Tàu? Chính vì lo sợ lòng căm thù Tàu trong mỗi người Việt dâng cao, ngày 03-04-2009, chính phủ CSVN đã ký ban hành công văn số 1992/VPCP-QHQT cho phép thành lập viện Khổng Tử tại Việt Nam. Tư tưởng Khổng không có tiền đề triết học, không có qui luật triết học. Nó không là tư tưởng biện chứng. Nó bao gồm những bài học rời rạc của Khổng Tử. Những bài học rời rạc kia khi đi vào thực tiễn đời sống của người Trung Quốc, người đời nhìn ra ba trọng điểm:

- Trong gia đình: Người cha là nhân vật tối cao. Vợ con chỉ là những người phải tuyệt đối tuân lệnh gia trưởng. Trọng nam, khinh nữ là chân lý không cần chứng minh. Biết bao nhiêu tỷ phụ nữ đã chết vì “chân lý” quái ác vừa kể. Khổng Tử và đệ tử của Khổng không thể đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

- Trong xã hội quốc gia: Vua là tối cao. Vua nắm quyền sinh, sát toàn dân.

- Trong bang giao quốc tế: Trung Quốc là nước vua. Những quốc gia chung quanh chỉ là nước

tôi. Trung Quốc có toàn quyền tùy nghi bành trướng.

Ba trọng điểm nêu trên khi đã được nhồi nhét vào tim óc Việt Nam sẽ biến người Việt trở thành những nô lệ của Trung Quốc trên căn bản tư tưởng rằng: Trung quốc là nước vua, Việt Nam là nước tôi. Vì vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, CS Hà Nội đang làm tay sai cho Trung Quốc trong nỗ lực dùng viện Khổng Học để “giải phóng” TỈNH Việt và TỈNH Việt ra khỏi con người Việt Nam, thay vào đó là tâm lý an phận thủ thường. Thường ở đây là con người chấp nhận thân phận hèn mọn trước gia trưởng, trước Đức Vua và trước “Trung Quốc vĩ đại”.

“Giải phóng” lãnh thổ Việt Nam

Câu chuyện cơm chim bị giải phóng đi kèm với sự việc tỉnh Việt và tỉnh Việt bị giải phóng cho thấy: Con người Việt Nam đang bị CSVN ra sức giải phóng cả thể chất lẫn tinh thần. Từ đó, không cần tốn một viên đạn, người Tàu đã nghiêm nhiên tràn ngập lãnh thổ Việt Nam. Bây giờ hãy bàn tới biên giới và hải giới. Tất cả người Việt Nam đều còn nhớ năm 1999 và 2000 CSVN ký hiệp ước dâng đất, hiến biển cho Trung Quốc. Từ đó hai hiệp ước kia, đặc biệt là bản đồ biên giới Việt Hoa bị CSVN triệt để giấu kín. Ngày 29-03-2009, trong Lời Kêu gọi Bất tuân Dân sự, Đại Lão Hòa Thượng Thích Quảng Độ yêu cầu chế độ Hà Nội hãy khai trình với Liên Hiệp Quốc thêm lục địa Việt Nam đúng theo đòi hỏi của luật biển 1982. Lời kêu gọi vừa nói có hậu ý tố cáo CSVN không dám lập hồ sơ khai trình bởi lẽ hầu hết thêm lục địa Việt Nam đã bị CSVN cống hiến cho Trung Quốc. Sự việc bản đồ biên giới bị giấu kín đi kèm với sự việc CSVN không dám làm thủ tục khai trình thêm lục địa cho thấy CSVN đã “giải phóng” đất đai và biển cả Việt Nam ra khỏi khối tài sản của tổ tiên để dâng cúng cho Trung quốc.

Nói tóm lại, sau 34 năm cướp quyền cai trị đất nước, cái gọi là công lao giải phóng dân tộc của chế độ Hà Nội bao gồm các điểm trọng

yếu sau đây:

1) Giải phóng ba triệu đồng bào ra khỏi quê hương để sống cuộc đời tị nạn khắp năm châu.

2) Giải phóng “cơm chim” của tuyệt đa số nhân dân lao động để mở đường cho nhiều vạn dân Tàu, lính Tàu vào Việt Nam kiếm sống bằng nghề lao động tay chân.

3) Giải phóng tính Việt, tình Việt ra khỏi tim óc VN để thay vào đó là tư tưởng Khổng với mục đích ngấm ngấm tạo hoàn cảnh tâm lý để người VN chấp nhận suy-nghĩ-kiểu-Tàu, sống-theo-trật-tự-Tàu. Trật tự gia trưởng. Trật tự trọng Nam, khinh Nữ. Trật tự vua tôi: vua là đấng, tôi là dân. Trật tự nước vua là Tàu, nước tôi là Việt.

4) Giải phóng đất Việt, biển Việt ra khỏi tầm tay Việt Nam để làm lễ vật triều cống cho vua Trung Quốc.

Bốn khối tội ác giải phóng kể trên đã biến đảng CSVN thành tên phân quốc lớn nhất trong thế giới của các loại phân quốc./

<http://www.vietvusa.com>

- Trên truyền hình Pháp tối 15 tháng 5 năm 2007, trong buổi chuyên giao quyền lực cho ông Sarkozy, ngồi trước lá cờ Pháp và EU, về mặt tươi sáng và nhẹ nhõm, cựu tổng thống Jacques Chirac nói: “Một đất nước là một gia đình. **Mối liên hệ đoàn kết chúng ta là tài sản quý giá nhất của chúng ta**”.

- **Tài sản quý giá nhất của CSVN là cái nội da xáo thịt do “đỉnh cao trí tuệ” mafia CSVN phát minh.**

- Nhiều người nói rằng **Boris Yeltsin**, người đánh đổ đảng Cộng Sản Đông Âu tại Nga đã chỉ lý khi chủ trương rằng “**Cộng sản không thể sửa đổi, chúng chỉ đáng bị thay thế**”.

1- Không giống thiên hạ:

- Sau trận Gettysburg 1863, tổng thống Lincoln cúi đầu ngậm ngùi : “Những người lính Miền Nam hay Miền Bắc chết tại nơi đây đều chết cho đất nước Hoa Kỳ”. **Kết thúc**

nội chiến Nam-Bắc Hoa Kỳ 1860-1865, binh sỹ bại trận Miền Nam Hoa Kỳ được thoải mái về quê, lại được cấp ngựa, cấp lương thực để có thể sinh sống và tái tạo cuộc đời. Các sỹ quan bại trận vẫn được cho giữ gươm.

- **Năm 1989, bức tường Berlin của Đông Đức bị sụp đổ nhưng Tổng Bí thư Đông Đức Erik Honecker dù bị kết nhiều tội vẫn không bị đầy đọa.** Chính phủ Tây Đức vẫn đổ ra nhiều ngàn tỷ đức mã nuôi dân Đông Đức và vực Đông Đức vượt thoát tình trạng nghèo và kém phát triển.

- **Sau Thế giới Đại chiến II, Hoa Kỳ và Đồng minh** chỉ đưa bọn thù lĩnh Quốc Xã và Phát Xít ra tòa án Quốc tế, nhưng lại lập tức bỏ tiền **viện trợ tái thiết cho hai kẻ cựu thù Nhật và Đức** để chỉ trong vòng vài thập niên, hai nước này cũng giàu có không kém Hoa Kỳ.

- **Hòa giải hòa hợp dân tộc là sự nghiệp thật là thiêng liêng và cao cả của người VN thật sự ái quốc... nhưng CSVN không thực tâm thi hành điều đó.**

- **Hiệp định Paris 1973** đã ghi: “Thực hiện hoà giải hòa hợp dân tộc, xóa bỏ thù hận, cấm mọi hành động trả thù và phân biệt đối xử với những cá nhân hoặc tổ chức đã hợp tác với bên này hoặc bên kia” (đ.11)

- Vậy mà những người CS chiến thắng đã quản chế, giam giữ hàng trăm ngàn nhân viên hành chính, chuyên gia kỹ thuật, nhà khoa học xã hội, chính trị..., kể cả những người không hề cầm súng và **gọi tất cả là nguy quân, nguy quyền.** Có người chịu tù đầy đàng đẵng suốt 17 năm. Chẳng những thế, con cái, anh em, họ hàng của họ cũng bị kỳ thị, bị phân biệt đối xử, bị ngưng trở học hành, bị gây khó dễ trong mưu sinh. Hàng vạn người thuộc giới tư sản và gia đình “ngụy” bị vứt vạ vật lên các vùng kinh tế mới.

- **Hàng loạt nhà tù trắng trợn,** nhà tù trá hình được dựng lên để cùm kẹp, để cải tạo, để giáo dục, để

chinh huấn... với đàng đẵng thời gian và muôn vạn phương thức đầy ải. Cho đến con cháu, họ hàng của những người tù, những “cải tạo viên” cũng bị phân biệt đối xử, bị tước bỏ bớt nhân quyền so với cái nhân quyền chung của dân Việt Nam vốn đã như “miếng da lừa”. Đến nỗi hàng vạn, hàng triệu người phải cắn môi, gạt nước mắt già từ bè bạn, chia tay họ hàng, từ bỏ tài sản, rời bỏ quê hương đi biệt xứ.

- Ta có thể không bằng lòng với sự “giận cá chém thớt” khá tàn nhẫn, nhưng không thể không ngậm ngùi xót xa khi đọc những dòng này: “**Toàn thắng rồi, tổ quốc xã hội chủ nghĩa quên phát cam kết thực hiện hòa giải và hòa hợp dân tộc. Tổ quốc bỏ tù và hạ nhục hàng triệu người. Tổ quốc đánh tư sản, tống cổ con cái “ngụy quân nguy quyền” ra khỏi trường học và lừa đi vùng kinh tế mới. Tổ quốc không chế và hãm đọa bằng công an thành, công an tỉnh, công an huyện, công an phường. Biết dân chúng không còn chịu đựng được nữa và muốn bỏ nước ra đi, tổ quốc đứng ra tổ chức vượt biên bán chính thức để lấy tiền chuộc mạng những người muốn chạy trốn nanh vuốt của mình. Tổ quốc hành động như bọn giặc cướp. Đến khi bị dư luận thế giới lên án dữ dội vì hành động bí ôi này, tổ quốc dẹp luôn đợt vượt biên bán chính thức và dĩ nhiên không trả lại tiền. Tổ quốc đều cáng và lật lọng. Đối với những người ra đi, tổ quốc là sóng gió, hải tặc, là cái chết trong bụng cá, may mắn hơn, là những ngày ê chề trong những trại tập trung trước khi tìm được một quê hương mới. Tổ quốc là một dĩ vãng cần quên đi**”.

Thật là không giống ai !!!

2- Không giống cha ông :

- Ngay cả đối với bọn ngoại xâm như **binh sỹ Nguyên Mông và bọn giặc Minh** mà sau khi đánh bại chúng, các vua quan nhà Trần, nhà

Lê vẫn cung cấp lương thực, thuyền bè cho họ trở về quê quán.

- Cái sự độc ác đã gây nên thảm cảnh và hận thù đằng đẵng sau cuộc chiến 1975 hoàn toàn không do nhân dân Việt Nam gây nên. Bản tính nhân dân ta vốn không như vậy. Cũng không phải tất cả những người cộng sản đều muốn như vậy. Tội ác ấy chỉ có thể gây nên bởi những lãnh tụ cộng sản kiêu như Lê Duẩn, Lê Đức Thọ...

3- Mafia CSVN phải chịu trách nhiệm đối với những con số ghê rợn thế này:

- **Phía Bắc VN:**

- 1.1 triệu liệt sĩ;
- 559.200 thương bệnh binh;
- hơn 300.000 người mất tích;
- hơn 2 triệu dân thường bị chết;
- hơn 2 triệu người lớn và trẻ em bị tàn tật vì bom đạn v.v....

- **Phía Mỹ:** 58.900 người cả nam lẫn nữ.

Đây phải là nỗi đau chung. Và, trước cái "đồng xương vô định đã cao bằng đầu" ấy, trách nhiệm phải thuộc về tất cả những ai đã "gây cuộc binh đao" quá tàn khốc, quá lâu dài như vậy!

- **Phía VNCH:** Những con số thống kê trên còn khuyết hẳn một mảng rất lớn. Đó là con số những liệt sĩ, những thương bệnh binh đã từng ôm súng đứng trong đội quân của tổng thống Ngô Đình Diệm, thủ tướng Nguyễn Khánh, tổng thống Nguyễn Văn Thiệu.... Ai mặc mặt cho họ, ai gọi hồn cho họ??!

Chỉ e rằng, còn rất nhiều người mẹ, người vợ, cũng có chồng, có con là người Việt Nam, cũng đã từng ra trận và từng ngã xuống trên mảnh đất này, nhưng chẳng những không được ai đoái hoài, mà còn bị đẩy sang một thế giới ghê lạnh. Họ vừa mang chung nỗi đau mất chồng mất con của người phụ nữ, lại còn chịu chồng chết thêm cái đau bội phần của sự phân biệt đối xử, sự kỳ thị, thậm chí hắt hủi.

Ai giúp họ tìm kiếm hài cốt chồng con? Ai cứu mang, chăm sóc những ngày sống tàn sót lại và vong linh họ mai sau?

4- Xã hội Việt Nam ngày nay :

Xã hội Việt Nam ngày nay tệ hơn nhiều Sài Gòn dưới quyền

«**Mỹ**
Ngụy»

:
- tham nhũng tràn lan hơn,
- dân chúng nghèo khổ hơn,

- xã hội đòi truy hơn,
- con người dối trá hơn,
- học đường nhiều tệ đoan hơn,
- bệnh viện thiếu thốn tồi tàn hơn,
- đường xá bụi bặm, nhầy nhụa hơn,
- tai nạn giao thông thảm khốc hơn.

Cho nên, chẳng có gì đáng kiêu hãnh cả!

5- Làm sao có thể quên quá khứ được! Cũng không thể gác lại quá khứ!

- Cho nên tôi rất mừng lòng nhưng không đồng ý với Ng. Gia Kiểng khi ông chua chất gắt gao : "Tô quốc là một dĩ vãng cần quên đi".

- Tôi cũng không đồng ý với những người lãnh đạo cộng sản khi kêu gọi: "Hãy gác lại quá khứ".

- Làm sao có thể quên quá khứ được. Cũng không thể gác lại quá khứ. Có điều, chúng ta cần nhắc nhớ nhau cái triết lý sống tích cực này: Quá khứ rất không đáng kể so với hiện tại, hiện tại càng không đáng kể so với tương lai.

6- Muốn có thể hòa giải, hoà hợp dân tộc

- Cơ sở cốt lõi của vấn đề phải là dân chủ, tự do, bình đẳng thật sự.

- Vì vậy, **chừng nào còn chưa thiết lập được nền dân chủ tự do đúng nghĩa của nó ở VN thì chừng ấy vẫn chưa xóa được mặc cảm, thành kiến,... chưa có thể hòa giải, hoà hợp dân tộc được.** Nếu chỉ bằng những khẩu hiệu suông hay bằng những chiến thuật kinh tế cụ thể thì sứ mạng hoà giải, hoà hợp và đoàn kết dân tộc sẽ khó hoàn thành.

- Cụ Nguyễn Hộ, một nhà lãnh đạo cộng sản kỳ cựu, khi bàn về hòa giải hòa hợp dân tộc đã tỏ ra thấu đáo khi viết : **"Chuyên chế độc tài đã từng bị lịch sử lên án, hoàn**

toàn không hề là ước mơ, niềm hy vọng của nhân dân quần chúng và

Tại sao tôi viết "HỒI KÝ CỦA MỘT THẺ HÈN" ?

+++++Nhạc sĩ Tô Hải 01-05-2007+++++

tất nhiên nó không có sức thuyết phục; nhưng tại sao lại dựa vào nó để thực hiện hòa giải, hoà hợp và đoàn kết dân tộc ?"

Hãy dứt khoát quẳng cái ách cộng sản đã trót quàng lên cổ dân tộc đi! Cắt hẳn cái đuôi "định hướng xã hội chủ nghĩa" đi!

Vì sao tôi viết hồi ký?

"Khi bắt tay vào viết hồi ký, ấy là lúc mọi khát vọng sáng tạo đã cạn, mọi ham mê, hoài bão đã tắt, và thần chết đã cầm lưỡi hái hiện trước cửa sổ..." Câu mở đầu đó, nếu tôi không nhầm, là của George Sand (1) mà tôi đã đọc, đã thương cảm và đã tự nhủ rằng rồi đây chính mình cũng sẽ phải để lại cho đời ít dòng note thật khi bước vào tuổi 70, nếu như cái chết lãng nhách không đến bất chợt!

Biết đâu đấy, rồi đây lịch sử sẽ có thêm được một số chi tiết trong "tội ác diệt văn hóa" của nhà cầm quyền Việt Nam trong một thời gian dài trên nửa thế kỷ nhờ những chứng liệu được ghi trong hồi ký của một kẻ từng làm thứ văn nghệ gọi là "vi Đảng vi dân" trong suốt đời mình.

Hãy nhìn lại lịch sử văn học nghệ thuật ở miền Bắc Việt Nam mà xem. Một lỗ hồng lớn! Đúng vậy! Hậu thế sẽ thắc mắc: làm sao mà từ năm 1945 đến đầu thế kỷ 21, nhân tài đất Việt ở miền Bắc Việt Nam □ một thứ Đảng Ngoài của lịch sử lặp lại □ ít ỏi đến thế?

Tác phẩm của họ đâu rồi, ngoài lèo tèo mấy bài thơ của Hữu Loan, Trần Dần, Phùng Quán... và chẳng có một tiểu thuyết, một đoạn văn nào đáng được trích giảng trong các trường từ tiểu, trung đến đại học? Vậy mà suốt thời kỳ đất nước nằm dưới "sự lãnh đạo vô cùng sáng suốt" và "duy nhất đúng đắn" của những tên "xuất thân thành phần cơ bản", trình độ học thức ở mức "đánh vần được chữ quốc ngữ", các văn nghệ sĩ công chức ở nơi này vẫn được nhà cầm quyền trao tặng "Giải thưởng

Nhà Nước”, “Giải thưởng Hồ Chí Minh” và đủ thứ bằng khen giấy khen, được trang trọng lồng kính treo kín những bức tường phòng khách!

Thử hỏi những tác phẩm được khen nức khen nở ấy giờ ra sao? Té ra tất cả đã bị lịch sử xếp xó! Hơn thế nữa, những tác giả được Nhà Nước Xã Hội Chủ Nghĩa khen hàng loạt nọ, trong thực tế, còn là những kẻ bán rẻ lương tâm đã lợi dụng các loại hình văn nghệ để **ca ngợi những điều bất nhân, bất nghĩa bị cả nhân loại phỉ nhổ**: khuyến khích con đấu cha, vợ tố chồng; hô hào kích động người cùng một nước chém giết lẫn nhau; ra sức ngợi ca những tên sát nhân khét tiếng như Stalin, Mao Trạch Đông... thậm chí, còn quỳ gối khấu đầu tạ ơn những tên đao phủ và cái tổ chức tội ác là “*Đảng đã cho ta một mùa xuân*”, dạy những đứa trẻ bập bẹ biết nói: “*tiếng đầu lòng con gọi Stalin!*” Nhục nhã thay cho những kẻ cam tâm bợ đít, luồn tròn kẻ giết cha mình! Cho tới cuối thế kỷ 20 vẫn còn những kẻ u mê cứ tưởng các “tác phẩm” tuyên truyền cho cuộc chiến huynh đệ tương tàn, cho hận thù dân tộc, cho đấu tranh giai cấp của chúng là giá trị lắm! Cứ xem chúng tâng bốc nhau, nịnh bợ nhau, bôi xấu nhau, kiện cáo nhau, để được nhận cái... vết như một thời làm lính văn nghệ của Đảng thì thấy.

Không thể nín nhịn mãi, nhân dịp người ta tổ chức mừng sinh nhật 70 tuổi của tôi để ghi công những năm làm nô bộc của tôi, tôi đã công khai phủ nhận tuốt tuốt những gì tôi gọi là “*tranh cổ động bằng âm thanh*” trên Tivi Sài Gòn. Tôi kiên quyết không cho phát lại những gì tôi được nhà cầm quyền ngợi khen suốt quá trình sáng tác. Để nhắc đến những tác phẩm của tôi, tôi chỉ đồng ý lên một chương trình do chính tôi soạn thảo và đặt tên. Nó gồm những tiếng nói của trái tim bị cấm đoán, bị lên án, thậm chí bị trừ dập suốt nửa thế kỷ.

Sau hết, dựa vào thời cơ “*Đổi mới*”, nhờ những bạn bè đồng tình với tôi và còn giữ được một số quyền hành cuối cùng trước khi về hưu, chương trình Nửa Trái Tim Tôi của Tô Hải đã ra mắt trọn một tiếng đồng hồ với toàn những “tác phẩm bỏ tù lạnh”, với những lời tuyên bố gáy “sốc” mạnh trong giới làm nhạc ăn lương. Những đồng nghiệp thực sự có tài và có tâm sự giống tôi thì hài lòng. Số này, khi trả lời phỏng vấn, cũng chỉ dám nhận một cách khiêm tốn con số ít ỏi những gì mình làm ra xứng đáng được gọi là tác phẩm. Còn số khác, những “nhạc sĩ” bám chặt thành tích 500, 1000 bài hát ca ngợi

Đảng, ca ngợi Bác, động viên con em ra chiến trường hiện còn tiếp tục lái nhài kể công với Đảng để xin “tí tiền còm” nhân danh giải này giải nọ thì tự ái, nổi khùng, gọi tôi là “*phản động*”.

Trả lời những câu hỏi của báo chí hoặc truyền thanh truyền hình, tôi luôn nhắc lại nguyên lý bất diệt của nghệ thuật: “*Chỉ những gì từ trái tim mới đến được trái tim!*” Nhưng trái tim của tôi, hồi ôi, gần một thế kỷ qua lại không đập vì... tôi! Nó bị trói buộc, bị cưỡng bức phải đập vì những cái xa lạ với tôi: vì Đảng, vì hai cuộc chiến, vì những tín hiệu nhập khẩu từ các nước cộng sản Nga, Tàu.

May thay, thời thế rồi cũng đổi thay. Liên Xô, “*quê hương của cách mạng vô sản toàn thế giới*”, “*ngọn đuốc soi đường cho nhân loại*” sụp đổ cái rụp. Thần tượng Marx, Lenin, Stalin gần 70 năm được tôn thờ hơn cả Chúa Trời bị đập tan! Đọc hồi ký, di bút của các văn nghệ sĩ vĩ đại của mọi thời đại như Beethoven, Modigliani, Rubinstein, Stravinsky, Litz... hay của các nhà chính trị như de Gaulle, Khrutchev, Nixon... càng thấy cái cao thượng của họ bao nhiêu càng thấy cái bản thù, thấp hèn của các nhà “*chính chore*” (politicaillerie) bấy nhiêu.

Biết bao tên tuổi lớn đã chịu sự hắt hủi, lên án, thậm chí săn đuổi, cách ly của một thể chế, của tập đoàn nắm quyền lực, kể cả bị lên án là “*phản bội*” đã để lại cho chúng ta các tác phẩm ghi lại những gì họ suy ngẫm qua những trải nghiệm trong cuộc đời, những buồn đau, khổ cực, những chịu đựng ghê gớm cả về vật chất lẫn tinh thần để tồn tại, để tìm tòi và sáng tạo.

Trong khi đó, hồi ký của các “*lãnh tụ cách mạng*” chỉ là những cuốn sách viết ra cốt tự đề cao mình một lần cuối, để giải thích (chống chế thì đúng hơn) cho những hành động sai lầm, đổ tội cho người khác về những thất bại mang tính lịch sử mà kẻ viết hồi ký chính là tội phạm. Vậy thì, tôi, Tô Hải, một cái tên được nhiều người biết ở cái thời “*âm nhạc phục vụ công nông binh*”, ở cái thời mà âm nhạc, nếu không làm đúng yêu cầu của Đảng sẽ lập tức bị bọ “*quan văn nghệ*” lên án là “*mất lập trường*”, là “*cá nhân tiểu tư sản*”, thậm chí là “*âm nhạc phản động*”, có gì để mà hỏi với ký?

Bánh xe lịch sử quay với tốc độ kinh hoàng đã cuốn phăng những “tác phẩm”, và cả những tác giả của chúng từng đoạt giải thưởng này hoặc chương nọ lại than ôi, có cả tôi trong đó!

Lẽ công bằng chậm chạp cho đến nay đã phục hồi một cách rụt rè (không cần một quyết định hành chính nào hết) những tác phẩm và những tác giả một thời bị đọa đầy, bị cấm đoán. Cuộc *Đổi Mới* □ thực tế là trở lại như cũ □ với các quan niệm về cái đẹp đã cho những “*tên tuổi lớn*” một thời trong mọi lãnh vực quân sự, chính trị, văn học, nghệ thuật những cái tát tỉnh người!

Trong “*cơn đau cuối đời*”, một số cựu uỷ viên trung ương đảng không còn chỗ ngồi ghé trong các ban chấp hành mới, mấy ông tướng bị cho ra rìa, ngồi chơi mọi lãnh vực hoặc bị khai trừ khỏi đảng vì bất tuân thượng lệnh, đã tỉnh ngộ. Kinh nghiệm một đời theo Đảng đã cho họ cái để viết nên những trang “*sám hối*” có phần nào giá trị. Họ phải trả giá cho sự dám nhìn lại cuộc đời bằng con mắt khách quan và tỉnh táo bằng sự tương tự tương đối nhẹ nhàng so với người đối kháng khác: bị giam lỏng tại nhà, bị cắt điện thoại, tịch thu computer...

Trong khi đó □ tôi xin nhắc lại □ mấy anh văn nghệ sĩ mơ ngủ vẫn xúm đen xúm đỏ chen lấn nhau để giành bằng được mấy cái giải thưởng cho những tác phẩm mà con cháu ngày nay chẳng còn coi là cái giống gì. Ấy là chưa kể những kẻ chẳng bao giờ góp mặt trong nền văn nghệ, kể cả văn nghệ “*phục vụ cách mạng*”, nhân dịp này dịp khác cũng được nhà nước vô sản hào phóng ban thưởng về “*sáng tác*”! Một bức tranh cười ra nước mắt.

Riêng tôi, khi chẳng còn lao động nghệ thuật được nữa (đúng hơn là không còn muốn lao động nghệ thuật nữa) bỗng dưng lại được cái Nhà Nước công nông binh tặng cho cái “*Huân Chương Lao Động Hạng Nhất*”. Và khi không còn sáng tác nữa (đúng ra là không muốn sáng tác nữa) lại được người ta treo lên cổ cái mề-đay “*Giải thưởng Nhà Nước*”! Sương chưa!

Tội nghiệp cho mấy anh Văn Chung, Nguyễn Đình Phúc, Lê Yên, Vũ Trọng Hối, Trần Ngọc Xương, ... chẳng còn sống ở trên đời để mà hưởng cái “*Giải thưởng Nhà Nước*” nọ. Nói thêm chút cho vui: Cái giải thưởng này quy ra tiền cũng được gần bằng một phần mười giải thưởng tặng cho hoa hậu đấy. Mà để làm hoa hậu thì cần quái gì phải có học. Bi kịch hay hài kịch đây?

Dù sao cái giải thưởng đáng giá hai năm lương hưu của tôi cũng là món tiền thêm vào cho hai năm tôi ngồi viết những trang tiểu sử cuộc đời mà các bạn đang cầm trong tay. Không có nó tôi đành ôm cả núi ân

hận mà về với đất. Vì không có nó thì lấy gì ăn để mà viết? Cho nên tôi cũng thấy cần ghi lại ở đây "lời tri ân" đối với Đảng Cộng Sản Việt Nam đã tạo điều kiện cho tôi viết nên những dòng hồi ký này. Thế là, với sức tàn còn lại, tôi bắt đầu...

Những hình ảnh đầu tiên đến với tôi rõ nét nhất chính là những thời gian, không gian, sự kiện và những con người đã mang lại cho tôi những cảm xúc, những niềm vui và nỗi buồn. Trong đầu tôi tràn ngập hồi ức đòi được thoát ra.

Vì thế trong khi viết, tôi luôn phải cố gắng sao cho khỏi lạc "chủ đề tư tưởng" (cách nói méo mó trong ngôn từ văn nghệ cộng sản). Và trước hết, tôi phải đề bẹp được sự "hèn nhát" trong tôi là cái đã bén rễ sâu chặt do thời gian quá dài sống trong lòng kín, cách ly bầu trời tự do. Tôi sẽ viết để bạn bè, con cháu hiểu và thông cảm nỗi đau của những người cả cuộc đời phải sống và làm việc với cái đầu và trái tim của tên nô lệ. Tôi tình nguyện làm một trong những người vạch trần những bộ mặt chính trị dỏm, văn nghệ dỏm, những tên cơ hội, đã cản trở, giết chết tác phẩm, đẩy những tài năng vào hố sâu quên lãng.

Đáng buồn là những chuyện được giấu kín đó, tôi đều được biết, thậm chí còn được tham dự các kế hoạch hại người (được gọi là kiểm điểm, học tập, thu hoạch...) ngay từ khi chúng mới được phác họa, trong suốt quá trình tôi ở cương vị cấp uỷ, lãnh đạo chỉ đạo nghệ thuật. Để bảo vệ chỗ đứng của mình, tôi đã không dám cãi lại những lời chửi rủa bỗ tôi là đồ "phản động", mẹ tôi là "Việt gian", họ hàng nhà tôi là "tay sai đế quốc"! Vậy thì làm sao tôi dám bảo vệ cho một Đoàn Phú Tứ là không phản bội, một Phạm Duy là không phải "dinh tê" chỉ vì không chịu được gian khổ?

Tôi đã chọn con đường cúi đầu nín lặng mặc dù tôi biết rõ nguyên nhân vì sao ông cậu Đoàn Phú Tứ của tôi phải về Thành, biết rõ không ai không sợ chết mà lại dám mang một mình vác đàn, nhịn đói vượt U Bò, Ba Rền vào chiến trường Bình Trị Thiên ác liệt nhất để viết nên Bà Mẹ Gio Linh, Về Miền Trung như Phạm Duy. Tôi đã là thế đấy. Những âm mưu hạ tiện đó, tôi không phải không biết. Trái lại, tôi hiểu ra ngay từ lúc chúng mới được bàn bạc trong "nội bộ". Lòng tôi chống lại thủ đoạn hại người, nhưng miệng tôi lại không dám nói ra.

Nổi bất bình bị dồn nén ám ảnh tôi suốt mấy chục năm trời. Dần dà, nó biến tôi thành một núi mâu thuẫn. Mặc dầu tôi tự nguyện dồn nén, miệng núi lửa kia thỉnh thoảng lại bực

ra. Những phản ứng không kìm được xảy ra ngày một nhiều và được các công bộc mẫn cán của Đảng ghi lại bằng giấy trắng mực đen trong lý lịch đảng viên của tôi, kèm theo nhận xét "không có ý thức bảo vệ Đảng", "hay phát ngôn vô trách nhiệm". Tôi mang tội "không có ý thức bảo vệ Đảng" chẳng qua vì tôi không chịu bảo vệ Đảng và những đảng viên có chức có quyền làm những điều sai trái.

Ngay cả với trường ban Tổ Chức Trung Ương Lê Đức Thọ quyền sinh quyền sát là thế mà tôi cũng có lần nói thẳng mặt: "Tại sao khi những người nhân danh Đảng làm bậy, chúng tôi phê phán họ thì lại bị ghép vào tội chống Đảng, chống chủ nghĩa cộng sản? Tại sao lẽ phải bao giờ cũng thuộc về họ, mặc dầu họ không có một xu kiến thức để đối thoại với chúng tôi?"

Đó là một trong những "cú liều" đem lại cho tôi nhiều thiệt thòi, cay đắng. Với những "cú liều" này, bạn bè bảo: "Tô Hải là thằng 'có bản lĩnh'". Những người cùng nghĩ như tôi nhưng biết giữ mồm giữ miệng thì khoái lắm, vì đã có TH nói thay! Số còn chức còn quyền nhưng không đến nỗi tôi tệ quá thì có tìm cách "hãm phan" tôi lại để các "anh trên" đỡ vì đau đầu mà phạng lung tung. Còn tôi, ở cái tuổi ngoài 70, chẳng còn gì để mất, lại được sự cổ vũ của bạn bè, tôi cứ "nổ" khi có điều kiện.

Cũng có người cho rằng tôi "dại" có cỡ, có kẻ nhắc là "cẩn thận kéo vào tù!" Nhưng tôi đã quyết: 55 năm miệng bị lấp khoá kéo, nay đã già, đã về hưu, có chia xé với bạn đọc những hồi ức của đời mình thì cũng chẳng còn phải e ngại các lời ong tiếng ve rằng mình vì tư lợi, muốn kiếm chác cái gì. **Còn về Đảng ư? Tôi đã cóc cần nó từ khuya rồi** và hết sức vinh dự được trở lại hàng ngũ nhân dân đang bị một nhóm người bắt sống cuộc sống trại lính, ăn gì, mặc gì, xem gì, đọc gì, thậm chí chết kiểu gì cũng đều do họ quy định và cho phép!

Tôi đã nói và sẽ nói, nói tắt, nói với bạn bè, với người thân, với con cháu, chắt, chút, chít những gì mà bộ não ông già 70 còn ghi nhớ được về cái thời tưởng mình là một cánh đại bàng bay bổng giữa trời. Nhưng, than ôi! Gần hết cuộc đời, tôi vẫn chỉ là "con đại bàng... cánh cụt", chạy lè tè trên mặt đất mà vẫn vấp ngã đến gãy mõ, trụi lông. Hi vọng rằng sau khi đọc hồi ký này người đọc sẽ thương cảm cho tôi, cho các bạn tôi, những người ngây thơ, vô nghiệp, cả cuộc đời bị lừa dối và đi đối lừa người khác một cách vô ý thức.

Biết đâu chẳng có ngày đất nước này hoàn toàn "đổi mới" thật sự, hồi ký này sẽ được in ra để làm tài liệu lưu trữ về một thời cay đắng và tủi nhục nhất trong lịch sử Việt Nam. Và, may ra, lạy trời, những "đại bàng cánh cụt" chúng tôi sẽ được nhắc tới, như những chứng nhân lịch sử. Nhưng, "vừa là tội đồ vừa là tòng phạm" làm sao những con đại bàng cánh cụt kia có thể bay cao, bay xa? Thôi thì xin làm con sói của Alfred de Vigny, con bói cá của Musset tru lên tiếng rú cuối cùng, phanh ngực, xé lòng, hiến cho lịch sử một mẫu trái tim, một mẫu trí óc, một chút hơi tàn của thân xác.

Với niềm tin vô bờ bến rằng ngày tàn của chủ nghĩa cộng sản Việt Nam đã đến rất gần, dù có chậm hơn ở các nước bậc cha ông, anh cả, anh hai đến vài ba thập kỷ, niềm tin ấy vẫn cháy bỏng trong tôi thúc giục tôi vứt bỏ mọi sợ hãi, mọi hèn kém để ngồi vào computer. Tôi bắt đầu...

Đôi điều phi lộ viết... sau cùng

Tập Hồi Ký này tôi viết xong từ năm 2000, nhưng do... hèn, tôi đã không dám cho nó ra mắt bạn đọc. Vâng, do... hèn, chứ chẳng phải do cái gì khác, tôi đã giấu nó đi, lại còn cẩn thận ghi thêm một dòng ở ngoài bìa "Để xuất bản vào năm 2010". Như một lời di chúc dặn vợ con, khi tôi đã... chết!

Tới năm 2003, mang bản thảo ra đọc lại, thấy ngòi bút của mình sao vẫn rụt rè, vẫn lấp lửng mới biết mình vẫn chưa hết sợ sức mạnh tàn bạo của nền "chuyên chính vô sản" mà mình từng nếm trải. Nhất là sợ rồi đây vợ con mình phải chịu đựng những đòn thù bản thủ của bầy dã thú đội lốt người, nếu chẳng may những gì mình viết ra rơi vào tay chúng. Tôi thấy cần phải sửa lại cuốn sách □ từ cách viết, từ cái nhìn chưa đủ tinh tường về những sự kiện lịch sử □ và viết thêm về những con người cần được nhắc tới, mỗi người là một mảnh gương nhỏ, nhưng gộp lại người đọc có thể thấy hình ảnh một thời đại. Và tôi viết thêm chương **Tôi đã hết hèn!**

Nhưng đã đến chưa, cái thời cơ có thể đưa cuốn sách mà tôi ấp ủ bấy lâu ra trình diện người đọc? Vẫn chưa phải lúc chẳng? Ngẫm ra, tuy viết là "Tôi đã hết hèn", nhưng trong thực tế cái hèn vẫn còn đó, nó vẫn bám chẳng chẳng, như một bộ phận của cơ thể, cái sự mình không định với mình rằng đã hết hèn mới chỉ là sự mạnh dạn với bản thân khi cầm bút mà thôi! Còn đấu tranh trực diện với cái sức mạnh tâm tôi đang cai trị

xuất Alumin vào ngày 18-11-2008. Thời gian khai thác của dự án này dự tính kéo dài trong 98 năm, trữ lượng bauxite ở Tân Rai có thể trên 700 triệu tấn. Nếu khai thác 600.000 tấn/năm thì thời gian khai thác của riêng vùng Tân Rai sẽ kéo dài 45 năm, và nếu mở rộng vùng mỏ bauxite ra Bảo Lộc, lên Di Linh thì thời hạn khai thác có thể lên tới 150 năm.

"350 m² được đền bù 30 triệu

"Đền xã Lộc Ngãi, huyện Bảo Lâm (Lâm Đông) trong những ngày giữa tháng 4, một không khí lao động hối hả trải dài trên diện tích hàng nghìn ha. Chưa đầy 2 năm trước, toàn bộ khu vực này còn là một màu xanh của những nương chè, cà phê, đồi thông... bây giờ mọi thứ đã thay đổi, thay vào đó là màu đất đỏ bazan, khói bụi,...

"Tháng 4-2006 dự án nói trên bắt đầu tiên hành đền bù, giải phóng mặt bằng cho gần 1.000 hộ dân với tổng diện tích khoảng 1.700 ha. Hiện vẫn còn 107 hộ dân chưa nhận tiền đền bù và bàn giao mặt bằng. Lý do của các hộ dân ở đây, mức giá đền bù quá thấp, không hợp lý khiến họ không hài lòng. Anh Phan Tiến Long, khu phố 6A - Thị trấn Lộc Thắng (xã Lộc Ngãi, huyện Bảo Lâm), phân trần: "Gia đình tôi có 350 m² đất nằm trong khu vực quy hoạch của dự án, với một ngôi nhà gỗ kiên cố nhưng chỉ nhận được đền bù là 30 triệu đồng. Số tiền này không đủ mua một miếng đất ở khu vực tái định cư, chứ chưa tính đến chuyện xây nhà, đầu tư làm ăn!"

"Giá tiền đền bù thấp, giá đất tái định cư lại cao, đây là một nghịch cảnh làm nhiều hộ dân có đất đai, nhà cửa nằm trong dự án Tân Rai sống dờ chết dờ. Nhiều hộ chưa mua được đất, phải sống tạm bợ qua ngày. Để mua một thửa đất với diện tích 130 m² ở nơi tái định cư, phải mất ít nhất 55 triệu đồng, chưa kể tiền xây nhà.

Gia đình nhà bà Nguyễn Thị Hải có 584 m² đất bị nằm trong dự án, với ngôi nhà 25 m², chưa kể vườn cây lâu năm, là nguồn thu nhập chính, nhưng cũng chỉ được đền bù 60 triệu đồng. Theo một số hộ dân trong vùng cho biết, mức tiền đền

bù giữa hai huyện Bảo Lộc và Bảo Lâm hoàn toàn khác hẳn nhau (tại Bảo Lâm thấp hơn).

"Nông dân lao đao

"Chỉ còn không đầy tám tháng nữa (18/11), mẻ quặng đầu tiên của dự án Tân Rai sẽ được đưa lên khỏi mặt đất. Nhiều hộ gia đình có đất nằm trong dự án đã bàn giao nhưng lại chưa được bố trí đất tái định cư. Thu nhập của các hộ dân này gần như 100% trông chờ vào nông nghiệp, mọi chi tiêu cho cuộc sống lúc này đều nhìn vào tiền đền bù. Vậy còn tiền đâu để mua đất xây nhà, canh tác, đầu tư làm ăn, nuôi con cái ăn học...?!

"Ông Nguyễn Côi ở khu phố 6A, thị trấn Lộc Thắng, cho biết: "Thời gian trước đây (khi dự án chưa đi vào thực hiện - PV) gia đình tôi thu nhập từ chè và cà phê cũng được chừng 70 triệu đồng/năm. Trong mấy năm nay, từ khi dự án khởi công, gia đình tôi không biết phải làm thế nào để sinh sống. Nhìn đám chè cháy lá, cà phê khô héo mà ứa nước mắt xót xa nhưng không dám đầu tư vì chẳng biết khi nào dự án đi vào triển khai."

"Chưa bàn đến chuyện khi nhà máy sản xuất Alumin chính thức đi vào hoạt động, những vấn đề về môi trường, ảnh hưởng tới hệ thống nước ngầm của lưu vực thượng nguồn sông Đồng Nai, an ninh-xã hội-quốc phòng... Hiện nay dự án cũng đã gây không ít bức xúc trong nhân dân về các vấn đề: ô nhiễm tiếng ồn, bụi đất từ các container, xe tải ra vào thường xuyên... Theo ông Lương Văn Đức, một người dân trong khu phố 6A, từ ngày dự án bắt đầu triển khai, không khi nào gia đình ông có một giấc ngủ ngon, hay một thời gian yên tĩnh. Suốt ngày xe cộ ra vào ầm ào, khói bụi của đất đỏ bazan từ công trình cuộn cuộn mỗi khi có xe chạy hay một cơn lốc cuốn, cũng đủ cho khói bụi bao trùm toàn vùng.

"Được mệnh danh là 'kinh đô' của cây chè, huyện Bảo Lâm đã mất hàng trăm ha cho dự án xây dựng sân golf tại khu vực hồ Lộc Thắng và nay lại phải hy sinh hơn 2.200 ha chè, cà phê, thậm chí cả diện tích trồng thông 10 - 15 năm tuổi cho dự

án nói trên. Chưa kể khi đi vào hoạt động, dự án này còn cần thêm diện tích để xây dựng giao thông, các công trình phụ... Khi đó diện tích cây chè lại thêm một lần thu hẹp.

"Trong khi đang có rất nhiều luồng ý kiến khác nhau về việc xây dựng các dự án Bauxite - Nhôm ở Tây Nguyên, thì trước mắt đã có hàng nghìn hộ nông dân rơi vào tình cảnh lao đao."

Rất nhiều lần quan chức chóp bu của nhà nước CSVN tuyên truyền người dân bị giải tỏa nhà đất ruộng vườn cho các dự án của nhà nước sẽ được ưu tiên mua nhà mua đất, sẽ ưu tiên việc làm, nơi ở mới phải tiện nghi đầy đủ mọi mặt mà nói chung sẽ có đời sống tốt đẹp hơn chỗ ở cũ.

Thực tế cho thấy, nhiều nơi đất bị giải tỏa trắng và bỏ hoang trong khi dân sống chui rúc tạm bợ và không biết làm gì để sống. Mới đây, ngày 14 Tháng Tư, báo điện tử VietnamNet loan tin "chính phủ nhận lỗi chậm đền bù dự án thủy điện Sơn La."

Hàng ngàn gia đình các sắc tộc thiểu số sống suốt bao đời qua thuộc các tỉnh Sơn La và Lai Châu đã bị lừa vào các khu vực "tái định cư" tức là bị đuổi ra khỏi khu vực xây dựng đập thủy điện Sơn La. Nhà "tái định cư" tuềnh toàng nứt nẻ và nhỏ như những cái chuồng chim trong khi đất canh tác không có. Những người nào có miếng đất canh tác nhỏ bé thì đất xấu

"Diện tích đất mới đều nhỏ hơn hoặc bằng 400 m²/hộ và bố trí kề sát nhau nên việc nhổ trâu bò, gia súc, gia cầm và làm vườn phát triển kinh tế phụ gia đình đều bất khả thi," VietnamNet tường thuật nhân có chuyến thăm viếng của Hoàng Trung Hải, phó thủ tướng CSVN.

Tại đây, nếu muốn làm nhà lấy riêng cho mình "Nhà nước bồi thường 50-70 triệu đồng để làm nhà mới nhưng chi phí xây nhà lên tới 200-300 triệu", VietnamNet kể.

"Theo các tính toán, hiệu quả kinh tế của các dự án bauxite thấp hơn nhiều so với cao su và cà phê. Cùng một số tiền bỏ ra, ví dụ với dự án Nhân Cơ tổng đầu tư theo tính toán ban đầu khoảng gần 3.000 tỷ đồng, nếu phát triển

bauxite chủ đầu tư sẽ khai quang 4.000 ha cây nông nghiệp, nếu phát triển cây công nghiệp thì số vốn vừa nói sẽ trồng mới được gần 35 ngàn ha cao su hay hơn 58 ngàn ha cà phê.

Tổng doanh thu hàng năm của bauxite chỉ đạt 1.450 tỷ đồng, còn cao su hơn 2.200 tỷ đồng, của cà phê là 5.800 tỷ đồng. Khả năng thanh toán nợ của dự án cao su và cà phê cao hơn bauxite 5 lần. Trong khi đó bauxite có tổng thuế nộp ngân sách 30 tỷ đồng, còn cao su là 701 tỷ đồng, nếu là cà phê lên tới 2.175 tỷ, như vậy trồng cà phê nộp ngân sách nhiều gấp 72 lần đầu tư khai thác bauxite.

Điều quan trọng hơn cả là dự án bauxite Nhân Cơ dự kiến sử dụng 5 ngàn nhân công, nhưng trồng cao su với vốn đầu tư đó sử dụng 170.000 lao động và cà phê sẽ giúp 590.000 người có việc làm”.

Bài viết trên Vietnam Net của Ts Nguyễn Đông Hải, Nv Nguyễn Ngọc và Ts Nguyễn Thành Sơn

